

Chồng Tôi Là Một Playboy

Contents

Chồng Tôi Là Một Playboy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	27
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	42
22. Chương 22	44
23. Chương 23	45
24. Chương 24	47
25. Chương 25	48
26. Chương 26	49
27. Chương 27	50
28. Chương 28	53
29. Chương 29	54
30. Chương 30	55
31. Chương 31	57
32. Chương 32	60
33. Chương 33	61
34. Chương 34	63
35. Chương 35	64
36. Chương 36	66
37. Chương 37 - End	67

Chồng Tôi Là Một Playboy

Giới thiệu

- Tập đoàn diễn viên: (cá tính do mọi người tự cảm nhận) Giã San San (18t 7 ngày): Công chúa th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-toi-la-mot-playboy>

1. Chương 1

Chap 1:

- Alô! Con- San San đây_Đầu dây bên kia vang lên giọng nói nhẹ nhàng của một vị tiểu thư
 - Con mau trở về Việt Nam đi, ba con...ông ấy xảy ra chuyện rồi. Hu...hu..._Người phụ nữ vừa nói vừa khóc nức lên
 - Ba làm sao cơ? Hôm qua, ông ấy vẫn khỏe mạnh, bình thường nói chuyện với con bằng tính năng 3G kia mà.
 - Ừ, đúng vậy nhưng vì quá nhớ con nên ông đã lên cơn tăng huyết áp. Hức...hức...
 - Được rồi con sẽ về ngay. Rụp..._Đứa con gái cúp máy rồi nhanh chóng lên máy bay riêng trở về Việt Nam. Sau 9 tiếng đồng hồ, nó dừng lại trước cổng căn biệt thự hoa lệ bằng chiếc mui trần Spyder. Vội vã xuống xe, nó khấn thốt vào nhà.
 - Ba..._Dừng lại trước cửa phòng tắm dòng nước mắt, nó khẽ gọi
 - San San con đã về..._Đại phu nhân quyết nước mắt nhìn nó hớn hở
 - Chị San San, mau đến với ba đi, ba chờ chị lâu lắm rồi_Cậu 7 nhà họ Giã nhặt nhều nước mắt nói
- Khẽ rưng rưng nó lại cạnh chủ tịch Giã Đông nghe ông trấn chối:
- Con gái ngoan của ta, cuối cùng ta cũng đợi được ngày đoàn tụ cùng còn. Nhưng...thật không ngờ ngày này lại vào những giây phút cuối cùng của đời ta.
 - Không phải đâu ba, từ bây giờ con gái sẽ luôn bên cạnh ba. Hu...hu..._Nó mếu máo nói, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt quá đỗi thanh tú của nó
 - Con người không ai tránh khỏi sinh, lão, bệnh, tử nhưng nếu đã hoàn thành được mong ước gặp con, xem như ta đã rất mãn nguyện rồi
 - Hu...hu...
 - Trước khi chết, ta mong con có thể giúp ta một việc đó là hãy tìm ình một chỗ dựa vững chắc
 - Con không cần, con đã có ba rồi

- Không được, ba không thể theo con đến hết đời. Hoàng Nhật Phong sẽ thay ba chăm sóc công chúa bé bỏng của ba. Đồng ý nha con...
- Ba...
- Chủ tịch Giả nhỏ miệng cười hi vọng nhìn con gái. Không thể cưỡng lại, nó gật đầu lia lịa, khóc nức lên
- Con đồng ý, con chấp nhận hết nhưng xin ba đừng bỏ cái nhà này.
- Ha...ha...đã xong_Chủ tịch Giả nhảy xuống giường vẻ không có gì là bệnh tật, tay cầm máy ghi âm khuôn mặt rạng rỡ.
- Lão gia, ông làm sao vậy? - Ba...ba đang bị ốm mà?
- Giả Thiện Đông ta làm gì có chuyện dễ chết được như vậy. Hay qua, cuối cùng con cũng đã chịu cưới Hoàng Nhật Phong. Ba đã bàn với nhà họ Hoàng rồi chỉ chờ những lời này của con nữa thôi, tỳ nữa sẽ đi xem mặt. Ha...ha..._Ba nó vui vẻ giải thích
- Ba không thể làm thế với con, con là công chúa duy nhất của ba đó. Không lí nào ba lại muốn bán con_Nó giận dữ hét lên
- Con gái yêu thương nhất của ta. Gã con cho nhà họ Hoàng chẳng phải rất tốt sao, đó là gia tộc giàu nhất châu Á về đó con sẽ sung sướng_Ông ngồi xuống vuốt ve mái tóc của nó nói
- Ở đây con cũng rất sung sướng rồi, con chẳng thiếu gì cả, con không cần
- Ngốc à, Giả Đông đang lâm vào tình cảnh thiếu hụt tài chính trầm trọng, con lấy Hoàng Nhật Phong chắc chắn nhà họ Hoàng sẽ không nở dương mắt nhìn gia đình ta phá sản. Ta xin con, đây là cơ hội duy nhất của Giả Đông và nhà ta.
- Con...._Nó ngập ngừng
- Nghe lời ba đi San San, cả nhà ta không ai muốn gã con đi đâu._Đại phu nhân an ủi
- Con gái của mẹ, chỉ chờ nhà ta ổn định lại dù là sang bằng Hoàng Nhật gia mẹ cũng nhất định rước con về mà._Mẹ nó cười dịu dàng khuyên
- San San, em đồng ý đi, không lẽ em muốn thấy cảnh cả nhà mình ra đường ăn xin_Cậu 2 nói
- Chị San San, em không muốn ăn xin, chị San San...
- Chuẩn bị đi, con sẽ đi xem mặt..._Nó miễn cưỡng đưa ra quyết định

2. Chương 2

Chương 2

Sưu tầm

- CÁI GÌ ??????????????
- Ông đã nói rất rõ ràng rồi sao con cứ giả vờ không hiểu vậy nhỉ?
- Ba...-Thằng con trai nhìn ba cầu cứu và nhận được cái nhìn lơ đi.- Mẹ...-Hắn nhìn mẹ tội nghiệp. Mím cười, mẹ hắn ôm lấy hắn an ủi
- Thiếu gia của mẹ, chuyện kết hôn sớm với giới thượng lưu chúng ta vốn dĩ không lấy làm ngạc nhiên. Đó là chuyện sớm muộn
- Hu...hu...

- Bây giờ, cả nhà ta sẽ đi xem mặt luôn. Con liệu mà hành xử cho đàng hoàng, người ta là tiểu thư khuê các con nhà gia giáo con muốn làm gì thì làm nhưng để mất mặt nhà Hoàng Nhật thì con chờ xem gia pháp đó.

- Hừ...-Hắn hậm hực đi thẳng vào phòng.

Nửa tiếng sau, hắn mới lếch thếch đi ra khỏi nhà sau trận cuồng qua điện thoại của ông.

Trên chiếc Zonde Cinque hắn lao nhanh như kẻ cuồng dại bất chấp giờ cao điểm.

Trong mắt hắn dường như không tồn tại sự sống. Hắn chạy, chạy cho cơn tức giận cuốn vào tốc độ mà không hay rằng một sinh linh bé bỏng đang bị hắn đe dọa.

- Không được.-Đứa con gái lạ hét lên rồi bất chấp đâm đầu chạy về phía mũi xe đang vô thức của hắn

Hắn hốt hoảng vội thắng gấp làm chiếc xe quay 2 vòng liền rồi dừng lại trước mặt đứa con gái liều lĩnh. Bước xuống xe hắn quát:

- Cô điên à? Có muốn sống nữa không?

-...-Đứa con gái phớt lờ rồi ôm con chó lên xe lạnh lùng bỏ đi.

Hắn giận run nhìn theo, cơn tức lại càng đong đầy. Trong cuộc đời hắn chưa ai dám làm vẻ mặt ấy ngoại trừ ba, mẹ và ông. Nhìn vẻ yêu kiều trong chiếc váy trắng bằng vải voan dệt từ tơ tằm thứ thiệt và chiếc xe sành điệu con bé đó đi thì không cần xét đến tính cách cũng đủ để người ta nhận ngay ra một tiểu thư ngạo mạn không kém gì hắn.

Cố kìm nén cơn giận, hắn tiếp tục phóng xe đi. Dừng trước nhà hàng, hắn biết mình đã muộn 1 tiếng 36 phút 54 giây 11. Ông hắn rất đúng giờ việc này có thể đưa hắn đến bệnh viện một cách dễ dàng nhờ vào cây roi mây ở nhà.

- Thừa ông, thừa ba mẹ và hai bác, con đến muộn

- Ta tưởng con ở nhà luôn rồi chứ-ông hắn giận ra mặt

- Ba...-mẹ nó dịu dàng nói

- Cháu cứ ngồi đi, dù sao San San nhà bác cũng chưa đến. Không hiểu con bé làm gì ở nhà mà lâu thế-Chủ tịch Giả điềm đạm nói

- Con gái thì cần chải chuốt một chút nên hơi muộn là lẽ đương nhiên phải không Giả phu nhân-Mẹ hắn thân thiện bắt chuyện - Xin lỗi mọi người con đến muộn.-Nó vội vã chạy vào trong khuôn mặt còn lấm tấm giọt mồ hôi khiến mọi người phải quay lại nhìn nó ngoại trừ hắn

- Con làm gì mà lâu vậy?-Ba nó lo lắng hỏi

- Cháu không khỏe ở đâu sao?-Mẹ hắn ân cần hỏi

- Dạ không ạ! Đáng nhẽ cháu đã đến sớm hơn nhưng trên đường cháu gặp một kẻ điên, chạy xe rất ẩu suýt nữa đã đụng phải con cho này.-Vừa nói nó vừa đưa con chó xù dễ thương dẫu sau lưng ra.

- Ôi! dễ thương quá! Con cứu nó ư?-Mẹ hắn đưa tay đón lấy con chó nhỏ tấm tắc khen ngợi ngay sau đó...

- Là cô...-hắn đứng phắt dậy quay lại nhìn nó

- Anh...cái người đã....

- Hai đứa quen nhau từ trước rồi sao?-Ba hắn hỏi

- Phải! thưa bác trai chính hắn là người chút nữa đã làm đụng chết chó nhỏ.-Nó giận dữ nói

- Chỉ tại con chó đó không chịu yên phận ở nhà mà cứ lông bông ngoài đường, tôi chưa cán chết là hên còn dám ăn nói như vậy nữa hả?

- Tôi nói vậy thì sao? Đồ độc ác

- Cô ngon thì nhắc lại lần nữa-hắn thách thức

- Hai đứa có thôi hay không hả?-Ông hấn hét lên

- Con xin lỗi ông-Nó dúi dằng nói rồi xin phép ngồi xuống ghế đối diện hấn

2 tiếng đồng hồ kéo dài, hấn và nó không lườm thì liếc làm đủ trò chống đối nhau trong lúc người lớn bàn chuyện hôn sự.

- Bây giờ chỉ mới 8 giờ, tại sao cả nhà ta không cùng đi chọn trang phục cưới luôn.-Mẹ nó nêu ý kiến

- Hay đấy! Anh nghĩ sao?-Mẹ hấn hưởng ứng rồi quay sang ba nó

- Còn sao nữa, đi luôn chứ-Ông nó túm lại một câu

Đến siêu thị áo cưới, nó và hấn vẫn mặt đối mặt lòng đối lòng không ai chịu ai.

- Tôi nghĩ cái này cứ để mấy phụ nữ họ chọn, đàn ông chúng ta ra kia uống trà được chứ chủ tịch Giả-Ba hấn ngỏ lời mời

Phía các bà mẹ

- Chị nghĩ sao? Tôi thấy nó rất hợp thời và cũng không quá cầu kì rắc rối

- Tôi cũng thấy vậy, giản dị nhưng rất kiêu sa.

- Vậy đi.Nó cũng rất hợp với màu da trắng nõn của San San và cá tính mạnh mẽ của hai đứa.

- San San, Nhật Phong, hai đứa thử cái này xem.

Hậm hực cầm lấy quần áo, đôi mắt họ nhìn nhau như thể muốn triệt hạ người kia.

Một lúc sau

Nó và hấn cùng bước ra, thật sự quá đẹp, đẹp đến không có tính từ nào tả được. Đẹp đến nhân viên bán hàng cùng tất cả mọi người trong siêu thị bây giờ đều tròn mắt ngạc nhiên.

- Một đôi nam thanh nữ tú

- Giống hệt kim đồng ngọc nữ

- Sao trên đời lại có những người đẹp đến vậy nhỉ?

- Anh! em cũng muốn được như cô ấy

...

- Nhìn cái gì? Trông anh xấu chết đi được

- Xấu mà có kẻ nhìn không chớp mắt đấy.

- Anh không thể thôi bắt bẻ tôi được sao?

- Cô cũng không thể thôi xiên xỏ tôi được sao?

- Anh...

- Cô...chờ đó, tuần trăng mật tôi sẽ cho cô thê thảm

- Anh cũng đợi đó, tôi sẽ cho anh tỉnh không bằng xỉu

- Câu này mới đó.

- Hứ...

3. Chương 3

Chương 3

Sưu tầm

Sáng hôm sau (Chủ nhật)

- Tôi thật không hiểu người lớn nghĩ gì, ép hôn thì cũng phải từ từ như trong phim thôi chứ, dùng một cái vừa mới gặp nhau hôm qua hôm nay đã phải kết hôn. Mà đâu phải gặp mặt lần đầu đã có giao tình gì đâu?-Hắn nhăn nhó nói

- Anh cũng biết xem phim nữa sao? Tôi nghĩ kẻ độc ác như anh có xem cũng không hiểu được thế nào là tình cảm-Nó mĩa mai

- Cô...không vì ông tôi dùng gia pháp để đe dọa thì dù có cần rau cần cỏ tôi cũng tuyệt đối không đính hôn với tôi chứ nói gì tới kết hôn

- Anh...

- San San con mau lại đây chuẩn bị làm lễ-Ba nó gọi cắt ngang cơn giận

- Dạ con biết rồi-Nó ngoan ngoãn đáp lời ba rồi quay sang hắn- Đợi đó

Trước mặt hàn vân quan khách, nó và hắn tỏ ra ân ái, vẻ mặt rất ư là tự nhiên trái ngược hoàn toàn với tâm ý bên trong.

Dắt nó đi trên thảm đỏ, ba nó khẽ nói đủ để cả hai nghe

- Vào nhà Hoàng Nhật, con nhớ phải giữ gìn lễ giáo, đoan trang, hiền thực nhớ chưa

- Dạ

- Con phải nhất nhất nghe lời Hoàng Nhật Phong, thuận theo ý thằng bé, nó nói gì cũng phải nín nhịn, chịu đựng cho đến khi gia đình ta trở về quy cũ

- Sao con phải nhượng bộ hắn ta chứ?

- Chỉ 1 năm là cùng, ta cũng biết thằng nhox đó vốn dĩ ngang tàng, kiêu ngạo không lí nào Giả Thiện Đông ta lại gả công chúa cho 1 kẻ như hắn. Sau khi Giả Đông ổn định ba sẽ cho người đón con về dù phải đắc tội với nhà Hoàng Nhật

- Sao ba lại có thể nghĩ ra kế hoạch đó được chứ? Như vậy là...

- Ta biết nhưng không còn cách nào khác

- Ba...

- Yên nào

Chủ tịch Giả trao tay nó cho hắn. Dịu dàng dắt nó lên bục, hắn hoàn toàn thoát khỏi cái vẻ xấc láo của mình và bọc ngoài bằng lớp vỏ thư sinh, diễm đạm đến nó cũng phải bất ngờ

- Hoàng Nhật Phong! Con có đồng ý lấy Giả San San làm vợ, hết lòng yêu thương, tôn trọng, bảo vệ, không để bất cứ tổn thương nào cho cô ấy luôn ở bên dẫu có bệnh tật, ốm đau, giàu nghèo

- Con đồng ý-Theo kịch bản hắn nhanh chóng trả lời

- Còn con, Giả San San! Con có đồng ý lấy Hoàng Nhật Phong làm chồng....

Vị cha sứ đã nói hết, nhưng nó vẫn nắm lấy tay hắn sững sờ, đứng như trời trồng, đầu vang lên những câu nói tàn nhẫn của ba nó.

- Đây...-Hắn khẽ nói, tay lay lay nó

- Con...con...đồng ý Hắn thoáng thở phào nhẹ nhõm rồi quay ra cùng nó trao nhẫn. Nhẹ nhàng rút chiếc nhẫn kim cương độc nhất vô nhị ra khỏi hộp lụa, hắn dịu dàng đeo vào tay nó

Nó khẽ co ngón tay lại nhìn hần nhẩn nhó. Ngẩn khuôn mặt baby lên nhìn, hần cười âu yếm rồi tiếp tục làm cho xong phận sự.

Không còn nụ cười kiêu hãnh như khi cùng ba nó đi trên thảm đỏ, nó nhìn hần tuyệt vọng, tay vẫn đeo chiếc nhẫn quý giá cho gã chồng ngốc

Lễ cưới kết thúc, hần và nó đi nghỉ tuần trăng mật cùng chiếc Zonde Cinque yêu thương của hần. Cả hai đều diễn rất tốt ngoài sự cố nhỏ nhỏ trong lúc trao nhẫn thì mọi chuyện đều suôn sẻ. Trên xe nó tỏ ra khá lơ đãng đầu hần khiêu chiến cũng không nói gì

KÍT....-Hần đột ngột phanh gấp làm nó giật mình mà hoàn hồn

- Anh làm cái trò gì vậy? Điên hả?

- Xuống xe-Hần lạnh lùng nói

- Sao tôi phải xuống?

- Nhanh lên

Theo lời ba nó dặn, bước xuống nó nhìn hần thắc mắc. Trái lại hần nghĩ nó sẽ gây chiến với hần, một mực không chịu xuống xe nhưng thật bất ngờ khi nó lại hành xử như vậy, thật không giống nó mà hần biết hôm qua. Giận dữ, hần phóng xe về trước, để nó lững thững cưỡi xe hăng cải về khách sạn

Về tới khu nghỉ mát, hần cùng vài cô chân dài chơi đùa ngoài biển chủ ý chọc tức nó thế nhưng đợi đến 6h chiều vẫn chẳng thấy bóng nó lết về làm hần rất dỗi bực mình. Trời sẩm tối, đổ mưa lớn bất chợt ngoài dự báo thời tiết.

- Chỗ đó cách khách sạn này khoảng 10km chứ mấy, 6 tiếng không đủ để cô ta về đến nơi sao. 1h trước mưa rất lớn. Cô ta không xảy ra chuyện gì chứ? Tránh ra...-Nghĩ rồi hần đứng phắt dậy, lái xe ra ngoài tìm nó

Vừa định xuống nhà xe thì hần bắt gặp nó đang mệt mỏi nhếch từng bước về đến cổng. Nỗi ân hận dâng lên khi thấy nó ngồi phịch lên thành cửa đài phun nước yếu ớt lau đưa khăn tay lau những giọt mồ hôi đầm trên trán.

- Cô bò bằng gì mà đến bây giờ mới mò mặt về? Tôi đợi cô suốt mấy tiếng đồng hồ đó, biết chưa hả? Chân cô sắp gãy chưa để tôi còn đi đưa vào bệnh viện nếu không nhà cô lại trách tôi không chăm sóc tốt cho vợ

- Vợ ư? Tôi hỏi anh có người chồng nào nhẫn tâm bỏ vợ mình lang thang trên đường vắng không bóng xe cộ không? Anh là chồng cái kiểu...-Nó loạng choạng đứng dậy hét vào mặt hần rồi ngất lịm đi do quá mệt và phải dầm mưa

4. Chương 4

Chương 4

Sưu tầm

Hần rất dỗi ân hận cho trò đùa quái ác của mình. Luống cuống tìm bác sĩ, hần làm mọi chuyện như rối tung lên đủ để chứng tỏ thành ý của mình.

- Sao trán cô ta lại nóng thế hả? Ông làm gì đi chứ.

- Hoàng thiếu gia! cậu bình tĩnh, chỉ là sốt nhẹ thôi không nghiêm trọng lắm đâu

- Sốt nhẹ thì ông phải giải quyết nhanh đi chứ.

- Nhưng thiếu gia cũng thấy là mợ chủ không nuốt được thuốc mà

- Ông đưa đây-Không nghĩ ngợi nhiều, hấn giật lấy viên thuốc hạ sốt trên tay vị bác sĩ rồi dùng cách trong phim để giúp nó uống thuốc

- Thiếu gia...cậu không sao chứ?

- Ông ra ngoài ngay cho tôi-Hấn hét toáng lên khiến vị bác sĩ phải giật mình vội vã mang hộp y tế ra khỏi phòng

- Cái đồ đại nốc này, dù gì thì cô cũng phải gọi điện hay làm cách nào đó để về đến khách sạn chứ? Cô không biết rằng không thể đi bộ trên 10km sao?

Reng...reng...-Máy tính của hấn kêu lên báo có cuộc gọi bằng tính năng 3G từ ông nội.

Đặt nhẹ nó xuống giường hấn hằm hằm đỡ màn hình lên

- Con đây, ông gọi làm gì vậy?

- Cái thằng này hỏi lạ, cháu đi xa thì ông phải nhớ mà gọi điện quan tâm chứ

- Quan tâm ư? Nếu ông thực sự nghĩ vậy thì đã không xích con lại bằng hôn nhân

- Nói thế nào con cũng cãi ta cho được mà. Hai đứa thế nào rồi?

- giờ mà nói ra thì chắc chắn khi về ông sẽ cho ăn đòn-hấn nghĩ

- Có chuyện gì à-Ông cắt ngang dòng suy nghĩ của hấn

- Dạ...ổn cả

- Vậy con gọi San San lại cho ông nói chuyện đi

- Không được đâu ạ, cô ấy ngủ rồi

- Mới 7h mà ngủ ư, con đừng dối ông

- À..vì say xe, cô ấy hơi mệt nên ngủ sớm thôi ạ

- Ủ...Vậy hai đứa chơi vui vẻ, ông không làm phiền

- Phù...-hấn thở phào nhẹ nhõm khi ông tắt màn hình.

Loanh quanh khắp nhà, hấn cố tìm xem trong khách sạn có máy quay nào khả nghi do ông đặt ra để theo dõi hay không. Lực tung mọi góc ngách, góc tường, không chỗ nào bỏ sót. Chợt hấn dừng lại...

- Lạnh...lạnh...quá...ba, mẹ sao có thể nhẫn tâm như vậy...-nó nói mớ

- Đồ nốc! Còn cố tỏ ra mạnh mẽ ư?-Hấn bắt giắc nhìn nó cười dịu dàng

Thoát ra khỏi hiện trạng vô thức hấn nhảy phắt lên giường, tìm đủ mọi cách làm nó ấm trở lại.

- Alô! Mau mang đến phòng 208 mấy cái chăn

Dù đã đắp những 3 cái chăn dày cộm nhưng tay chân nó vẫn lạnh như đá, miệng không thôi nói mớ

Mọi thứ cứ diễn ra như một hành động miễn cưỡng, hấn kéo nó vào lòng, tay với lấy chăn đắp thêm cho nó, vẻ mặt bối rối đến đỏ ửng như con gái.

Từ khi ấy, nó không còn rên rĩ nữa. Ngon lành ngủ trong vòng tay hấn. Cả hai thiếp đi cho đến sáng.

Vừa mở mắt, nó nhận được một mẫu giấy để khéo vào chỗ dễ thấy nhất trong căn phòng

Cô dậy rồi thì mau ăn cháo đi, nó đã bị thay đi thay lại hơn chục lần rồi đó. Đồ lãng phí. Ăn xong rồi lết nhanh bãi biển giùm tôi, tôi chờ cô...

Nhật Phong

Nó hấn học, đi rửa mặt rồi từ từ thưởng thức món cháo bổ dưỡng dầu biết hấn đang đợi rất lâu.

- Dù sao thì hấn cũng biết cách tạo niềm vui trong khi chờ mình nên không cần phải vội. Mà cái gã chết tiệt này, nói năng đàng hoàng thì có ảnh hưởng gì tới hấn mà cứ mở miệng ra là phun những lời cực kì khó nghe.

Nó thông thả ra biển hít thở không khí trong lành buổi sáng. Bất ngờ hấn lù lù từ phía sau xông tới

- Tôi đã bảo phải ra thật nhanh, cô làm cái quái gì mà giờ mới mò mặt ra.

- Trong thư anh đâu có nói vậy

- Cô còn đợi tôi viết từng câu từng chữ sao

- Tôi không rảnh để ngắm nghĩ tâm ý của anh

- Cô...được lắm-hấn đưa tay đẩy nó ngã xuống nước biển ấm áp

- Anh điên hả?-Nó hất nước vào mặt hấn trả đũa

- Cô dám....

- Ha..ha...áo anh ướt cả rồi kìa

- Đây...

Cả hai trêu đùa, tinh nghịch trên biển khiến người ta phải ngưỡng mộ tuần trăng mật hạnh phúc của họ

5. Chương 5

Chương 5

Sưu tầm

Cuộc chiến tạm ngừng lại khi cả hai nhận ra mình đã như con chuột lột riết rắm trong nước biển mặn chát

- Eo ui, quần áo ướt hết trơn rồi-nó than vãn

- Một mình cô ướt hay sao mà la, có chơi có chịu, cô đâu nhường tôi cước nào đâu.

- Hừ...ai bày ra trò trước kia chứ?

- Cô không gây chuyện xem tôi có đẩy cô xuống nước không?

- Anh...

- Tôi làm sao? Mà nói để cô biết, trong thời điểm cấp bách này, thứ quý giá nhất không còn là tiền nữa mà là nhà tắm đấy.

- Anh nói vậy là ý gì?

- Ý gì cô tự hiểu...-Nói rồi hấn cầm đầu chạy thật nhanh

- Anh đang chơi ăn gian đó...-nó nói với theo rồi cũng co giò dậm thẳng.

Người hấn ướt sũng kéo theo những vũng nước lênh láng trên nền gạch men ở khách sạn. Số trời đã định, kẻ ăn gian không bao giờ có kết cục tốt đẹp và y như rằng hấn trượt ngã lăn ra sàn mà nhìn nó ung dung đi qua

- Ha..ha...đáng đời anh chưa...ha...ha...tôi dùng nhà tắm trước nhá. Mà này, anh ngã hết cóc chết...ha...ha...

Sao một hồi mân mê trong khối bọt xà bông bông bênh ở nhà tắm, nó cố nán lại chờ hấn lên men rồi mới từ tốn đi ra.

Vừa mở cửa, nó bắt gặp một khuôn mặt đã dần trở thành mắt đang bị xì một đồng trong ngách cửa vừa bất ngờ bật ra. Nó cố nén cười và điềm nhiên đi qua

- Ai bảo đứng ở cửa chi cho...thôi, tui đi chơi trước đó

Nó cứ thế tung tăng ra ngoài để hấn đang tức điên lên trong nhà tắm mà không biết nói gì.

Xuống đại sảnh, nó nhảy nhót vui sướng bởi chiến tích hết sức mỹ mãn vừa rồi thế nhưng cười trên nỗi đau của người khác là sẽ bị trời phạt, kết quả là nó bị ngã toạt chân do tội hí hửng chạy không nhìn đường đã đâm vào người ta. Nhưng eo ui...

Người nó đâm vào sao mà đẹp hết biết. So với cái vẻ bụi bụi của hấn thì chàng trai này rất lãng tử và lịch thiệp.

Cái vẻ ân cần, quan tâm của chàng dành cho nó khi biết chân nó bị trầy vì mình làm nó thêm ghét gã chồng hách dịch ở nhà.

- Cô không sao chứ?-chàng vừa nói vừa dịu dàng đỡ nó dậy

- Tôi không...không sao!!

- Chân cô đang chảy máu kìa, thật không sao chứ?

Nó lúc này mới chịu nhìn xuống cái chân đang đỏ tấy lên và chảy máu

- Xìt...đau quá, anh nhắc tôi mới để ý

Chàng ta mỉm cười rồi dìu nó vào đại sảnh rồi đến quầy tiếp tân mượn hộp y tế khiến mấy chị ở đó tíu mắt cả lên.

Cách hấn ân cần sát trùng vết thương và bôi thuốc cho nó làm nó thoáng rung động bởi lẽ nó biết nửa đời này bên cạnh hấn xem như nó không có những trường hợp này.

- Tình cảm nhĩ-Một giọng nói kiêu ngạo mà thường khi nó vẫn nghe đang vang lên sau lưng nó.

Quay lại nhìn, người đó là hấn, nó đã biết trước câu trả lời. Nhận thấy biểu hiện khác thường trên mặt nó, chàng thoáng ngẩn mặt lên nhìn nó rồi chuyển mắt sang hấn đang kên kên trên cầu thang.

- Tôi...

- Không cần giải thích, thế cũng tốt. Như vậy, khi kết thúc, cô sẽ không phải lưu luyến khiến tôi khó xử-Hấn vội cắt ngang, lạnh lùng lướt qua mặt nó

- Tôi xin lỗi.-Chàng nhìn nó ân hận

- Không phải lỗi của anh, là tại hấn đa nghi thôi

- Cậu ấy là bạn trai cô sao?

-...

- À tôi nò mò thái quá nhĩ?

- Không, anh ta là chồng mới cưới của tôi đó. Chúng tôi bị ép hôn

- Thì ra là vậy, những chuyện này cũng thường xảy ra với giới thượng lưu chúng ta.

- Hỳ...-Nó gượng cười.

- Phải rồi, tôi là Trần Đình Nhân, 18t rất vui được gặp cô nhưng cũng thành thật xin lỗi cô vì hai chuyện vừa rồi.

- Không có gì, mà anh không phải khách sáo vậy đâu vì tôi và anh bằng tuổi mà. Tên tôi là Giả San San cứ gọi San San là được rồi

- Uhm

6. Chương 6

Chương 6

Sưu tầm

Cả ngày hôm ấy, nó không ra ngoài đi chơi nhiều chỉ giam mình trong phòng nghĩ về những gì hấn vừa nói lúc chiều.

Nó không thể hiểu tại sao hấn lại nổi giận đến vậy nhưng lại cố che giấu.

- Có bạn mới thì thật tốt nhưng sao hấn lại nói vậy chứ? Lẽ nào hấn muốn cách ly mình với giới thượng lưu. Hấn ta không nhần tâm vậy chứ.

Đúng giờ, nó rời khỏi phòng và xuống phòng ăn của khách sạn dự một buổi tiệc mà nơi đây vẫn thường tốt chức cho khách hàng nhằm mở rộng quan hệ, kéo dài 1 tuần.

Nó mặc lễ phục sang trọng, mở cửa thì bắt gặp hấn đang sừng sững trước mặt. Hấn mặc nó, đi qua như thể không nhìn thấy.

Tại bữa tiệc nó thật nổi bật với chiếc váy trắng như thiên thần. Thế nhưng trong mắt hấn, nó chỉ như một người vô hình khiến vẻ buồn bã trên mặt nó càng rõ nét.

- Vẫn còn giận nhau sao?

Nó chợt quay phắt lại khi nghe thấy giọng nói lạ sau lưng. Là Đình Nhân...

- Tôi vốn dĩ không định dự bữa tiệc này nhưng thật không ngờ nó lại náo nhiệt đến như vậy nhất là khi cô xuất hiện. Mọi ánh mắt đang dồn về phía cô đó, Công chúa của bữa tiệc. Tôi có thể mời cô nhảy một điệu không?

Anh dịu dàng đưa tay lịch sự làm nó dần quên đi cái vẻ lạnh nhạt của hấn nhưng nó vẫn biết rằng trong hàng trăm con mắt ở đây vẫn có một đôi mắt đang cố lờ nó đi.

Trong điệu nhạc nhẹ của Slow Waltz cùng với Đình Nhân, cả hai dường như tỏa sáng giữa sân khấu khiến không ít người nghĩ rằng họ là tình nhân, kể cả hấn. Chính nó, trong điệu nhạc này cũng hoàn toàn rất bối rối bởi lẽ Slow Waltz thể hiện một tình yêu sâu lắng và lãn mạn rất dễ làm hấn hiểu lầm. Để giữ thể diện cho cả hai nó tiếp tục nhảy.

Lúc này, hấn không thể xem như không biết gì, rời khỏi vòng vây của đám con gái, hấn tiến lại gần Đình Nhân

- Đổi người

Một điệu nhảy thể hiện ý đổi người từ Đình Nhân ngay khi điệu Van chậm vang lên.

Nó thật không hiểu nổi tại sao hấn lại làm vậy và tại sao lại chọn Rumba dù nó và hấn không hề có tình cảm nồng thắm, sâu sắc như những gì Rumba thể hiện.

Buổi tiệc dù rất nhộn nhịp nhưng quan khách đều nhận ra vẻ căng thẳng trong mối quan hệ giữa Hoàng Nhật thiếu gia giàu nhất châu Á, Giả tiểu thư của Giả Đông - tập đoàn trang sức hàng đầu thế giới và Nhị thiếu gia nhà họ Trần, tài sản không kém Hoàng Nhật gia - Trần Đình Nhân

Sự lựa chọn từ phía nó thật nặng nề bởi lẽ mối quan hệ giữa nó và hấn là vì tiền còn nó và Đình Nhân lại chỉ mới quen lúc chiều.

Điệu nhạc kết thúc, trước mặt nó là 2 chàng trai đang cùng lúc cúi chào và chờ một sự đáp lễ từ nó

Cả phòng im lặng bất ngờ. Mọi người chỉ lo ngưỡng mộ mà không để ý rằng nó đang khó xử và cần một sự trợ giúp

Bốp...bốp... Tiếng vỗ tay vang lên khiến mọi con mắt đổ dồn về không ngoại trừ hấn và anh. Điều đó làm nó thoáng mỉm cười cảm ơn cho sự giải vây khéo léo này

- Nhảy rất đẹp, thể hiện tình cảm rất tốt, tôi không nghĩ rằng ở đây lại có thể chứng kiến những cảnh tượng như vậy trong khiêu vũ

- Ông Giovanni, ông quá khen - Đình Nhân lễ phép cúi chào

- Ông là giáo sư Giovanni chuyên nghiên cứu về các điệu nhảy? Thật không ngờ lại gặp ông ở đây - Nó bắt chuyện

- Giả tiểu thư nói quá lên thôi, nếu tiểu thư gọi, tôi sẽ lập tức xuất hiện ngay chứ đâu khó gặp đến mức chỉ có thể tình cờ.

- Ông thật biết đùa - nó khẽ cười

Khác với nó và Đình Nhân, hấn lại lạnh lùng quay đi khiến nó thoáng hụt hẫng.

- Anh chàng này thật lạ, cách giấu cảm xúc cũng rất đặc biệt, không trực tiếp nhưng lại đẩy người khác vào thế bị động. Rất ấn tượng, tôi thích cá tính này

- Ông cho rằng có thể hiểu tôi qua một điệu nhảy thôi sao? - hấn lạnh lùng rời khỏi buổi tiệc.

Từ khi hấn đi, nó cố vui vẻ trong buổi tiệc mặc dù Đình Nhân và ông Giovanni đều nhận ra sự gượng gạo này. Kết thúc, nó trở về phòng.

Hấn đã ngủ, nó vào nhà tắm thay quần áo

- Tôi sẽ mau chóng trả lại tự do cho cô

Hóa ra hấn chưa ngủ, lời nói đó là ý gì? Nó im lặng và kết thúc một ngày mệt mỏi

7. Chương 7

Chương 7

Sưu tầm

Một ngày mới với nó thật nặng nề. Thức dậy, vẫn cái gối ôm chắn giữa 2 đứa nhưng hấn thì đã đi đâu đó lâu rồi.

Nó làm một vài thủ tục nhập cư vào thế giới ánh sáng (rửa mặt, đánh răng, chải tóc...) rồi đến phòng ăn bắt đầu bữa sáng

- San San! chào buổi sáng, tôi đang định đi ăn, cô cũng đi cùng chứ. - giọng Đình Nhân vang lên ngay khi nó vừa bước ra khỏi cửa phòng.

Ngoảnh mặt lại nhìn, nó nở một nụ cười dịu dàng với anh

- Tại sao không nhỉ - Nó rảo bước nhanh hơn lại bên anh

Hai người cười nói vui vẻ làm nó quên đi cái cảm giác lạc lõng lúc bên hấn.

- Nhật Phong!

Nó nhìn theo ánh mắt của anh và bắt gặp hấn đang đứng trước mặt nhìn chăm chăm vào nó. Bất giác nó buông tay mình ra khỏi tay anh chạy vội đến cạnh hấn giải thích

- Anh hiểu lầm rồi, thật ra...

- Tôi có hiểu lầm gì đâu, tôi ăn rồi, cô cũng đi đi - hấn nói toàn những câu cụt ngủn rồi tiếp tục lướt qua nó.

Khí lạnh bao trùm khắp người hắn làm toàn thân nó đóng băng khi hắn hất nhẹ vai nó, đi qua khiến nó không thể cử động được dù sâu thẳm trong vô thức nó muốn kéo hắn lại và nói rằng Đình Nhân và nó không có gì.

Sững người một hồi lâu nó chợt nhận ra rằng vốn dĩ nó và hắn mới thực sự không có gì. Cuộc hôn nhân chính trị này đang làm nó nhầm tưởng. Nó đang quá tin vào phim ảnh mà quên đi thực tại.

- không phải giải thích, mình không sai và cũng không là gì với hắn, muốn nghĩ sao thì nghĩ

- San San! Cô ổn chứ? - Đình Nhân đến bên đặt nhẹ tay lên vai nó ân cần hỏi

- Tôi có làm sao đâu, đi ăn thôi bụng tôi đang kêu lên đây nè. - Nó quay lại nhìn anh cười rồi cố tỏ ra không có chuyện gì trước mặt anh.

Bữa sáng kết thúc, nó cùng anh rảo bước trên bờ biển và nói một vài chuyện như những người bạn bình thường.

- San San, tối nay, dạ tiệc sẽ tổ chức ở du thuyền trên biển đó.

- Thật sao

- Nhưng chỉ dành cho những cặp đôi thôi

Đình Nhân nói đến đây làm nó thoáng nghĩ về hắn nhưng chợt vụt tắt khi nó vô tình bắt gặp hắn cùng một vài cô gái ăn mặc sexy vui đùa. Thật ra, hắn như vậy đã không còn lạ gì với nó nữa. Với thói đào hoa, những nhit cùng với cái vẻ playboy và túi tiền luôn đầy ắp kia thì thiếu gì những cô ả sexy bám theo hắn.

Chỉ có điều, dù biết trước nhưng trái tim nó vẫn nhói lên khi thấy hắn như vậy.

- Đây, San San! cô không ngại khi tôi mời cô dự buổi tiệc tối nay chứ

- Tôi đồng ý, sao cũng được - Nó vừa nhìn hắn chăm chăm vừa nói.

Nó đã không nhận ra rằng biểu hiện của hắn chính là cảm xúc của nó. Cách hắn hành xử như vậy trước mặt nó đã trở thành động lực cho những quyết định trong cuộc sống của nó.

Cả ngày hôm đó, nó không gặp hắn nhiều, mãi cho đến khi nó quay về phòng thay váy dạ tiệc.

Hắn như biết trước mọi thứ, ngồi đợi nó rất lâu trong phòng để chờ một lời mời từ nó về buổi tiệc.

- Tối nay, anh sẽ đi cùng ai?

- Cô có quan tâm không?

- Tôi đang hỏi thừa phải không? Biết bao cô gái đang chờ đợi anh ngoài kia chứ, phải vậy không?

- Cô đừng tỏ ra rằng mình rất hiểu tôi. Tính đến giờ phút này thì tôi và cô chỉ mới cưới nhau được gần 3 ngày thôi. - Hắn vừa nói vừa tiến gần lại chỗ nó dồn nó vào sát tường, một tay áp vào tường, kề sát tai nó, hắn nói nhỏ- Hãy làm gì cho xứng với những đồng tiền ông tôi dành cho nhà cô.

Nói rồi hắn lại lạnh lùng quay đi nhưng lần này, nó tuyệt đối không thể đứng yên chịu lép vế

- Tôi lấy anh đúng là vì tài chính của Giả Đông nhưng đây thật sự là một cuộc hôn nhân, hãy tôn trọng tôi như tôi tôn trọng anh vì...tôi đang là vợ của anh.

Nó lướt qua hắn bằng tất cả sự kiêu hãnh của chính mình khiến sự ngang tàng, bướng bỉnh kia chợt chôn chân xuống đất.

Tại dạ tiệc Nó và hắn đang xem nhau như vô hình nhưng chính họ cũng không biết trong tim mình có nghĩ về nhau không. Bên cạnh Đình Nhân nhưng đôi lúc mắt nó khẽ đảo sang hướng hắn. Còn với hắn dù không nhìn nó nhưng nghĩ gì hắn đang làm đều là để kích nó.

- Đình Nhân! - hắn gọi

- San San, mình qua đó đi - vừa nói, anh vừa kéo nó lại chỗ hắn

- Gã này định dở trò gì nữa đây chứ?

Hắn đứng trên boong thuyền, xung quanh toàn con gái, nếu không phải hắn gọi lại thì hiển nhiên nó chẳng dễ gì tiếp cận được.

- Cô đi cùng Nhân sao?

- Bữa tiệc chỉ dành cho các cặp đôi thôi nhưng hình như với anh thì không phải rõ ràng đã biết mà còn bày đặt hỏi

- Tôi chỉ đi cùng với ... nhưng cô ấy lại đi cùng người khác vì thế định bỏ về vì lẻ loi nhưng thật không ngờ có quá nhiều mỹ nhân cần tôi đến thế - hắn ngênh ngang, hách dịch

CHÁT

- Bẩn thỉu, đừng có cố hạ thấp danh dự của con gái bằng cái giọng nói kiêu ngạo đó - nó đưa tay tát thẳng vào mặt hắn

- Giả San San! - hắn thét lên khiến quan khách trên thuyền giật mình, hướng mọi mắt nhìn về phía hắn, ngừng mọi hoạt động lại.

Hắn bóp bể li rượu trên tay, thả những mảnh vỡ leng keng xuống sàn, tay hắn nhỏ từng giọt máu đỏ lạnh lẽo. Đưa tay lên cổ nó hắn dí nó về phía thành lang cang như thể chuẩn bị ném nó xuống biển

BẬT

Đình Nhân giữ tay hắn lại. Một cái vung tay từ hắn làm anh loạng choạng rồi ngã xuống sàn đủ để thấy hắn điên tiết biết bao.

- Giết chết tôi đi, giết đi, tôi sẽ thoát khỏi anh.

Xoạt

Trong phút chốc không ai có thể lường trước được hắn bất ngờ nới lỏng tay ra khi thấy đôi mắt nhạt nhèo nước mắt của nó

- tôi sẽ thoát khỏi anh tôi đã thoát khỏi anh...câu nói của nó vang vang trong đầu hắn

A.....a.....a.....a.....

Hắn gào lên rồi đẩy phăng nó xuống biển.

- San San không có biết bơi đâu - Đình Nhân hét lên rồi vội vã đứng phắt dậy tìm phao

Hắn nhìn xuống biển nhận ra nó đang vùng vẫy một cách bất lực, hắn đâu biết nó không bơi được. Rồi những tia hi vọng vụt tắt, nó chìm ngấm và thậm chí đến phao nó cũng không với lấy được

Tôm

Hắn nhào xuống biển, nước mặt tạt vào mắt hắn cay, rát nhưng hắn vẫn phải mở to mắt, tay quờ quàng tìm nó.

Mãi cho đến khi hắn nắm lấy được tay nó thì toàn thân nó đã lạnh như nước biển về đêm, mắt nó nhắm nghiền, mái tóc cùng chiếc váy màu hồng nhạt xòa theo dòng nước, nó bất động, không châm biếm hắn, không nhìn hắn bằng đôi mắt thất vọng, nó đang bất động.

Hắn bơi lại, vô thức ôm lấy nó rồi khê hôn lên đôi môi đang lạnh băng của nó. Chính hắn cũng giật mình khi nội tâm nhận ra nhưng bộ não hắn lại tiếp nhận một thông tin ngược lại.

Kéo nó nổi lên mặt nước, hắn công nó lên thuyền qua thang dây, mọi người vây quanh lấy nó.

Nó dường như không còn dấu hiệu của sự sống. Trái tim đã ngừng đập vì bị nước biển đóng băng hay vì hắn, hơi thở từ yếu dần trở thành ngừng hẳn dù hắn đang cố làm nhưng việc mà có thể đem lại hơi thở cho nó.

Nhưng...

Chẳng có động tĩnh gì mới cả, đã có một vài khuôn mặt đau thương quay đi, Đình Nhân cũng chỉ đứng sững nhìn nó nằm im, một vài vị khách Tây thì phát biểu toàn những lời bi quan

- CÁC NGƯỜI IM HẾT ĐI - hấn gào lên rồi kể môi mình lên môi nó thực hiện giải pháp cuối.

Sâu thẳm trong tâm trí tưởng đã chết đi của nó chợt dấy lên cái cảm giác mà cái hôm nó bị hấn vút trên đường cao tốc đã cảm nhận được chính là cái cảm giác đó- ảm áp.

Mỗi khi nó bị hấn bắt nạt, cái cảm giác ấy chợt dội về từ một người dẫu mặt đang âm thầm giúp đỡ nó.

- Đình Nhân...Ặc...Ặc...

Những nỗ lực của hấn đã được đáp trả lại bằng sự sống của nó nhưng rồi khi vừa tỉnh, dấu hiệu đầu tiên từ nó là gọi tên Đình Nhân. Chưa kịp để nó nhận ra hấn là người cứu nó, hấn đã lạnh lùng rời khỏi buổi tiệc thật nhanh.

Nó hoảng loạn mở toang mắt thì bắt gặp mình đang nằm trong vòng tay của Đình Nhân. Mỉm cười nó ôm chầm lấy anh

- Đúng là anh thật rồi

8. Chương 8

Chương 8

Sưu tầm

Anh đưa nó về phòng. Sự hiện diện của hấn trong căn phòng mới giờ đây không còn quan trọng với nó nữa. (Anh đã thuê cho nó một phòng khác cạnh phòng anh)

Dù trong tim, hình bóng hấn vẫn chẳng thể nhạt nhòa nhưng vì nó đang mãi tin rằng Đình Nhân thực sự là người dẫu mặt đó nên nó cố chèn tình cảm với anh vào tim.

- Em ngủ ngon nhé! - anh dịu dàng kéo chăn lên, nhìn nó âu yếm rồi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa

Hấn đã chờ trước cửa phòng anh từ lâu. Nhìn anh bằng đôi mắt hoang dã hấn nói

- Tại sao anh lại nói dối? Người đó không phải là anh kia mà.

- Tôi đâu có nói mình là người đó. Tại San San tự tưởng tượng đó chứ.

- Vậy anh phải nói rõ ràng với cô ấy chứ

- Sao tôi phải làm vậy chứ, San San thật sự rất xinh đấy- Anh nói rồi lướt qua mặt hấn

- Anh nói vậy là ý gì, tôi sẽ nói với San San về mọi chuyện

- Anh nghĩ cô ấy tin anh sao? Tùy...

Hấn thần thờ trước cửa phòng nó, khẽ đẩy cửa vào hấn nhẹ nhàng ngồi cạnh nó. Bàn tay hấn chạm nhẹ lên má nó, chút ảm áp kia lại đột ngột dội lại trong nó. Choàng tỉnh dậy, nó chợt nhận ra xung quanh không hề có ai

- chắc là anh rồi, anh đã luôn ở cạnh mình sao

Nó vội vã ra khỏi phòng, vừa lúc ấy Đình Nhân cũng đang định đi ăn sáng

- San San, em dậy rồi à, anh sợ em còn mệt nên không đánh thức

- Anh đã chăm sóc em suốt đêm qua phải không, em có thể cảm nhận được mà

- Là Nhật Phong, cậu ta đã ngồi cạnh San San suốt đêm qua sao?

- Anh, thú nhận đi.
 - Ừ
 - Hỳ... - nó vừa cười vừa quàng tay thân mật đi cùng anh xuống nhà ăn
 - Ừ sao? Trần Đình Nhân anh đang nói dối đó. - hấn chợt hiện ra sau nụ cười vô tư của nó.
- Bữa sáng kết thúc, nó trở về phòng
- San San! Tôi có chuyện muốn nói với cô. - hấn kéo nó lại
 - Tôi với anh có gì để nói chứ
 - Trần Đình Nhân hấn đang lừa cô đó, hấn không phải...
 - Những gì anh nói là thế à. Vậy thì quên đi, đừng nói xấu người khác sau lưng như vậy.
 - Tôi ...

RẦM

Nó đóng sầm cửa lại mặc những gì hấn nói có là thật hay không

- Tôi đã nói rồi còn gì, San San sẽ không tin anh đâu.
- BỐP- Hấn đưa tay dấm thẳng vào mặt Nhân
- Đánh hay lắm nhưng dù có thế nào tôi cũng tuyệt đối không buông cô ấy ra đâu.
 - San San chỉ yêu người...
 - Giờ tôi đang là người đó - Nhân cắt ngang- Tôi sẽ nói cho cô ấy sau và hấn lúc ấy San San sẽ chấp nhận tôi
 - Tôi sẽ không để cô ấy bị anh lừa dễ dàng vậy đâu.
 - Anh có yêu San San không? Có không? Có không hả? - Nhân hỏi hấn dồn dập
 - Tôi... - hấn bối rối quay đi chẳng nói gì

Mấy bạn thông cảm mình phải về nhà, hôm sau post thêm cho đủ Chương 8

tiếp nè nha

Hấn quyết định mặc kệ nó để nó sáng mắt ra khi biết rõ sự thật nhưng một linh cảm chẳng lành trong hấn về nó rằng không biết khi nào nó sẽ tổn thương và khi ấy hấn có thể làm gì hay chỉ đứng nhìn.

Đã 2 ngày trôi qua, hấn đang dần thoát khỏi tầm mắt của nó. Sự hiện diện của hấn trong cuộc đời nó đã bắt đầu có giá trị. Ngược lại với nội tâm đang gào thét và phủ nhận việc đang nghĩ về hấn thì trái tim nó lại rộn ràng lên những khi nhớ hấn. Đôi lúc ngang qua phòng hấn, nó cũng chợt đứng thẩn thờ nhìn rồi lại bỏ đi. Bên cạnh Đình Nhân nó nhận ra sự dối trá của trái tim, dù vẫn tin Nhân là người đó nhưng tình cảm nó dành cho anh cũng dần mờ nhạt

- ước chi người đó là anh, tôi sẽ dễ chấp nhận hơn

Đã có những lúc nó nghĩ như vậy... rồi chợt giật mình khi nhận ra trái tim đang loạn nhịp.

Chợt...

BỐP

Nó nhận ra mình lại bất tỉnh, một chút gì nhói nhói ở vai.

- Là kẻ nào làm chứ? Mình mà biết nhất định không để yên nhưng giờ đến cử động mình cũng không thể...
- Cái cảm giác lạnh lạnh và hơi bồng bênh khiến nó nghĩ mình đã ra đi, rồi những kí ức về gia đình, người thân chợt dội về và sau cuối là đầy ắp gương mặt hấn đến nghẹt thở.
- Nó nhớ hấn, nó không cần người dẫu mặt nữa, Nhật Phong cứu tôi.

9. Chương 9

Chương 9

Sưu tầm

- Đại ca! Con bé đó là Giả San San đó, mình mà mạnh tay quá nó sẽ...Hoàng Nhật gia và Giả Đông tuyệt đối không tha cho chúng ta mất.
- Nó không chết được đâu vì còn có thằng khốn Nhật Phong mà
- Nhỡ nó mặc con bé thì sao? Tình cảm của 2 đứa chúng nó cũng đâu tốt đẹp
- Thằng ngu! Mày không thấy tối hôm trước khi con bé ngã xuống biển chính thằng Nhật Phong đã cứu nó còn gì
- Nhưng...còn thằng Đình Nhân
- Nó không liên quan gì chuyện này hết. Mà cũng thiệt cảm ơn nó, không có thằng đó thì chẳng thể nào mình biết được chuyện thằng Phong có tình cảm với con bé gốc kia.
- Vậy em đi 1 vòng dạo dò mầy đứa khác rồi bắt đầu kế hoạch. Chắc giờ này nó đang sốt sắng kiểm con bé đây mà.

Tại khách sạn nửa tiếng trước

Hắn rảo bước trên hành lang, qua cửa phòng nó, hắn chợt dừng lại nhìn rồi ngoảnh mặt thất vọng bỏ đi.

Từ phòng nó sang phòng hắn phải đi một khoảng khá lâu thế nhưng hắn vẫn vô thức chấp nhận rồi đôi lúc lại giật mình khi nhớ ra những việc làm ngu ngốc của mình những ngày qua.

Đứng trước cửa phòng mình, hắn chần chờ khi đưa tay vặn khóa vì hắn biết khi mở cửa ra, nó sẽ không còn ở bên trong chờ đợi hắn như ngày trước.

Thế nhưng, cứ đứng ngoài cửa mãi cũng chẳng phải cách tốt nhất. Hắn quyết định mở cửa và đối mặt với thế giới thiếu vắng nó.

Trước cửa phòng hắn chợt lấp lánh vật gì đó bằng kim cương. Cúi xuống, hắn bất ngờ khi nhận ra đó chính là chiếc nhẫn cưới của nó- chiếc nhẫn trên đời chỉ có một và được làm từ nửa còn lại của viên kim cương độc nhất vô nhị đã ngừng khai thác ở châu Âu từ cuối thế kỉ XIX.

Cái cảm giác bất an kia lại dội về như tạt gáo nước sôi vào lòng hắn. Nó không thể bỏ chiếc nhẫn quý giá này lại đây càng không thể vứt lẳng lóc dưới sàn. Dù có giận hắn đến mấy thì nó cũng sẽ gọi hắn ra để trả nhẫn chứ không phải là vứt trước cửa.

Ring...ring...ring.... - điện thoại trong túi hắn rung lên. Vợ vả rút điện thoại, số nó hiện lên trên màn hình, hắn thoáng vui mừng

- Cô đang núp ở cái xó xinh nào thế hả? Cô tưởng muốn trả là trả được sao?
- Hoàng Nhật Phong! Mày vẫn cái giọng điệu độc tài như vậy sao? Tao nghĩ 3 năm đủ để mày suy nghĩ lại rồi chứ
- Dương Triệu Vũ
- Mày vẫn còn nhớ tao sao? Chắc chuyện đó mày chưa quên đâu nhỉ, hôm nay là ngày tao ra khỏi trại giáo dưỡng, nhớ mày nhưng lại hơi khó liên lạc đây không ngờ...
- San San đâu? Sao mày có được điện thoại của San San. Mày đã làm gì cô ấy, thằng khốn! - hắn vội cắt ngang
- Tao có làm gì đâu, chỉ giữ cô ấy lại để xin số điện thoại của mày thôi.

- Mày cần gì?

- Hiểu chuyện đó, mày vẫn là Hoàng Nhật Phong thông minh như ngày xưa. Vẫn chỗ cũ

Rup....tut..tut...tut...

Sau khi dập máy, hắn lao nhanh ra nhà xe và phóng đi như bay trên chiếc mô tô bóng bẩy

- Dương Triệu Vũ chết tiệt, cậu mà làm gì con bé ngốc đó thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu. Chờ tôi, San San! Nhất định tôi sẽ đến, không được phép xảy ra chuyện gì đấy. Giả San San

Hắn dừng lại trước một khu nhà hoang. Khoảng 10 tên đón đầu hắn từ ngoài cửa chính.

- Triệu Vũ! Cậu ta thật hiểu khách.

Hắn vừa nói hết câu thì chạy nhào vào đám côn đồ, đánh tới tấp đúng với kiểu playboy của hắn. Càng tiến sâu vào trong, mùi máu càng tanh nồng, màu đen của bóng tối thoáng rùng rợn, những con dơi đậu trên nóc nhà khe khẽ trông đôi mắt xanh hoang dã nhìn hắn, mạng nhện giăng tứ tung làm cái thế giới chết chóc này mỗi lúc trở thành ác mộng. Mọi thứ với hắn không có gì là đáng sợ, vẫn như 3 năm trước, thế giới đen này đã chết từ cái ngày hôm đó và bây giờ lại trở về cùng với sự xuất hiện Triệu Vũ.

Một đoạn ngắn, hắn lại gặp một toáng người mỗi lúc một đông khiến thể lực giảm trầm trọng. Lực lượng trên dưới 100 người nhưng chỉ đối phó với 1 mình hắn. Vào đến địa bàn chính và nhìn thấy nó...xem như hắn đã cố lắm rồi.

Bắt gặp nó nằm im lìm trong một chiếc hộp kính lớn ngập nước, mọi cử động dường như đã bất lực tìm hắn nhói lên khi một lần nữa nó lại gặp nguy hiểm vì hắn. Còn với hắn, toàn thân bầm dập, đã thoáng thấy những vết máu trên khoe miệng hắn lẫn dài. Về lịch lãm ngày nào đã thể dần một con thú mù quáng chỉ còn biết đánh, đánh với trái tim và bộ óc dần ngập tràn một hình ảnh duy nhất.

- Hoàng Nhật Phong khá lắm, đã lâu rồi mà phong độ của mày vẫn không hề suy giảm.

- Tao đã đến rồi, thả San San ra đi. - Hắn nhìn Vũ cứng rắn nói

- Con bé đó quan trọng với mày đến vậy sao? Còn Hà Quyên, cô ấy là gì của mày, là gì mày nói đi. Hôm nay, mày phải trả giá cho tất cả những gì mày làm 3 năm trước, trả giá ột thằng nhóc 15t ngốc nghếch, trả giá cho sinh mạng của Hà Quyên, trả giá cho 3 năm thằng bạn thân của mày phải ở trong trại giáo dưỡng sống không bằng chết. Trả hết đi thằng khốn. - Triệu Vũ vừa nói vừa tới tấp đánh hắn

Lặng im, không nói, không phản ứng, chỉ cười, hắn nhếch mép nhìn Triệu Vũ. Một cái đấm kết thúc- cái đấm vẫn còn mạnh như ngày trước, cái đấm mà chỉ cần ném phải thì dù giỏi cách mấy cũng phải đi đời, cái đấm từ cánh tay thép Dương Triệu Vũ- đàn anh khét tiếng trong giới côn đồ và là bạn thân của tiểu Hoàng đế Hoàng Nhật Phong. Liệu hắn có chịu nổi không công lực của cái đấm tưởng đã chết từ cái hôm ấy. Hà Quyên là ai? Dương Triệu Vũ là bạn thân của hắn nhưng sao lại đối xử như vậy với hắn? Con nó, nó sẽ chịu được bao lâu cho đến khi hắn cứu nó.

10. Chương 10

Chương 10

Sưu tầm

3 năm trước

Khi hắn mới chỉ là một thằng nhóc 15t hiếu thắng, ngoài chuyện đánh nhau và tranh dành ghế Hoàng đế hắn dường như chỉ biết đến máu me.

Dương Triệu Vũ hơn hắn 1t là thằng bạn thân chí cốt của hắn được hắn cứu về từ xóm chợ côn đồ từ năm 5t từng cùng hắn chinh chiến sinh tử trên nhiều mặt trận.

Hai thằng con trai như hai con thú điên đảo với khát vọng chém giết điên cuồng mà không có bất cứ thế lực nào ngăn cản bởi hắn là cậu ấm độc nhất của Hoàng Nhật gia giàu có điều duy nhất có thể làm lúc này là tránh xa, càng xa càng tốt.

Rồi một ngày, đứa con tên Hà Quyên xuất hiện bên đời chúng- một đứa con gái dịu dàng, nhân hậu dường như chỉ sinh ra để cảm hóa những thứ bất trị này.

Rồi cũng như bao câu chuyện cổ tích khác, cô công chúa tốt bụng cũng có ngày làm dịu đi con quái vật hung tàn và biến nó thành chàng hoàng tử bằng chính tình yêu của mình. Và vì thế mà Triệu Vũ đã rút lui, đã chôn giấu hết tình cảm của mình với Hà Quyên để vẹn vẹn tình cảm của hắn với cô ấy. Mãi cho đến cái ngày định mệnh ấy...

Ấn oán rồi có lúc cũng phải trả, hắn và Vũ trở lại trận chiến cuối cùng nhưng chỉ có một điều khác với các trận khác chính là giờ đây họ đã vướng bận với tình yêu.

Lợi dụng điều đó lũ bản thiếu kia đã vô ý thay thân chết cắt đi sợi chỉ sinh mạng của Hà Quyên. Hắn trở nên điên loạn nhất thời và ra tay giết chúng.

Cơ quan hình sự có dịp can thiệp và đương nhiên hắn có thể thoát tội nhưng chỉ có một cách duy nhất...

Triệu Vũ đã nhận hết tội theo lời bắt buộc của ông nội hắn, từ đó sống trong trại giáo dưỡng.

Một phút không suy nghĩ, hắn đã mất tất cả, mất đi người yêu thương nhất, mất bạn, mất luôn bản chất.

Trở về thực tại

Hắn nằm im lìm trên sàn nhưng đôi môi vẫn nhoẻn miệng cười khiến Triệu Vũ dù rất mệt mỏi những cũng phải giật mình.

Dùng hết sức bình sinh còn lại của mình, hắn gượng đứng dậy. Dù đang trong tư thế siêu vẹo, toàn thân bầm dập, dường như bộ phận tự vệ của hắn đều đã không thể sử dụng được nữa mà hắn vẫn cố nhếch từng bước nặng nề tiến về phía nó.

- San San! - Hắn khẽ nói rồi đưa tay vớ lấy cây gậy của Triệu Vũ đập mạnh vào tấm kính rồi cũng ngã phịch xuống

Theo dòng nước nó ào ra lạnh, rát ập vào vết thương trên người hắn. Đưa tay đón lấy nó, hắn cười dịu dàng. Lúc ấy, Triệu Vũ đã nhận ra rằng Nhật Phong của 3 năm trước đã thực sự trưởng thành, đã biết suy nghĩ và đã thực sự có tình cảm.

Đây là lần thứ 2 nó được hắn vớt từ dưới nước lên. Hắn cố mang lại hơi thở về cho nó.

- Ơc..ợc...Ặc...Ặc....Ư...Ư...

Hắn cười tươi tỉnh hơn khi chắc chắn rằng nó đã có thể sống. Nhắc bóng nó lên, hắn đưa nó về khách sạn trước con mắt kính ngạc của Triệu Vũ.

Một lần nữa nó lại cảm nhận được cái ấm áp nồng nàn khi bên cạnh người dẫu mặt kia, bên cạnh đó nó còn nghe thấy tiếng moto và mùi máu. Dù cố gắng mở mắt để xác thực người đó là ai nhưng dường như ông trời không muốn nó tỉnh lại mà chỉ muốn nó mãi mãi nợ người đó một lời cảm ơn. Sáng hôm sau

Ánh nắng yên bình, tinh nghịch len lỏi qua từng khe cửa vào phòng đánh thức nó. Một mỗi nhìn mọi thứ nó nhận ra mình đang ở trong chính căn phòng của mình, mọi thứ cứ như một cơn ác mộng về những cảm xúc lạ kì.

Rồi chợt nó giật mình khi phát hiện người mình hơi ảm và có cả vết máu nhưng không phải của nó. Nó giật nhớ ra cái cảm giác bồng bềnh trong nước

- Lê nào mình lại ngã xuống biển, không thể nào, hôm qua mình đứng là bị ai đó đánh ngã

Mùi máu và tiếng mô tô bắt đầu vang lên trong đầu nó, lao ra khỏi phòng nó chạy sang phòng Đình Nhân.

- Nhân! anh mở cửa ra, mở ra em có chuyện cần hỏi anh

Anh vừa mở cửa thì nó nhào ào vào xé toạt chiếc áo sơ mi anh đang mặc rồi trong mắt nhìn anh

- Không phải là anh, không phải anh, anh đã gạt tôi, anh đã nói dối.

Nói rồi nó chạy đi thật nhanh về phía phòng Nhật Phòng mặc cho anh mãi gọi.

Cửa phòng hần khóa chặt dù nó kêu la thế nào cũng không hề có động tĩnh gì từ bên trong. Nó gọi tiếp tân lên mở cửa rồi chạy xông vào lục lọi, tìm kiếm. Thực sự hần không có trong phòng

- Nhật Phong! anh ở đâu? Anh đang ở đâu vậy, đừng bắt tôi phải tiếp tục trò chơi trốn tìm này nữa, ra đi

Không ngừng nghỉ, nó gọi điện cho lực lượng công an huy động tìm kiếm. Cho vệ sĩ tìm khắp các góc ngách trong thành phố và lục tung tất cả các bệnh viện.

- Thưa Giả tiểu thư, chúng tôi tìm thấy một chiếc moto trong một bệnh viện gần khách sạn.

- Tôi sẽ đến ngay

- Vâng! thưa tiểu thư

Nó tự mình lao ô tô đi, đến nơi nó cùng một đoàn tùy tùng xông vào bệnh viện vẽ sốt sầm, đến quầy tiếp tân, nó hỏi dồn dập

- Tra cho tôi xem hôm nay có bệnh nhân nào tên Hoàng Nhật Phong không? Nếu có thì ở phòng nào, ra làm sao rồi? Và...cô có nhanh lên không? - Nó hét lên khiến cô y tá xanh mặt tay di chuột lia lịa, mắt đảo tứ tung, đầu gật lên, cúi xuống liên tục, tay con lại ra sức lật sổ

- Thưa tiểu thư, tối qua có 1 thanh niên khoảng 18t tên Hoàng Nhật Phong, bị thương rất nặng nằm ở phòng 203 tầng 2 - Cô y tá nói một mạch, mặt toát mồ hôi hột

Nó rảo bước thật nhanh vào thang máy, lục tung khắp tầng 2

11. Chương 11

Chương 11

Sưu tầm

Xoạt... - Tấm màn trắng phòng 203 bị nó giật phăng. Đập vào mắt nó là một cái xác nằm bất động, trùm dải khăn trắng phủ mặt. Bên cạnh là hai chiếc nhẫn kim cương và cái điện thoại lốm đốm máu.

Nó tròn mắt khi nhận ra chiếc nhẫn đó hệt như cái mà nó và hần đeo, nhìn lại tay mình, nó càng bị thuyết phục rằng chiếc nhẫn kia là của nó. Đeo nhẫn vào tay, nó nhách điện thoại lên gọi cho hần.

- Làm ơn đi, không phải là anh, không phải, đừng rung, đừng...

Ring...ring...ring.... - chiếc điện thoại rung lên từng đợt như xé toạt trái tim nó, xé toạt hi vọng, xé toạt cuộc đời hần.

- Không thể nào..... - nó gào lên rồi ném mạnh chiếc điện thoại xuống đất vỡ toang, chạy lại bên cái xác nó khóc òa lên

- Đồ hách dịch, anh có tỉnh lại không hả? anh tính chết một cách nhạt nhẽo như vậy sao? Tôi cưới anh về là để làm vợ anh chứ không phải ngồi lo hương khói cho anh đâu đó, tỉnh lại cho tôi, mở mắt ra rồi nói cho tôi biết rằng anh chính là cái người mà tôi mãi mong đợi trước giờ, tỉnh lại, tỉnh lại... - nó vừa khóc vừa nói, tay thì đập liên hồi lên cái xác

Xoạt...

- Cô dừng lại đi, đừng có dày xéo lên cơ thể người chết như vậy chứ. - Giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng nó khiến nó chột thờ người ra, không khóc, không nói, tay ngừng đánh.- Đồ độc miệng, ai cho phép cô

trù tôi chết hả? Và cô cũng chưa cần phải lo hương khói cho tôi sớm vậy đâu. Với lại, nếu hôm nay tôi chết thì cũng không nhậ nhẽo vì...Còn nữa, tôi không muốn chỉ vì tôi là người đó mà cô thích tôi đâu.

- Ai thèm thích anh kia chứ - Nó nhướn miệng cười rồi chợt đứng phắt dậy, quay về phía sau ôm chầm lấy hân.- Đồ dối trá, anh dám lừa tôi

- Ai lừa cô chứ, y tá chỉ để tạm đồ đạc của tôi ở đây để sơ cứu vết thương thôi mà. Tự cô suy diễn bậy bạ rồi òa ra khóc chứ bộ.

- Còn nói nữa - Nó buông hân ra đỏ mặt.

Nhìn vẻ mặt ngượng nghịu của nó, hân khẽ cười- nụ cười đã không còn đều giả như lần trước. Hân đeo chiếc nhẫn vào tay rồi kéo nó đi sắm điện thoại mới.

Tại cửa hàng điện thoại

- Chào cậu chủ, tiểu thư!

- Sao đi đâu người ta cũng gọi tôi như vậy nhỉ? - hân nhìn nó vờ thắc mắc

- Đây! đừng có lợi dụng thời cơ mà tự khen ngợi mình đó - Nó nói

- Sao cô đoán hay vậy, chắc tại tôi đẹp trai, phong độ nên ai cũng biết ấy mà.

- Wey...

- Thôi thôi được rồi

Hôm nay, nó chợt nhận ra rằng mình và hân có rất nhiều điểm giống nhau. Ngoài cá tính ngang ngược, bướng bỉnh, nó và hân còn có cách nói khó nghe như nhau, thích nói khích và tự khen.

- Chỉ ới! Chọn cho em mấy kiểu điện thoại cảm ứng ấy - (cả hai đồng thanh) Phải chăng lại là một sự giống nhau từ cả 2.

- Đây, sao anh bắt chước tôi

- Tôi làm vậy khi nào, là cô thì có

- Anh đừng có vô lí nha

- Cô thì đừng suy bụng ta ra bụng người, cô cũng vô lí khác gì tôi đâu Một lúc sau, nó và hân cùng lấy một loại điện thoại cảm ứng giống hệt nhau mặc dù mua ở 2 quầy khác nhau (để khỏi cãi lộn)

Trở về khách sạn

Đình Nhân đã đứng trước cửa phòng nó tự bao giờ. Nhìn vẻ mặt

cho chút mình phải về nha

Nhìn vẻ mặt Đình Nhân lúc này hiển hiện biết bao nỗi lo lắng lẫn ân hận. Chút chờ đợi thoáng vờn vẩn trên khuôn mặt hớn hở của anh khi nhìn thấy nó bình an trở về.

- Anh đến đây làm gì? - Nó quay mặt đi nói

- Anh đến để xin lỗi em. San San! Anh thực sự xin lỗi

- Được rồi, anh có thể đi - Nó lạnh lùng kéo hân đi qua anh

- Anh sẽ đi, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em thêm lần nào nữa. Nhưng...trước khi đi anh muốn nói với em tất cả những gì anh đã giấu kín suốt 10 năm qua. San San! anh đã thích em từ rất rất lâu, từ khi em mới chỉ là một cô bé 8 tuổi.

- ... - Nó chợt đứng khựng lại

Quay lại nhìn nó, anh nói:

- Thật ra, anh và em đã từng gặp nhau trước đó rồi, là khi em sinh nhật năm 8 tuổi.

- ...

- Trong buổi tiệc hôm ấy, hình ảnh cô bé tinh nghịch cùng nắm sớm và sóng biển đã bức anh ra khỏi cái thế giới thượng lưu ngộp ngạt. Anh còn nhớ mãi cái nụ cười hồn nhiên của em khi ấy để rồi cất nó vào sâu trong trái tim đang ngày mãi lớn dần một tình yêu. Ngày ngày, anh mãi ngắm nhìn em qua những bức ảnh tự tay chụp về em. Rồi khi em sang Anh, anh đã bí mật theo em rồi tiếp tục cái công việc mà thường khi anh vẫn làm. Mãi cho đến lúc anh nhận được tin em sẽ kết hôn cùng thiếu gia nhà Hoàng Nhật trái tim anh đã vỡ òa khi ấy. Dù rất đau nhưng anh vẫn cố chấp nhận cái sự thật phũ phàng ấy và tiếp tục lặng lẽ theo em. Đó là lí do anh đến đây. Công chúa em quay lại nhìn anh lần cuối được không? - vừa nói anh vừa tiến lại gần chỗ nó

- ... - Nó nhạt nhòa nước mắt quay lại

- Nhật Phong, tôi giao công chúa lại cho cậu. - anh nhìn hấn nói rồi khẽ cúi đầu hôn lên mắt nó, quay đi cay đắng

- Anh..... - Nó òa lên chạy đến ôm chầm lấy cái bóng dáng đã thoáng rưng rưng- Em xin lỗi, xin lỗi anh, xin lỗi vì nhớ quên mất anh.

- Không phải lỗi của em, là tại anh nhút nhát không chịu thổ lộ. Đừng khóc cũng đừng nói gì nếu không anh sẽ không đi được đâu đó. - Anh không quay lại chỉ đưa tay gạt nó ra rồi rảo bước thật nhanh.

12. Chương 12

Chương 12

Sưu tầm

- Hu..hu... - Ngay sau khi Đình Nhân đi, nó và hấn cũng lên đường trở về nhà

- Khóc cái gì mà khóc?

- Anh thử là tôi xem có cảm động mà khóc không?Hu...hu....

- Tôi sao là cô được?

- Thế nên anh mới không hiểu được.

- Có cần mượn vai không? - Hấn ngượng ngùng nói

- Không thêm, tôi mượn cả người anh cơ - Chưa kịp nghe lời đồng ý cũng như thấy phản ứng của hấn, nó ôm chầm lấy hấn khóc nức lên.

- Cô đang làm cái gì vậy? Tôi đang lái xe, bỏ ra, bỏ ra...

Về đến nhà thì trời cùng sắp tối. Vì quá mệt nó đã thiếp đi từ lúc nào. Cho người mang hành lí vào nhà, hấn bế nó về phòng rồi sang gian chính chào hỏi ông nội và ba mẹ.(nhà của hấn rất rộng được chia ra thành nhiều gian khác nhau tất cả đều quay về hướng gian chính kiến trúc vừa hiện đại vừa cổ kính trông rất giống cung điện phương Tây)

- Thưa ông, thưa ba mẹ chúng con mới về

- Ăn gì chưa con? San San đâu? - Mẹ hấn ân cần hỏi

- Cô ấy ngủ rồi ạ.

- Chắc tại mệt quá đây mà - mẹ dịu dàng nói- Thôi! con ăn cơm đi chút nữa mẹ nấu cháo tổ yến, con mang lên cho con bé nha.

- Sao lại là con chứ? - Hấn đứng phắt dậy

- Con định bảo mẹ con mang đến sao? - Ông nội nhìn vào roi mây đang treo vắt vẻo trên tường nhà mà nói Hấn ngồi xuống hấn học
- Con đừng tưởng ta không biết. Sao con lại đẩy San San xuống biển? - Ông hỏi
- Chỉ tại cô ta...
- San San, nó làm sao?
- Cô ta nói những lời khó nghe khiến con bực mình.
- Tức giận thì còn kè mẽ chai vào cổ nó rồi đẩy xuống biển sao?
- Ông...sao ông lại bênh vực cho cô ta chứ, con mới là cháu ông đây
- San San không phải cháu dâu ta sao?
- Hừm... - hấn không nói được gì, cặm cùi ăn cơm.

Một lát sau

- Nhật Phong! Con đi đâu đó, mang cháo lên cho San San đi chứ
- Mẹ... - hấn quay lại nhìn mẹ bất mãn
- Nhanh đi - đưa cho hấn tô cháo bà cười dịu dàng trở lại bàn ăn
- Cái roi dạo này dính nhiều bụi nhỉ - Ông nội nói
- Được rồi con đi, ông đừng có hơi tỵ là mang cái roi ra dọa con
- Ý con là con không còn sợ nó nữa? Ông không nghĩ sai chứ? Con đừng cảm lên từ bao giờ vậy nhỉ?
- Con đi, con đi - hấn hậm hực bê tô cháo về phòng

Tại phòng nó và hấn

Nằm trên chiếc giường trắng sang trọng, nó ngủ ngon lành nhìn nhu một thiên thần khiến hấn chẳng nổi nào gọi dậy

- Giả San San! - hấn dồn hết nỗi ám ức phải chịu từ nãy giờ mà đương tâm hét vào mặt nó
- Diếc tai quá, anh điên à? - Cô dám nói vậy với tôi sao? Dậy đi, mẹ nấu cháo bảo tôi mang lên cho cô này.
- Cháo tổ yến à? Ngon thế - Nói rồi nó bật dậy chạy ngay vào nhà vệ sinh rửa mặt sạch sẽ chuẩn bị thưởng thức nghệ thuật ẩm thực

Chạch

- Ấy da...
- Này, cô sao thế?

Nó trượt chân trong nhà tắm khiến bàn tay đập mạnh xuống đất kết quả là trặc xương và ko thể cử động được cả hai tay.

Trong khi bác sĩ kê thuốc giảm đau và băng tay cho nó thì hấn cứ tíu mắt mà cười mỗi khi nhớ lại cái dáng nó ngã.

- Ha...ha...đáng đời cái tội lạnh chanh

Cốp - mẹ cộc nhẹ lên đầu hấn

- San San bị đau, không tiện đi lại cũng như cử động, con phải chăm sóc cẩn thận. Nãy giờ cháo đã nguội, mẹ vừa mới đổi tô khác xong, con nhớ cho San San ăn hết mới thôi đó
- Sao lại thế? Cô ta bị gãy tay rồi, chẳng ăn được đâu mẹ không phải nấu
- Con bón cho San San ăn là được mà

- Mẹ... - vừa dứt câu thì hắn được hẳn 8 con mắt chĩa vào kể cả vị bác sĩ

Mọi người ra ngoài chỉ để nó và hắn lại trong phòng với tô cháo đang nóng hổi

Chẳng nói gì, nó nhìn tô cháo vẻ tiếc nuối. Quay mặt đi rồi lại nhìn tô cháo, hành động dễ thương của nó khiến hắn phải đầu hàng và làm chuyện đầu mình chẳng muốn tạo nào.

- Tôi bón cho. Cô mà cầu nhàu thì khỏi ăn đi

- Biết rồi mà

Hắn nhăn nhó, cẩn thận thổi từng thìa cháo đổi lại mỗi nụ cười hạnh phúc từ nó.

Sáng hôm sau

- Khoan đi học đã, đọc cái này đi. - hắn ném cho nó một tập dày dày cộm, miêng giải thích- Dù hôn lễ của tôi và cô rất lớn, báo chí đang tải rất nhiều tuy nhiên họ không biết thân phận của cô và tôi ở trường cũng như các học sinh ở đó nên chúng ta hãy cứ xem như không quen nhau đi.

- Biết rồi, biết rồi tôi cũng chẳng muốn biết anh đâu - Nói rồi nó chạy ra nhà xe phóng chiếc mui trần baby của mình đến trường.

Trước cổng Trần Quốc Tuấn

Xe nó dừng lại trong cái há hốc mờ của biết bao tiểu thư, công tử con nhà giàu ở đây mặc dù xe họ chẳng thua kém gì nó nhưng...

Nó dám tự ý lái xe đi học dù trước giờ chỉ có mỗi Jun mới làm vậy - hoàng tử của Trần Quốc Tuấn.

Bước xuống xe với bộ đồng phục cách tân rất ư là xì-teen và một chuỗi hàng hiệu trên người, nó tự tin bước cùng nắng đến phòng hiệu trưởng kéo theo bao con mắt say đắm của các chàng.

13. Chương 13

Chương 13

Sưu tầm

- Thưa thầy! em đến rồi ạ - nó đứng ngoài cửa lễ phép thưa

- Giả tiểu thư! Em kết thúc tuần trăng mật sớm vậy sao? Thầy cứ nghĩ bây giờ em đang tận hưởng hương vị của biển Nha Trang chứ

- Thưa thầy, để thưởng thức hết vẻ đẹp ở đó thì khi em trở về sẽ có một cơn sóng thần dệt từ sách vở nhấn chìm em mất thôi.

- Ha..ha...Giả tiểu thư! Em thật biết đùa.

- Thưa thầy! đừng gọi em là Giả tiểu thư nữa ạ

- Được rồi, thầy sẽ gọi em là Ray. Đó là tên của em khi ở trường này

- Vâng, thưa thầy!

- Như em đã biết, Trần Quốc Tuấn là trường dành cho các quý tử nhà giàu. Điểm thu hút chính là chất lượng giảng dạy, quang cảnh, kiến trúc đẹp mắt và hơn hết là thân phận của các em sẽ được bảo vệ khi ở đây nhằm tránh sự quấy rối của báo chí.

- ... - Nó chăm chú nghe

- Thầy đã sắp xếp để chuyển em vào 12A1. Đây là cô giáo chủ nhiệm của em- cô Trần Thị Thu.

- Em chào cô! - Nó quay sang mỉm cười nhìn cô giáo chào

- Thầy giao cô nhox này cho cô đấy

- Theo cô, cô sẽ đưa em vào lớp - Cô giáo thân thiện dắt tay nó đi.

mình viết từng đoạn để gửi chứ ko lại cúp điện

- Giới thiệu với các em. Đây là thành viên mới của lớp ta.

Cả lớp xì xầm (khi nó chưa bước vào)

- Chắc là nhỏ khi sáng

- Mong là như vậy, xinh chết đi được

- Không chừng năm nay ngôi vị hoa khôi sẽ không còn trong tay Hellen đâu

- Nói nhỏ thôi! Ắ mà nghe thấy thì tiêu đời đấy.

- Kể ra Hellen cũng rất xinh đẹp nhưng cô ta qua ngang tàng và lộng hành. Có thể với nhỏ này xinh đẹp sẽ là cái tội đó

- Mong sao nhỏ thật mạnh mẽ để kéo chúng ta thoát khỏi vũng lầy của ả Hellen

- Tôi đã bảo ông phải nói nhỏ thôi mà

- Biết rồi bà đừng cóc đầu tôi nữa

- Thôi, thôi nhìn...nhìn...kìa... - Một đứa con gái trong số đó lấp bắp

Cả lớp tròn tròn mắt khi nhìn thấy nó. Cái vẻ quý tộc kiêu sa toát ra từ nó khiến người ta phải khiêm nhường. Làn da trắng nõn và đôi mắt tròn xoe long lanh mở to nhìn. Đôi môi đỏ mọng như quả táo chín trong truyện cổ tích của nó khê nhoẻn cười.

- Chào các bạn! Mình là Ray, học sinh mới chuyển về từ Anh. Mong rằng các bạn sẽ nhiệt tình giúp đỡ trong năm học cấp 3 cuối cùng này của mình. Xin cảm ơn các bạn

- ... - Cả lớp im phăng phăng dường như chỉ còn tiếng từ 1 lá bàng rơi từ trên cây xuống.

- Các em sao vậy? - cô giáo khê hỏi

- ...

- Thưa cô! Bạn này bị chảy máu cam ạ

- Thưa cô! Bạn này ngất rồi ạ

- Cô ơi! Bạn này làm sao ấy, em gọi hay lay thế nào cũng không nhúc nhích mà cứ dán mắt vào Ray

Một vài nữ sinh nhón nháo còn nam sinh thì nhanh chóng được đưa tới phòng y tế. Tiết học được bắt đầu sau ít lâu

Xoạt - cánh cửa lớp học mở toang.

- Em chào cô. Xin lỗi cô vì em đã đến muộn

Một giọng nói lạnh lùng phát ra từ cái bóng đang chói lòa ngoài cửa chính cùng cái bóng khác đáng con gái

- Em vào đi

Cả lớp lại tiếp tục xì xầm

- Jun đến rồi

- Hoàng tử kìa

- Ắ Hellen bao giờ cũng bám lấy hoàng tử

Jun bước đến bàn mình rồi chợt tròn mắt khi nhìn thấy nó ngồi bên cạnh.

- sao cô lại ở đây?
- anh là Jun- hoàng tử của trường này sao?
- ai cho phép cô vào lớp này và ngồi ở đây? Tôi đã nói với ông rằng chỉ học cùng trường với cô thôi mà
- này! có phải anh mua đứt cái bàn này đâu mà không cho phép tôi ngồi đây. Với lại anh ngồi bên cạnh kia mà
- RA KHỎI ĐÂY NGAY! - hấn hét toáng lên khiến cả lớp giật bắn mình ngồi im thin thít
- Anh quen con nhỏ này sao? Jun! - đưa con gái xinh đẹp mà cả lớp gọi là Hellen đi bên cạnh hấn hỏi
- Tôi không biết cô ta. - quay lên nhìn cô giáo hấn nói- Phiền cô chuyển giúp bạn này sang lớp khác hoặc ít nhất là tránh xa em 1 cái bàn
- Jun! em hãy bình tĩnh. Cô đã đáp ứng yêu cầu đó của em rồi. Ngoài Hellen ra tất cả mọi người đều ngồi cách em một cái bàn. Tuy nhiên, vì đây là Ray nên cô không thể làm khác được. Chính người thân của em đã yêu cầu cô để Ray ngồi ở đó. Em hãy về chỗ của mình đi

14. Chương 14

Chương 14

Sưu tầm

Chương này là giải thích tóm tắt về tình tiết truyện và nhân vật để các bạn hiểu truyện hơn, k bị rối:D

- Ray- nó
 - Jun- hấn
 - Hellen- Hà Quân (em gái Hà Quyên) nhị tiểu thư của Phạm gia- cổ đông lớn nhất của tập đoàn Hoàng Nhật
 - Shin- Đặng Đức Anh- là bạn thân của hấn, là đại ca của Trần Quốc Tuấn đồng thời cũng là cậu ấm của Đặng Bách- tập đoàn quảng cáo đứng đầu trên toàn thế giới
- Trước tiên mình sẽ giải thích lại cơ cấu nhân vật cùng tình tiết truyện để các bạn tiện việc theo dõi mà không phải đọc lại, mình cũng rất rất xin lỗi vì chuyện đã để các bạn đợi lâu:

Giả San San - người thừa kế hợp pháp thứ 6 của chủ tịch tập đoàn trang sức Giả Đông. Vừa từ Anh trở về vì lâm tường ba mình đang mắc bệnh nặng nhưng sự thật là Giả Đông đang đứng trước vực thẳm của sự thiếu hụt tài chính nên chủ tịch Giả đã vờ bệnh sắp chết để dụ con gái trở về và ép hôn với Hoàng Nhật Phong - thiếu gia nhà Hoàng Nhật giàu nhất Châu Á. Hôn lễ được cử hành như sắp đặt và lúc ấy San San đã được nghe ba mình nói về kế hoạch hủy hôn trong tương lai ngay sau khi Giả Đông ổn định. Một cảm giác xa lạ với gđ bắt đầu hình thành trong cô. Tuần trăng mật bắt đầu với một trò tính quái từ người chồng của mình là Hoàng Nhật Phong, hấn đã vứt nó trên đường quốc lộ rồi bỏ về trước.

Khi nó lê lét trở về thì cũng là lúc anh chàng hối hận bởi trò đùa của mình. Tối đó, San San bị sốt, trong lúc mê man nó đã cảm nhận được một tình cảm ấm áp lạ lùng nhưng ko đủ sức mở mắt nhìn xem người đó là ai. Khi nó tỉnh lại đã cố gắng tìm kiếm người dấu mặt đó. Trùng hợp thay, Trần Đình Nhân xuất hiện gây nên bao hiểu lầm giữa nó và hấn.

Trong một bữa tiệc trên biển, nó đã nói những điều khiến hấn tức giận đến mức đẩy phăng nó xuống biển nhưng rồi lại vội vàng cứu nó bất chấp mạng sống lúc này San San lại cảm nhận được sự ấm áp kia một lần nữa nhưng khi mở mắt nó lại bắt gặp Đình Nhân nên đã lâm tường người ấy là anh.

Trong một lần nó bị bắt cóc bởi đám người lạ và không hề biết lý do nó đã phát hiện ra sự thật về người dẫu mặt.

Đám người lạ đó chính là Dương Triệu Vũ- người bạn thân nhất của Nhật Phong trước kia. Vào thời điểm này bức màn quá khứ của hắn 3 năm về trước được kéo lên.

Hắn của 3 năm trước cùng với Triệu Vũ là hai con thú hiếu thắng đã bị cảm hóa bởi Hà Quyên- một tiểu thư ngây thơ, trong sáng...rồi đến một ngày kia, vì cứu hắn Hà Quyên đã đánh đổi bằng sinh mạng của mình khiến hắn trở nên điên loạn và ra tay sát sinh. Là công tử của gia tộc quyền lực, hắn thoát tội và thay vào đó là Triệu Vũ nhận hoàn toàn trách nhiệm. Đó chính là nguyên nhân hôm nay Triệu Vũ bắt nó. Anh muốn hắn phải một lần nữa chứng kiến cái chết của Hà Quyên để trừng phạt cuộc sống vô trách nhiệm của hắn lúc này.

Trước sự sống mong manh của nó trong thực tại, hắn đã chọn nó, chọn bằng trái tim không hề ràng buộc bởi quá khứ về Hà Quyên- người hắn hết lòng yêu thương.

Cảm giác ấm áp lại dội về trong nó khi hắn ôm chặt nó vào lòng. Tuy không thể mở mắt ra xác nhận xem đó có phải Đình Nhân không nhưng tiếng moto làm nó nghĩ về hắn nhiều hơn.

Khi tỉnh lại, nó ngỡ là giấc mơ nhưng rồi những vết máu trên áo nó đã khiến nó thực sự tin vào cơn ác mộng đó. Vội vã cho người tìm tung tích hắn, nó bắt gặp chiếc moto của hắn trước một bệnh viện. Sự thật về người dẫu mặt đã được hé mở - là hắn luôn là hắn- người mà nó đã mãi tìm kiếm từ trước đến nay.

Cùng hắn trở về với tuần trăng mật, nó lại biết thêm một bí mật nữa về Đình Nhân- Anh đã thích nó từ khi nó chỉ mới là một nhóc 8 tuổi và luôn lặng lẽ đi bên đời nó để bảo vệ và yêu thương. Dù rất xúc động nhưng trái tim nó đã không còn chỗ để chấp nhận tình cảm của Đình Nhân nên đã để anh ra đi.

Kết thúc kì nghỉ, nó về với sách vở và được chuyển vào Trần Quốc Tuấn để học. Đặc điểm đặc biệt ở đây là trường sẽ giữ bí mật về thân phận của học sinh chính vị vậy ở trường nó tên là Ray (mình có ghi chú thích tên nhân vật ở trường).

Không ngờ nó lại học cùng lớp với hắn do ông nội sắp đặt vì vậy hắn đã rất giận dữ. Đồng thời bên cạnh hắn xuất hiện thêm một nhỏ lạ và anh chàng bạn thân đầu gấu (sẽ xuất hiện trong Chương 15) họ là sóng gió trong kì này.

15. Chương 15

Chương 15

Sưu tầm

Reng... - hồi chuông in ỏi kéo dài báo hiệu kết thúc tiểu SH 15, cô giáo bước ra khỏi lớp

- Hellen! Mau về lớp đi - hắn nói

- Ừ...ừ...em muốn bên cạnh anh thêm chút nữa - đứa con gái ôm lấy tay hắn nhónh nhèo

- Đủ rồi - hắn gạt tay nhỏ ra, mặt lạnh băng quay đi

- Anh...em học lớp này hay 10A1 cũng có khác gì nhau đâu.

- Hóa ra cô ta không học cùng với mình - nó chột nghĩ

- Khác

- Khác cái gì kia chứ? Cùng là Trần Quốc Tuấn cả mà, chẳng phải papa đã nói chỉ cần em học ở đây là được thôi sao?

- ... - hắn im lặng, khuôn mặt vô cảm nhìn xa xăm

- Hừm...ghét anh nhất nhất trên đời - nhỏ nói rồi giận dỗi bỏ về lớp

Theo gót chân cô nàng là những tiếng thở dài và cái lắc đầu chán chường từ các học sinh trong lớp. Chịu đựng 15 với họ là quá đủ. Len lỏi trong suy nghĩ của một số người cho rằng không có giờ giải lao thì tốt hơn bởi lẽ vào thời điểm này Hellen lại đến lớp và gây chuyện.

- Ừ...ư em muốn bên cạnh anh thêm chút nữa nghe ngọt ngào nhỉ - nó lặp lại câu nói lúc nãy của Hellen bằng chất giọng xiên xỏ đúng kiểu

- Không liên can đến cô - hắn nói

- Anh thật trơ tráo, ở nhà đã...

- Tôi chịu hết nổi cô rồi đó - hắn quát lên như thể nhắc nó về chuyện giao ước khi sáng

- Tôi mới phải là người nói câu đó đấy. Ừ, không chịu nổi giờ anh định làm gì tôi, đánh đi, đánh chết tôi, đánh chết v...v...ừm...ừm.... - hắn nhanh chóng bịt miệng nó lại- Thả ra...thả cái tay bẩn thỉu của anh ra....

- Tay ai bẩn thỉu chứ? Cô cầm miệng lại đi, nước miếng đang tung tóe lên tay tôi đó. Á..... - nó ngoạm vào tay hắn

Hắn buông tay ra, trừng mắt nhìn nó. Đưa tay quệt qua miệng nó nói

- Đáng đời anh!!!

Cả hai âm ỉ một hồi mà vô ý mặc những vị khách không mời mà đến. Học sinh các lớp bên cạnh cứ dán mắt, áp tai vào cửa kính mà ngóng trận cuồng phong của hai kẻ tưởng như chẳng quen biết. Hắn hăm hực ra khỏi lớp đi về hướng phòng y tế, kết thúc chiến tranh. Dưới tác động quyền lực của hắn, cả lớp cố làm lơ xem như không nghe, không thấy nhưng trong lòng thì rôm rả cả lên.

Tiết học đầu tiên ở Việt Nam của nó bắt đầu thật nặng nề. Suốt buổi học nó cứ loay hoay mãi hết nhãn nhớ lại căn môi rồi tự bấm tay vào nhau vẽ rất đối lo lắng cho hắn. Ngược lại gã này rất ư là nhàn nhã còn đánh luôn một giấc ngon lành.

Reng...hồi chuông nữa lại vang lên, nó khẽ thở dài rồi hướng ra cửa nhìn phòng y tế

Tại phòng y tế

- Alô! Văn phòng chính phủ xin nghe

- Văn phòng chính phủ cái gì? Shin! cậu mau vác xác xuống phòng y tế ngay cho tôi.

- Làm gì mà cậu quát tướng lên thế hả? Biết rồi

- Rụp...tút...tút.... Một lát sau

- Sao hả? Kì nghỉ không giúp gì được cho cậu à? - thằng con trai mặc đồng phục cách tân trông khá bụi

- Chuyện này chẳng liên quan gì đến kì nghỉ đó cả

- Vậy thì có chuyện gì? Mà tay cậu làm sao vậy?

- Chó dại cắn

- Làm thế nào mà cậu lại được chó cắn vậy? Rõ là trường mình không cho vật nuôi và trong mà, nếu có bị cắn bên ngoài thì con chó ấy hẳn phải vượt qua lớp lớp vệ sĩ của cậu bằng lòng thù hận cao nhất mới may mắn chạm nhẹ lông vào mũi dày của cậu. Gieo thù chuốt oán với chó ở đâu vậy, ông bạn? - thằng con trai tỉnh bơ phân tích tường tận

- Làm như bị chó cắn là kì tích không bằng? Muốn thì cậu đến lớp tôi đi, con chó ấy hẳn vẫn còn đang điên đấy. - hắn hét âm lên trước nụ cười rất ư là thích thú của Shin

- Thế tôi đi à.

Tại lớp nó ngay sau khi chuông reo

Cốp..cốp...cốp... - tiếng đế dày va chạm trên hành lang vang lên mỗi lúc một gần với lớp nó.

- Ray... - Chát giọng chanh chua lạnh lạnh vang lên truyền đến cuối lớp và đập vào màng nhĩ của nó. Lại là Hellen

Nói rồi cô ả xồng xộc tiến lại chỗ nó kéo theo vài con nhỏ lòn lẹt.

- Ray...sao cô dám cắn vào tay hoàng tử kia chứ

- ... - nó làm ngơ, im lặng đọc sách

Xoạt...bịch... - một con nhỏ trong số đó đưa tay giật lấy cuốn sách trên tay nó, ném xuống đất

Cúi xuống nhặt lên nó tiếp tục đọc trước những cái há hốc mồm ngạc nhiên của đám con gái.

- Mày không nghe thấy công chúa nói gì sao?

Chát... - tiếng tái tai vang lên, ngay lập tức 5 ngón tay hiện rõ trên khuôn mặt đứa con gái vừa phát ngôn. Thực trạng thì nó đang ôm mặt ngồi dưới đất.

Cả lớp đồng loạt quay lại, mắt thoáng sáng lên như thể bắt được tín hiệu từ chiến thần đặc biệt đến cứu những năm học còn lại của học sinh trong trường

- Hãy gọi tôi là chị đi con bé lớp 10 hỗn xược kia. - nó lạnh lùng nói

Chát...

- Mày vừa nói cái gì hả? con bé lớp 10 hỗn xược ư? - Hellen đưa tay tát mạnh vào mặt nó khiến nó loạng choạng rồi ngã phịch xuống đất kéo theo bao tia hy vọng chìm ngấm

Nó tiếp tục đứng dậy, tay quạt nhẹ vết máu trên khóe môi. Nó nhếch mép cười rồi...

Chát... - 5 ngón tay hiện rõ mồn một trên khuôn mặt của Hellen, đôi mắt khiếp sợ mở to, tay cô ả run lên đến không thể cử động được, dung dịch màu đỏ, có mùi tanh thoáng lẩn trên miệng Hellen.

Cả lớp tròn mắt nhìn nó, miệng há đến không thể dân thêm nổi, mọi thứ như thể đóng băng kể cả bên ngoài lớp, đám khán giả đường như cũng lạnh xương sống

Cúi sát vào tai Hellen nó khẽ thì thầm.

- Bất cứ lúc nào chị cũng có thể đưa các em tự do ra vào trại giáo dưỡng bất chấp sự khẩn cầu từ chủ tịch Phạm. - nói rồi nó đi ra khỏi lớp.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào nó, những đôi chân bắt đầu di chuyển theo sau nó cho đến khi xa lớp

- Ray! Cậu tuyệt quá

- Nhìn vẻ mặt bất ngờ của ả thật hạnh phúc

- Trước giờ cô ta luôn đối xử với chúng tớ như vậy đấy

- Cậu là cứu tinh của cả trường này

- Ray! ngày mai cậu sẽ lên trang nhất báo trường mình đấy.

- Tớ không biết nói lời nào để diễn tả cảm xúc của mình.

- Tuyệt, cậu là nhất đấy Ray à

- Cảm ơn mọi người - nó cười vui vẻ

16. Chương 16

Chương 16

Sưu tầm

Trở lại lớp để bắt đầu tiết học mới, khuôn mặt cả lớp hớn hở hẳn lên.

Trước cửa lớp học, nó và hấn đụng mặt nhau trong hoàn cảnh rất ư là khó xử

Mặc ánh mắt khó chịu của nó, hấn vẫn bế Hellen khuôn mặt không chút biểu cảm và hơi lơ đãng xuất hiện của nó khiến cô nàng phải lên tiếng xiên xỏ

- Chỉ một cái tát thì dù mạnh đến đâu cũng nào ảnh hưởng đến chân mà em không thể đi được. Hellen!
- Cô thôi cái giọng điệu ấy đi, Hellen chỉ là do quá khích trước thái độ của cô nên mới ra tay mà thôi. - hấn bênh vực
- Anh hỏi cô ta xem ai gây chuyện trước? Thái độ của tôi khi ấy làm sao? Như thế là nhẹ đấy, đàn em mà dám đến tận lớp hỏi tội anh chị thì còn ra thể thống gì nữa.
- Cô nề nếp, lễ giáo quá nhỉ? - hấn mỉa mai

- Phải đó, tôi là người như vậy đó. Cảnh cáo một lần nữa cho các người biết: Ray này không dễ bắt nạt đâu
- nói rồi nó đi thẳng vào lớp một cách lạnh lùng

Hấn đưa Hellen đến phòng y tế mặc cảm xúc của nó có tốt hay xấu. Từ nãy giờ Shin đã chứng kiến gần hết vở kịch.

- Em là người đặc biệt nhất đấy, Ray à! Trước giờ chưa ai dám động vào Hellen hay to tiếng với Jun mà nếu có như vậy thì cũng không còn bình yên đến giờ phút này đâu.
- Anh đang đe dọa tôi sao? Quên chuyện đó đi, mọi sự đe dọa đều có cái giá của nó đấy.
- Rất thu hút, từ cá tính đến ngoại hình. Anh thích em rồi đó, nữ vương! - Shin kẻ sát mặt nó nói, miệng cười nham hiểm đi ra khỏi lớp.

Cả lớp vây lại quanh nó, bàn tán xôn xao

- Cậu đã bị 2 hoàng tử ác ma của trường mình để ý rồi đó.
- Kỳ này cậu không yên ổn được đâu
- Phải làm sao đây? Mình không muốn trở về với cuộc sống luôn luôn phải rụt rè trước Hellen
- Các cậu đừng lo, dù có đánh chết tôi cũng sẽ không rời khỏi cái trường này đâu. - nó quả quyết
- Thế thì hay quá, bọn này sẽ âm thầm ủng hộ cậu hết mình
- Cô giáo đến rồi kìa, mau vào chỗ ngồi đi

Tiết Toán- tiết thứ 2. Không khí trong lớp vốn nặng nề với cái nắng rất đầu hè, nay còn thêm sự căng thẳng từ nó và hấn khiến cả lớp trở nên uể oải hơn

Tại phòng y tế

- Hellen! cậu không sao chứ? - một con nhỏ trong số đó lên tiếng
- Nhìn thế này mà cậu bảo không sao ư? - nhỏ gắt lên- Nhất định con bé đó phải trả giá, tớ sẽ không để nó yên đâu, bằng mọi trò bẩn thỉu có thể tớ cũng phải khiến nó xấu xí nhất trong mắt anh Jun.
- Phải! Bắt nó trả giá cho 2 cái tát ngày hôm nay

Reng...giờ ăn trưa đã điểm, mọi người kéo nhau ra nhà ăn.

- Đi không nhìn đường hả? - giọng chanh chua quen thuộc vang lên thu hút nó
- Mình xin lỗi, xin lỗi - cô bé cúi đầu lia lịa

- Đôi giày này ba tôi đã sang tận Ý mua để mừng tôi vào cấp 3, cô làm bẩn nó rồi nói 1 câu xin lỗi là hết sao?

- Mình xin lỗi, mình mua đôi khác đền cho bạn

- Mua đôi khác ư? Cậu có đủ tiền không? có không hả? Con gái của mẹ bán rau ngoài chợ nhờ học bổng mới được vào trường này thì đào đâu ra tiền mà đền chứ.

Cả nhà ăn xì xầm

- Thật vậy sao?

- Không thể nào, thứ rác rưởi này lại học cùng mình được.

- Ôi! khiếp quá

Cô bé âm ỨC khóc không thành tiếng, run run nói

- Mình.. mình sẽ.. lau giúp bạn... Cốp... - Hellen chìa chân ra trước mặt cô bé.

Từ từ cúi xuống, đứa con gái xấu số cô nuốt nước mắt vào trong vì sợ nước mắt làm bẩn giày cô tiểu thư ngỗ ngáo

Tóc tách...tóc tách...

Cả phòng kể cả cô bé nghèo một lượt tròn mắt nhìn sự việc đang diễn ra.

Nó dám đổ nước cam lên giày của Hellen

- Ray...cô làm gì vậy hả? - nhỏ hét lên

- Đứng dậy đi, không phải lỗi của cậu. Là cô ta đụng vào cậu trước. Mau vào nhà vệ sinh rửa mặt đi - nó đỡ cô bé lên, an ủi bằng một nụ cười rồi đẩy cô bé về phía nhà vệ sinh

- Đây là đôi...

- Thứ nước cam gì thế này, chua chết đi được. Còn cô, đứng không nhìn hướng à? Tôi đang đổ thứ nước khó uống này đi cô thấy tiếc thì phải nói để tôi nhường cho, việc gì phải đưa chân ra hứng kia chứ - nó mỉa mai nói

- ha..ha... - cả phòng cười ầm lên trước lí do rất ư là sến của nó

Nói rồi nó vào nhà vệ sinh cùng cô bé lúc này mặc cho nhỏ đang đổ mặc lên vì ngượng trước tiếng cười của học sinh cả trường

Trong phòng vệ sinh

- Cậu không sao chứ? - nó ân cần hỏi

- Cảm ơn cậu, Ray! - cô bé mỉm cười

- Cậu biết tôi sao? - nó ngạc nhiên nhìn

- Cả trường này ai cũng biết nữ vương là cậu cả - cô bé cười trước vẻ ngây ngô của nó

- Cậu học 12 phải không? Nhìn đồng phục là biết nhưng việc gì cậu lại phải nhân nhượng con bé hôn lão đó

- Hellen là công chúa của trường này đó. Đắc tội với cô ta sẽ khó sống lắm đấy

- Tôi không biết là như vậy đấy.

- Dù sao cũng rất cảm ơn cậu. Thực ra, tôi...tôi rất muốn được làm bạn với cậu - cô bé lắp bắp

- Có gì mà phải run kia chứ? Làm bạn được mà - nó nắm lấy bàn tay lạnh vì run của cô bé

- Thật vậy sao? Mình là Lizzie rất vui được làm bạn với Ray

- Mình là...à bạn biết rồi

- Hỳ...

Cả hai vui vẻ trở về nhà ăn thưởng thức hết hương vị của món súp tình bạn

17. Chương 17

Chương 17

Sưu tầm

Rầm... - hấn đập mạnh tập giấy xuống bàn trước mặt nó rồi quay mặt, lạnh lùng nói:

- Kí đi.

- Kí cái gì chứ? Sao tôi phải làm theo ý anh? Mà đó là cái quái gì?

- Đó là bản giao ước của 2 chúng ta gồm 10 chương, mỗi chương là những việc cô nên làm và không nên làm. Chuyện cô và tôi làm ngơ nhau ở trường được đề cập đến trong ý 3 (nhỏ) phần I(la mã) của mục 10, chương I. - hấn giải thích

- Nhiều thế này sao? Đa số là những việc tôi không nên làm và...tất cả đều là những giao ước ràng buộc mọi mình tôi. - nó vừa xem qua tập giấy vừa nói- Sao anh nói đây là bản giao ước của 2 chúng ta? Nói đúng hơn nó chỉ dành ột mình tôi. - nó ngẩng mặt lên nhìn hấn

- Tôi biết những gì nên và không nên làm. Nó chỉ dùng cho những kẻ hậu đậu như cô thôi

- Anh dám gọi tôi là kẻ hậu đậu ư? - nó đứng phắt dậy- Được, tôi sẽ kí nhưng chỉ khi anh thực hiện đúng 3 quy ước tôi đưa ra

- Cô dám đặt điều kiện với tôi sao? - hấn hét lên

- Vậy ai cho phép anh đặt giao ước với tôi

- Cô...được rồi, nói đi - hấn dùng dằng rồi quay mặt đi

- 1 là không được nói dối tôi.

- Cái g..

- 2- anh phải bắt đầu học việc tại công ty mà ông vừa mới giao cho tôi . - nó cắt ngang

- Cô đừng có quá đáng, sao tôi phải làm việc dưới quyền của cô? - hấn nhăn nhó nhìn nó

- 3 là...anh đừng bao giờ đi cùng bất cứ cô gái nào khác ngoài tôi kể cả cười xã giao hay nháy mắt đùa giỡn cũng không được

- ... - hấn chợt lặng thinh nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng lên của nó.

- Tôi sẽ giữ đúng lời hứa như trong bản giao ước nhưng anh cũng phải thực hiện các điều kiện tôi đưa ra, nếu không... - nó dừng lại, nhìn hấn cương quyết- bất cứ lúc nào tôi cũng sẽ phá vỡ tất cả.

Nói rồi nó bỏ ra khỏi phòng để hấn một mình sững sờ về những gì nó vừa nói.

- Lẽ nào vì mình mà cô ta đối đầu với Hellen

Ngày thứ 2 của nó ở trường khá suôn sẻ, không có bất cứ một sự quấy phá nào từ Hellen điều đó làm nó nâng cao cảnh giác

Mỗi tiết ra chơi nó vẫn hay sang lớp bên cạnh cùng cô bạn mới quen tan gẫu hay xuống canteen ăn quà vặt.

Mọi chuyện đúng như nó nghĩ, Hellen không thể bỏ qua một cách nhàm chán như vậy được.

Ra về...

- Lizzie! Nhà cậu ở đâu, tớ sẽ đưa về - nó cười nói
- Như vậy có phiền cho cậu không? Nhà chúng ta ngược đường nhau mà.-
- Không sao? Tớ muốn thoát khỏi cái thế giới thượng lưu này lâu rồi. Đây là lúc tớ cần đến với tự do.
- Vậy thì đi, tớ sẽ cho cậu xem những thứ bình dân nhất mà cậu chưa bao giờ thấy.
- Tớ thích các quán ăn vỉa hè - nó reo lên thích thú
- Cậu không hợp với nơi đó đâu. Nó thì khác xa với...
- Cậu nghĩ sao với bún chả cá? - nó cắt ngang
- Ngon lắm, đầu hẻm nhà tớ có cô bán bún chả cá ngon tuyệt cú mèo luôn - cô bạn hòa theo
- Đi nào.

Nó nắm tay cô bạn kéo lên xe.

- Đi đâu mà vội thế hai em. - một thằng con trai ăn mặc như đầu gấu, tay cầm gậy nhịp nhịp trước mặt nó phía sau là một toáng con trai chẳng ra làm sao và cuối cùng là ả Hellen cùng 2 con nhỏ đánh đá

mình sẽ viết tiếp sau. Nó không nói gì, đẩy Lizzie lên xe, lập trình đóng mui xe và khóa trái cửa.

- Ray! Cậu định làm gì thế hả? Thả tớ ra, thả ra, cậu không được đánh nhau với họ, Shin! anh không được làm gì Ray... - cô bé vừa hét vừa đập vào cửa kính nhưng mọi sự cố gắng đó đều bất lực- Nó lờ đi, xem như không nghe thấy gì

Đôi mắt thách thức mở to kèm theo nụ cười nửa miệng vẻ khinh thường trên khuôn mặt vô cảm đến bất cần đời khiến nhỏ Hellen thoáng khiếp sợ

- Cho...cho...nó một bài học - Hellen run run nói rồi lùi lại chỗ 2 đứa bạn
- Sẽ kết thúc nhanh thôi công chúa - Shin nhìn nhỏ nở nụ cười tự tin hết biết

Hắn dương nắm đấm trước mặt lực bất trị từ vẻ đẹp của nó khiến sức mạnh trong hắn trở nên giảm sút. Sự thu hút này còn hơn cả với Hellen.

Bập. - bàn tay con gái mềm mại giữ chặt lấy tay hắn. Với sức của mình thì chỉ 1 cái vung tay thôi cũng đủ khiến nó ngã phịch xuống đất thế nhưng lúc này Shin lại chẳng khác gì một bức tượng

Xoạt... - nó nhanh chóng lách qua hắn và ra đòn thẳng tay trên khuôn mặt của thằng con trai xấu số khiến anh chàng chảy cả máu cam

Shin nhếch mép cười

- Hương vị con gái...thú vị thật

Biết sức mình không thể đối phó được với với 10 thằng con trai nên nó chọn cách phòng thủ, tránh được thì tránh chỉ cần đến trước Hellen, cho cô ta một cái đấm mắt hết nhan sắc để từ nay thôi kênh kiệu là được.

Với thể mạnh về tốc độ, nó cuối cùng cũng đến được chỗ của Hellen. Hai nhỏ bạn của ả vội vã bỏ chạy để Hellen một mình sợ sệt trước mặt nó. Chỉ chờ cho ả một đấm thì nó bị một bàn tay khác ngăn lại và đẩy mạnh ra khiến nó loạng choạng rồi ngã vào người Shin. Nếu không có anh đỡ thì không chừng bây giờ nó đã vào bệnh viện vì chấn thương não.

- Jun sao cậu mạnh tay vậy, chỉ đùa thôi mà. - Shin hét lên
- Nếu tôi không đến kịp thời thì với trò đùa của cô ta, Hellen sẽ chôn cả đời mình trong viện thẩm mỹ đó. Dù sao... cũng chỉ là một cái hất nhẹ thôi mà - hắn nói
- Cậu quá đáng vừa thôi. Có biết cái hất nhẹ của cậu suýt làm Ray thành người thực vật không hả?
- Shin, cậu không phóng đại lên đấy chứ?
- Buông ra. - nó đẩy nhẹ tay Shin rồi tiến về phía hắn.

Đôi mắt nó bất chợt ướt đầm, nó đưa tay quạt nước mắt nói:

- Tôi là người thực vật anh có quan tâm không?
- ... - hần im lặng nhìn nó thắc mắc

Gạt mạnh tay hần ra khỏi người Hellen, nó lạnh lùng lên chiếc Spyder phóng đi cùng nhỏ bạn.

Một lần nữa, hần lại thần thờ trước hành động mà hần cho là rất kì quặc của nó. Từ khi ở bệnh viện về, mọi chuyện nó làm đều rất mâu thuẫn với tính cách ngang tàng, ngỗ ngược của nó khiến hần rất đổi bối rối.

18. Chương 18

Chương 18

Sưu tầm

Nắng nhạt trút nhẹ lên thành phố, gió mát rượi tạt lên mặt làm mái tóc đen óng của nó tung vào gió hòa cùng sự tự nhiên của đất trời. Ngày nắng đẹp, không mấy may một gợn mây đen hay bất cứ dấu hiệu thất thường nào của thời tiết. Thế nhưng...

- Lizzie, tớ đóng mui lại nha, mưa rồi. - nó nói
- Trời đẹp thế này mà mưa sao?
- Hả...à...ừ... - nó bối rối nhìn lên trời
- Cậu đang khóc đấy, Ray ạ
- Làm gì có chuyện đó, tớ đâu có kh... - nó chợt dừng lại khi nhận ra má mình đang ướt đầm
- Kitsssss - phanh gấp, nó đưa tay quạt quạt nước mắt trên mặt
- Dừng lại đi! - nhỏ bạn nắm chặt lấy tay nó
- ...Nhìn Lizzie, nó cảm môi cổ tỏ ra mình đang rất ổn nhưng nước mắt thì cứ vô thức tuôn như thể vại nước bị thủng.
- Muốn khóc thì cứ khóc đi, tớ sẽ giữ bí mật mà. - nhỏ nhìn nó thương cảm- Tuy tớ không có gan đến trước mặt Jun đòi công bằng cho cậu, không có khả năng tự vệ hay phản công để giúp cậu đối phó với Hellen, không đủ sức đỡ cậu mỗi khi cậu loạng choạng và không có bờ vai khỏe như Jun để cậu tựa vào mỗi khi khóc nhưng méo mó có hơn không mà. - nhỏ òa lên
- hu..hu... - hai cô bé ngóc tựa vào nhau khóc nức nở

Một lát sau

- Ray, cậu là Giả San San phải vậy không? - Lizzie nhìn nó thắc mắc
- ...
- À mình xin lỗi, thân phận của cậu là một bí mật mà
- Phải! tớ chính là Giả San San.Nhưng sao cậu lại biết?
- Hôn lễ của cậu và Hoàng Nhật Phong lớn thế còn gì, ai mà không biết. Chuyện Jun là Hoàng Nhật Phong thì từ lâu đã không còn là bí mật nữa cùng với hành động và biểu hiện của cậu trong 2 ngày qua thì chỉ có thể cậu là Giả San San - cô nàng lập luận
- Lizzie, cậu tinh mắt thật đó.
- Bù lại mất mát về thân phận của cậu, tớ sẽ giải đáp cho cậu về một số người ở trường.

- Ủ, bắt đầu từ Shin đi
 - À, anh ta là Đặng Đức Anh, ngoài thân phận là đại ca trường mình với chiến tích kì cựu ở các quán bar, vũ trường và sàn đấu sinh tử hắn còn là thiếu gia độc nhất vô nhị của Đặng Bách
 - ... - nó tỏ vẻ đã hiểu
 - Còn Hellen thì...cậu cũng biết nhiều về cô ta rồi- công chúa chảnh chọe của Phạm gia
 - Cậu biết nhiều nhỉ?
 - Hỳ...chỉ là hay nghe đám bà tám nói chuyện thôi mà
 - Vậy cậu có biết quan hệ của cô ta với Jun không?
 - Chuyện này thì mình không rõ lắm nhưng bắt đầu từ Linda Hà Quyên, cậu biết cô ta không?
 - ... - nó lắc đầu nhìn nhỏ
 - Đó là người mà Jun từng rất thích,rất dịu dàng, hòa đồng và tốt bụng khác xa với nhỏ em Hellen Hà Quân
 - Lizzie bữu môi khi nhắc đến Hellen
 - Rồi sao nữa? - nó hỏi
 - Nghe nói...vì đỡ 1 đòn cho Jun mà Linda đã mất mạng đó. Có lẽ vì Hellen là em gái Linda nên Jun quan tâm hơn.
 - ...nó tròn mắt ngạc nhiên rồi quay đi buồn bã
 - Mình xin lỗi, mình quên mất chuyện cậu và Jun - Lizzie vội vã nói
 - Không sao mà. Thật ra...so với Linda, tình cảm mình dành cho Jun thật nhỏ bé
 - Cậu đừng nói vậy, cậu đã... - Tổ đã phải cố gắng lắm mới chấp nhận rằng trái tim đã luôn hướng về hắn từ sau cái ngày ở bệnh viện về,phát hiện hắn chính là người mà tổ mong đợi trước giờ, tổ đã vui đến phát điên nhưng bên cạnh hắn tổ chỉ gây rắc rối, phiền nhiễu và gieo dặt buồn đau lên hắn. Chút việc cón con tổ làm vì hắn đều là gì với Linda... - nó cắt ngang
 - Cậu yêu Jun đến vậy sao? - nhỏ hỏi
 - Tổ...tổ...
 - Là cậu không tự tin mà thôi.
 - Lizzie - nó nhìn cô bạn
 - ... - nhỏ nhìn nó mỉm cười, gật đầu như thể đồng ý với suy nghĩ của nó
 - Được, tổ sẽ bày tỏ, nhất định. Nhưng...bây giờ tổ muốn ăn bún chả cá
 - Cậu...
- Cả hai dành nguyên buổi chiều cho những quán ăn vỉa hè, trại trẻ mồ côi, thánh đường và cả khu vui chơi của trẻ em đầu đường...mọi thứ đều mang chất bình dân tự nhiên nhất.
- Nó về nhà ăn bữa cơm đầm ấm với gia đình và tỏ ra không có chuyện gì xảy ra.
- San San, tay con làm sao vậy? - mẹ lo lắng hỏi
 - Dạ...
 - ... - hắn liếc nhìn
- Cổ tay nó đỏ ửng lên và hơi hơi tím, hắn chợt nhận ra kiệt tác của mình nhưng vẫn cố lờ đi
- Con bị ngã nên đập tay vào bậc thang ấy mà, không sao đâu ạ - nó nhìn hắn nói
 - Con bất cẩn thật, đã bôi thuốc chưa vậy?

- Cảm ơn mẹ, rồi ạ
- Phong, cháu đi đâu mà để San San ngã đến thâm tím tay thế hả? - ông hỏi
- Cháu...cháu...
- Là cháu ngã trong lúc đi về từ nhà vệ sinh, trong tiết học nên Nhật Phong không biết ạ.
- Thật vậy không? - ông nhìn hấn đánh chính lại
- Dạ...

Bữa tối kết thúc, nó dạo quanh vườn hoa một lúc rồi trở về với cảnh vợ chồng bên dây sách (hấn đề nghị khi xem xong phim Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài)

Nó chìm vào giấc ngủ thật sớm. Khác với nó, hấn loay hoay cả đêm, mắt cứ mở to và chăm chăm vào cái đồng hồ.

1h sáng, khi nhận ra nó đã chắc chắn yên giấc, hấn rón rén bước xuống giường và lục tung tủ thuốc rồi ngồi bên cạnh bồi cho nó

- Ngốc! Kinh nghiệm nói dối của cô khá đấy. Mới đánh nhau khi sáng, cô đi chơi cả ngày đến không nhận ra vết bầm thì bồi thuốc khi nào chứ.
- ừ chứ, hấn đang nói gì vậy nhỉ? - nó vẫn còn trao tráo, mắt nhắm nghiền hết như đã say giấc nhưng mọi dây thần kinh đều hoạt động bình thường
- Cô thật phiền phức, hết làm người khác lo lắng lại gây chuyện khiến người ta khó xử rồi bày ra một loạt hành động khó hiểu. Mà cô chưa đọc bản giao ước đúng không, ý 7 (nhỏ) phần IV (la mã) trong chương III có viết nghiêm cấm việc đánh nhau ở trường kia mà. Kí rồi thì phải đọc và thực hiện đi chứ. Làm ơn đừng gây chuyện nữa có được không? Công...mình nói gì thế nhỉ? chắc cô ta không nghe thấy, thôi đi ngủ vậy. Diên thật.

19. Chương 19

Chương 19

Sứu tầm

Sáng hôm sau

- San San, tay con đã khá hơn chưa? - ba hỏi
- Cảm ơn ba đã quan tâm, nó vẫn ổn ạ - nó lễ phép nói
- Con bắt cần quá đó, lần sau nhớ cẩn thận hơn đấy - mẹ nhắc nhở
- Còn có lần sau sao? - ông nhìn hấn nói khiến hấn dù rất oan ức nhưng vẫn phải lẳng lặng ngồi im ăn nốt bữa sáng vì dù sao tay nó thâm tím thế kia cũng là lỗi tại hấn
- Ông...con không biết thật mà - hấn nói dối trắng trợn
- Không phải lỗi của Nhật Phong đâu ạ, từ nay, con sẽ chú ý đến sức khỏe để mọi người không phải lo lắng nữa ạ - nó nhìn hấn bằng ánh mắt mỉa mai
- Vậy thì được - ông vẫn không thôi nhìn hấn mà nói
- Dạ, thưa ông và ba mẹ! Hôm nay là chủ nhật, cả con và Nhật Phong đều không bận bịu gì ở trường, cho phép con đưa Nhật Phong đến công ty học việc. - nó thản nhiên nói mặc cho khuôn mặt của hấn đang méo xẹo vì bất ngờ và tức giận

- Ủ. - ba nhìn nó hài lòng
- Không được!!! - hấn hét lên
- Có gì không được nhỉ? - ông vờ thắc mắc
- Phải! con cũng nên làm quen với sổ sách và công việc của công ty đi chứ - mẹ nói
- Cùng đi với San San con sẽ học hỏi được thêm nhiều điều, không phải rất tốt hay sao? - ba nói
- Nhưng...
- Hay cháu ở nhà lau giúp ông cái roi nhé - ông nhìn cả nhà cười, đe dọa hấn
- Ông thật quá đáng mà

Tại công ty

- Anh ăn mặc thế mà đòi làm trợ lý của tôi sao? - nó nhìn tổng thể hấn 1 lượt rồi phán
 - Cô đừng có được thể mà lấn tới nhé
 - Đi - nó mặc hấn nói gì cứ quyết theo ý mình vì hôm nay nó được toàn quyền xử lý ngày của hấn.
 - Đi đâu? - hấn nhìn nó đa nghi
 - Tôi và anh chuẩn bị kí hợp đồng cùng công ty quần áo Style tại sân golf, anh định nhặt bóng bằng bộ quần áo thể kia hả?
 - Tôi...cô... - hấn cứng miệng
 - Tôi với cô cái gì còn không mau đi
- Hấn lếch thếch bước theo sau nó với khuôn mặt bị sị nhất có thể. Bất chợt nó dừng lại trước chiếc mercedes nhìn hấn
- Lại sao nữa? - hấn quát
 - Mở cửa xe đi chứ - nó thản nhiên nói
 - Cái gì? tôi chỉ làm trợ lý cho cô chứ không phải tài xế.
 - Tài xế hay trợ lý cũng như nhau cả thôi. Anh còn không mau nhanh lên, trễ hẹn, người ta không chịu ký thì anh liệu mà lau roi cả đời đi
 - Cô dám uy hiếp tôi sao?
 - Tôi không uy hiếp, chỉ là nói trước hậu quả cho anh àm thôi.
 - Cô...cô được lắm - hấn nói rồi hậm hực mở cửa cho nó
 - Này, anh thật bất lịch sự, ít nhất cũng phải cúi xuống chứ
 - Cô lằng nhằng quá, lên đi - hấn đẩy nó vào trong rồi lên xe phóng đi
- 10 sau, nó và hấn có mặt tại khu dụng cụ thể thao dành cho các quý tộc
- Chào tiểu thư, chúc tiểu thư mua sắm vui vẻ - nhân viên bán hàng kính cẩn cúi đầu trước nó
- Hấn đi sau rất dỗi tức giận nhưng bây giờ có ai nhận ra hấn là Hoàng thiếu gia Hoàng Nhật Phong nữa đâu, mà có nhận ra cũng thật mất mặt.
- Cô hãy chọn cho người này vài trang phục đánh golf phù hợp. - nói rồi nó đi về phía chọn dụng cụ
- Trông nó thật am hiểu về golf, từ cách tỉ mỉ chọn gậy đến bóng khiến nhân viên cấp cao cũng phải khiêm nhường, nó chọn ình một bộ trang phục đơn giản và thoải mái rồi qua chỗ hấn.
- Chọn cho hấn một bộ gậy giống của mình nó bắt hấn đem khuôn mặt nhàm chán vào phòng thay đồ.

Trang phục nó chọn không chỉ phù hợp với hần mà cả màu sắc và kiểu dáng cũng rất ổn khiến mọi người đều bất ngờ khác với những thứ mà cô nhân viên chọn, cái thì chật quá, cái thì rộng, cái thì lòe loẹt mọi thứ đều làm hần muốn phát điên lên vì cứ phải ra vào phòng thử đồ suốt.

Tại sân golf

- Giả tiểu thư, rất vui được gặp cô
- Chào ông, giám đốc Trịnh, ông thật phù hợp với trang phục thể thao này - nó thân thiện nói mà không để ý hần đang bấu môi vì thất vọng về thẩm mỹ của nó
- Cô thật biết ăn nói, nói câu nào cũng làm người nghe thấy rất thoải mái
- Cảm ơn ông đã quá khen

...

Sau một hồi nói chuyện, chơi golf rồi đến dùng bữa trưa, phong thái của nó rất tự nhiên, có tư chất lãnh đạo và đáng tin cậy khiến giám đốc Trịnh rất hài lòng và kí kết hợp đồng ngay lập tức

20. Chương 20

Chương 20

Sưu tầm

Đi bên cạnh nó hần chợt nhận ra mình chẳng khác gì một con nai vàng ngơ ngác. Bản hợp đồng viết gì hần cũng không biết, nó nói gì hần cũng chẳng hiểu tóm lại hần chỉ biết lặng thinh đứng cạnh nó như một trợ lý rồi việc.

Buổi kí kết thành công, nó vẫn cố giữ phong thái bước ra khỏi cổng Trịnh gia, lễ phép chào hỏi. Mãi cho đến khi nó và hần đã đi khuất xa Trịnh gia lúc này nó mới trở lại trạng thái cũ.

- Yaaaaaa...thành công rồi!!!Ồi! tôi phục tôi quá đi mất - nó cầm bản hợp đồng sung sướng ngồi bật dậy và quên rằng đây không phải là chiếc Spyder mui trần

Cốp.

- Ai da, anh chọn xe kiểu gì vậy? - nó quay sang đổ lỗi cho hần
- Cô đừng có đẩy hết trách nhiệm sang cho tôi. Ngay từ đầu ai đã nói đi mercedes cho nó có dáng Giám đốc kia chứ bây giờ cô hí hửng nhảy cẫng lên để đụng đầu vào mui xe thì là lỗi của cô chứ có phải tôi. - hần buộc tội nó
- Hừm...anh dám lên giọng với tôi sao?Phải cho anh một trận, ột trận - nói rồi nó đưa tay đập liên hồi lên người hần
- Này, này tôi đang lái xe dừng lại đi, dừng lại. - hần hét lên

Kết.....

Hần cố thẳng lại khi chiếc xe đang mất phương hướng, gần như là đâm thẳng vào cột điện, nhận thấy tình hình không thể cứu vãn nổi, hần đưa tay mở khóa dây bảo hiểm ôm chầm lấy nó đang tròn mắt, run sợ

Ầm... - chiếc xe dừng lại. Vì va đập mạnh vào trụ điện, đầu xe bể tan nát đến bốc khói.

Tóc... - không phải nước mắt mà lại là dung dịch đáng sợ ấy, cái dung dịch màu đỏ luôn song song cùng tai nạn khê nhỏ lên má nó.

Nhận ra mình đang co ro trong vòng tay của hắn, nó đã có được câu trả lời thích đáng cho câu hỏi tại sao trong bất cứ trường hợp nguy hiểm nào, cảm giác an toàn luôn lấn áp nỗi sợ hãi trong nó?. Phải! Chỉ khi có hắn bên cạnh, chỉ khi được hắn chở che, bảo vệ và lần này cũng vậy.

Nó nhẹ nhàng đẩy hắn ra và hốt hoảng khi thấy vết thương đang chảy máu ở đầu hắn mà tất cả lại là tại nó.

Giá như nó không đùa nghịch với hắn trên xe, giá như nó chịu nghe lời hắn, giá như nó không co ro, run sợ để hắn phải tháo dây an toàn mà xảy ra tai nạn.

Ôm lấy hắn, nó òa khóc nức nở. Một lát sau đó, xe cấp cứu đến đưa nó và hắn đi.

Vết thương của hắn không qua nặng, chỉ chảy máu sơ sơ khiến hắn tạm ngắt đi thế nhưng nó dù biết kết quả vẫn khóc sụt sùi không chịu nín

Băng bó xong hắn đến phòng viện trưởng- nơi nó đang dùng dằng một hai bắt ông ta huy động mọi bác sĩ, y tá giỏi nhất đến chữa trị cho hắn.

- Ngốc, tôi có làm sao đâu, về nhà thôi. - hắn nhìn nó nói

Quay lại nhìn hắn bằng đôi mắt ngạc nhiên, utor dầm. Nó cố không khóc để khỏi mất mặt trước hắn nhưng rồi cũng...

- Hu...hu...anh làm tôi sợ chết đi được, hức...hức...có biết tôi đã run thế nào khi thấy đầu anh chảy toàn máu không hả? hix...hix - nó đứng phắt dậy, với lên ôm lấy cổ hắn khóc kể.

- Được rồi mà, về nhà thôi. Đừng làm phiền viện trưởng nữa vì bây giờ tôi đã ổn rồi mà. - hắn vừa nói vừa kéo nó đi khiến bao con mắt trong bệnh viện gián chặt lấy hắn bởi lẽ người ta đang nhằm tưởng nó bị hắn bắt nạt

Tại nhà Bộp...

Vừa về đến nhà, ông cùng ba mẹ đã có mặt tại phòng nó và hắn từ bao giờ. Ông giận dữ ném tập giấy xuống bàn nhìn cả hai quát

- 2 đứa giải thích về bản giao ước này đi

- ... - nhận ra tác phẩm của mình, cả hai cúi đầu im lặng

- Nhật Phong, đầu con làm sao vậy? - mẹ lo lắng hỏi

- Dạ, chúng con không may bị tai nạn, không vấn đề gì đâu, chỉ xước sơ sơ thôi ạ - hắn nói

- Sơ sơ mà băng cả đầu thế này à? - mẹ nhăn nhó

- Là lỗi tại con, con đã đùa nghịch trên xe làm Nhật Phong không giữ được tay lái nên đã... - nó lí nhí nói

- Không phải tại San San đâu, dù sao con cũng có bị gì đâu ạ - hắn vội vã nói

- Hai đứa thôi đi, đừng lắng chuyện của ông - ông quát lớn làm mẹ giật mình lui sang một bên- San San con hãy giải thích về cái này trước đi, cái gì mà ngủ chung giường nhưng phải ngăn cách bởi sách, ở trường phải tỏ ra không quen biết nhau hai đứa đã làm thế này bao lâu rồi hả?

- Dạ... - nó run lên, mặt tái xanh

- Là con đã buộc San San kí vào, tất cả là do con dựng lên ạ - hắn bước lên phía trước che cho nó

- Ông...con xin lỗi mà... - nó nói

- Phải vậy không? - ông hét lên

- ...

- Ba tha cho chúng nó đi ba, lũ trẻ còn nhỏ nên không biết chuyện, ba bỏ qua cho chúng lần này đi ạ - ba hắn cúi xuống khẩn cầu

- Nhật Phong! Con biết kết quả rồi chứ?

- ...

- Bước lên trước cho ta

- Ba... - mẹ nhìn ông nói

Mặc ba mẹ cầu xin thế nào ông vẫn ra tay đánh

- Một...

- Ba đừng đánh nữa mà

- Hai...

- Con xin ba, Nhật Phong nó đang ôm mà ba

- Ba...

- Ba ơi! con xin ba mà đừng đánh Nhật Phong, con sẽ dạy bảo lại hai đứa nó - mẹ quỳ xuống khóc lóc xin ông

- Bốn...

- Năm...

- Ông đừng đánh Nhật Phong nữa, là con đã tự nguyện kí vào - nó hét lên rồi ôm chặt lấy hấn

- Buông ra đi, cô tranh ra đi, ông đánh thật đó - hấn cố đẩy nó ra nhưng không hiểu sao lúc này nó lại mạnh mẽ đến vậy

- Con có tránh ra không hả, San San - ông quát- Hay con muốn ăn nốt 25 roi của Nhật Phong rồi nhận lấy 20 roi phần của mình. - ông uy hiếp

- Ông cứ đánh đi ạ - nó cương quyết

- Ông đừng có đánh mà, mặc kệ San San đi. Ba mẹ kéo cô ấy ra đi - hấn hét lên

- 6...

- 7...

- 8...

- Bỏ ra đi, ngốc! Tôi xin cô - hấn yếu ớt nói

- 9...

Rầm... - Nó chột buông tay, ngã xuống đất. Ba và mẹ hốt hoảng chạy lại đỡ nó lên. Gắng đứng dậy, nó quỳ xuống trước ông.

- Còn 41... roi... nữa, ông cứ...đánh con đi...ạ-

- Con... - ông ngạc nhiên nhìn

- San San... - mẹ kêu lên

- Mẹ... đừng cản... con, con không thể để... Nhật Phong... vì con mà... bị thương... thêm.. lần.. nào.. nữa. Giúp con... bôi... thuốc cho anh... ấy.

- 10... - 11... - ông vẫn tiếp tục đánh

Quay phắt lại, hấn ôm nó vào lòng

- Đừng sợ, anh luôn ở bên em - hấn khẽ nói

- ...ngước lên nhìn hấn, nó mỉm cười

- 12...

- 13...

- 14...

- 15...

- Ông dừng lại đi - hần nói khi nó đã thực sự ngất lịm đi- gọi bác sĩ đến cho San San, con sẽ chịu số còn lại.
Ba mẹ kéo nó đi, ông dù rất thương hai đứa nhưng vẫn tiếp tục đánh đòn.

- 16...

- 17...

- ...

Mãi cho đến khi hết 34 roi còn lại. Chân cả hai, nhất là hần, tứa máu đến thấm đầm băng, mặt đầm đìa mồ hôi, môi thì trắng bệnh, mặt xanh xao đến tội nghiệp thế nhưng vì lý gì mà chúng chấp nhận ăn đòn dù rất sợ hãi. Phải chăng vì không muốn người còn lại bị thương. Cái gì đã thúc đẩy chúng có suy nghĩ như vậy? Một cuộc hôn nhân trong ép buộc liệu đã bắt đầu nảy sinh tình cảm hay chưa? Cả hai đã thực sự chấp nhận tình cảm của mình dành cho đối phương hay vẫn còn đang ngỡ vực

Sáng hôm sau:

Nó dậy trước hần, không phải hôm nay nó dậy sớm cũng không phải có chuyện gì khiến nó phải thay đổi thói quen bị hần quát vào mỗi sáng vì nường mà là hần vẫn còn đang ngủ bởi cái vết thương quái ác ở chân hành hạ hần suốt đêm mãi cho đến 3h sáng hần mới chợp mắt được một lát.

Cả đêm qua nó cũng không ngủ được, không phải vì vết thương ngoài da kia mà vì vết thương nơi trái tim khi nghe những âm thanh khê xuyết xoa của hần.

Nó đến cạnh hần, ngồi phịch xuống đất, nó trách mình tại sao luôn gây rắc rối cho hần, trách mình sao không cố thêm chút nữa để đỡ giúp hần thêm 20 roi, nó tự dần vật bản thân trước vẻ mặt dù đang ngủ nhưng vẫn nhăn nhó vì đau của hần.

Bất giác, nó đưa tay chạm lên mặt hần. Đôi bàn tay bé nhỏ, run run miết lên má hần, lên hàng lông mày đang co lại khiến chúng chợt dần ra thoải mái. Đôi môi trắng bệch, thở ahwts từng hơi một mỗi

Tóc... - nước mắt nó vô thức rơi xuống mặt hần, chảy xuống miệng và đọng lại trên bờ môi hần. Nó giật mình vội đưa tay lau nhẹ rồi nhanh chóng xuống nhà ăn sáng

Tại nhà ăn

- Chào ông, chào ba mẹ, chúc mọi người buổi sáng tốt lành - nó lễ phép nói

- San San, Nhật Phong đâu sao không xuống ăn sáng cùng cháu? - ông hỏi

- Ăn tận 40 roi thì còn đi đâu được nữa kia chứ. Ba cũng biết người lớn ăn chừng 5 - 6 cây là đủ ngất lịm rồi còn gì huống chi là nó...hức...hức... - mẹ vừa khóc vừa giận dỗi nói

- Thôi mà mình - ba an ủi- ba sẽ gọi điện đến hiệu trưởng xin cho hai đứa nghỉ học, dù sao con cũng chưa khỏe hẳn mà, phải không San San

- Vâng! Phiền ba ạ - nó nói mà đầu óc cứ để đi đâu như thể nói cho có lệ- À mẹ ơi! Tỷ nữa mẹ dạy con nấu cháo tổ yến nhe, con muốn tự tay chuẩn bị bữa sáng cho Nhật Phong

- Ủ. - mẹ lau nước mắt, cười, nói

Bữa sáng bắt đầu và kết thúc thật nhàm chán. Trong lúc ăn, cả nhà cũng không nói chuyện rôm rả như thường khi, thiếu hần cuộc đời nó trở nên hụt hẫng.

Được sự giúp đỡ của mẹ, nó hoàn thành tô cháo không quá khó khăn. Cẩn thận bưng lên phòng nó bắt gặp hần đã thức dậy từ lúc nào, khuôn mặt xanh xao, vô cảm ngoảnh về phía cửa sổ.

- Tôi đã mang bữa sáng đến cho anh đây, là do chính tay mẹ xuống bếp đó. - nó gượng cười nói, tay bê tô cháo lên

Xoảng... - hần hất phẳng tô cháo xuống sàn nhà.

Hắn chợt nhói lên định bước xuống giường đỡ nó lên nhưng khi nó quay lại, hắn lại vờ không quan tâm quay mặt đi chỗ khác

- Tôi không muốn ăn

Lặng lặng thu dọn, nó rời khỏi phòng một lát rồi trở về với tô cháo nóng hổi trên tay, lần này là do chính tay nó nấu và hoàn toàn không có sự giúp đỡ nào từ mẹ.

- Tôi đã làm lại rồi, anh ăn đi - nó đưa thìa cháo lên thổi cẩn thận

- Đã nói không ăn rồi mà - hắn đẩy tay nó ra.

Lần này thì cháo đổ cả lên tay nó khiến đôi bàn tay nhỏ bé đỏ ửng vì bỏng.

- Á... - nó khẽ xuyết xoa rồi cũng cúi xuống dọn dẹp.

- Đồ ngốc, tay cô bị bỏng rồi kìa - nó rồi hắn kéo nó vào nhà vệ sinh để tay nó dưới dòng nước lạnh rồi gọi điện cho bác sĩ tư - A lô! bác sĩ Vũ ông hãy đến ngay nhà tôi đi, vợ tôi...cô ấy bị bỏng - hắn chợt dừng lại khi nhắc đến từ vợ tôi nhưng cũng gắng nói hết câu.

Hắn bối rối, quay qua, quay lại như muốn tìm cái gì đó che đi khuôn mặt đang đỏ như gấc lên vì ngượng rồi vô thức ôm chầm lấy nó

- Em muốn gì? Em cần tôi phải làm thế nào mới thôi khiến người khác lo lắng khi em gặp nguy hiểm, đau nhói khi em bị thương? Phải! Tôi giận, rất giận em, giận em vì sao lại đỡ đòn thay tôi, giận em vì sao xuống bếp làm bữa sáng cho tôi dù đi lại chẳng dễ dàng. Giận em vì sao lại nói dối tôi rằng cháo tổ yến là do mẹ nấu. Tôi ghét em, ghét em cứng đầu, ghét em dối tôi. Rất ghét - hắn hét lên

Nó ngược mặt lên nhìn hắn, đôi mắt ướt nhẹp nước mắt từ bao giờ. Nghe những gì hắn nói thực sự nó rất hạnh phúc, hạnh phúc đến mức òa như con nít nhưng còn điều nó muốn nghe nhất hắn vẫn chưa nói...

Cúi xuống, hắn hôn nhẹ lên mắt nó, thì thầm nhỏ

- Đừng để tôi thấy em khóc thêm lần nào nữa, kể cả khi tôi ngủ. Vị mặn ấy tôi đã nếm không chỉ một lần.

Kéo nó ra ngoài, hắn bấm điện thoại rồi quát

- Ông cười rùa đi đấy hả? Con không mau đến nhanh, tay cô ấy mà biến dạng thì ông liệu mà về quê ở ẩn đi

Dù hắn không chịu thú nhận, nhưng những gì hắn nói khiến nó không thể kiềm chế niềm hạnh phúc thêm nữa, cả ngày hôm ấy nó đã cười, cười tùm tùm một mình khi nhớ lại

21. Chương 21

Chương 21

Sưu tầm

Xoạt..._từ trong tủ cá nhân của nó rơi ra một loạt thư, nhiều đến nỗi tràn ra cả hành lang

- Ray, cậu được nhiều người ái mộ nhỉ?_Lizzie cười trước vẻ mặt đang đỏ ửng lên vì giận của nó

- Vậy mà tớ lại chẳng xem đây là điểm phúc của mình đấy_nó nói

- Cậu định làm gì với chúng?_nhỏ vừa hỏi vừa cúi xuống nhặt.

- Vẫn như mọi khi, mang ra cho công nhân thợ bánh mì gần trường mình làm giấy nhóm lửa._nó thản nhiên nói rồi chợt cúi xuống, nhặt từ trong đồng thư ra tờ giấy màu cam có ép một bông cẩm chướng đỏ rất đặc biệt.

- Chàng nào lại thu hút cậu đến vậy kia chứ?_nhỏ cúi xuống nhìn tên tác giả- Ủa, không viết tên tuổi gì hết thì sao biết mà làm quen
 - Người này cả cậu và tớ đều biết_nó mỉm cười gấp mảnh giấy rồi đi một mạch đến canteen
 - Wey...wey...chờ tớ với_nhỏ chạy theo
- Tại canteen trường
- Đây, là Hellen sao?_nhỏ kéo nó- Thôi, về đi, cô ta không tốt đẹp gì đâu, chắc chắn là có âm mưu gì đây mà_nhỏ đa nghi
 - Cậu yên nào, dù là âm mưu gì thì tớ cũng không sợ, vào thử xem._nó mặc những gì nhỏ bạn nói tiến về phía Hellen
- Nhận ra nó, cô ả đứng dậy, vẻ mặt không có chút gì gọi là đang suy tính độc ác như Lizzie nghĩ thế mà nhỏ lại núp sau nó, đưa cặp mắt đề phòng nhìn Hellen rồi quan sát một lượt khắp canteen
- Cậu làm gì vậy?_nó đập tay lên vai nhỏ
 - Tớ đang nhìn xem cô ta có cho người phục kích xung quanh đây không_nhỏ tỉnh bơ nói, mắt vẫn đảo qua đảo lại
 - Hừ...cậu nghĩ gì vậy. Không có chuyện gì đâu mà, nếu có phục kích từ trước thì dù cậu có tinh mắt thế nào ta vẫn bị đánh nên cứ để mọi chuyện bình thường đi._nó cười, nói rồi ngồi xuống đối diện Hellen
 - Em nhắn chị đến đây vì muốn nói..._Hellen bước lại trước mặt nó, ấp úng nói
 - Nói gì chứ? Định tuyên chiến với Ray nữa hay sao?_nhỏ nhăn nhó nói
 - Em xin lỗi chị _Hellen cúi xuống tỏ vẻ thành tâm khiến cả nó và Lizzie tròn mắt đặc biệt là Lizzie vì từ trước tới nay, chưa bao giờ cô ngóng được tin nào về chuyện Hellen cúi đầu trước ai hay nói lời cảm ơn (ngoại trừ Jun) chứ đừng nhắc đến nói xin lỗi.
 - Cô làm gì vậy?_nó lạnh lùng hỏi
 - Em thật sự đã biết lỗi rồi, xin chị hãy nhận lời xin lỗi này của em ạ_nhỏ khẩn khoản
 - Cô thì có lỗi gì?
 - Em đã hỗn xược với người lớn, đã đối xử phân biệt với mọi người, đã cho người gây bạo lực trong trường học và còn nhiều việc khác nữa, em xin lỗi, rất xin lỗi._nhỏ nói một hơi không hề ngán mặt lên nhìn nó lấy một lần
 - Cô ngồi xuống đi, nếu không người ta lại bảo tôi bắt nạt cô đó
 - Chị nhận lời xin lỗi này rồi em mới ngồi xuống
 - Ngồi xuống hay không là chuyện của cô nhưng cái tôi muốn nói là cô cần xin lỗi tất cả những người bị cô làm tổn thương và thay đổi bản tính chứ không phải là đứng đây và cúi đầu trước tôi một cách vô nghĩa
 - ..._nhỏ ngồi xuống nhìn nó vẻ ân hận- Thật ra, cả em, anh Shin và hoàng tử đều cảm thấy chị rất giống Linda- chị gái em, người mà hoàng tử từng rất thích, chị cũng biết phải không?
 - Cô nói với tôi chuyện đó làm gì?_nó thoáng buồn khi Hellen nhắc đến hân và Linda
 - Đường nét trên khuôn mặt cũng có những điểm tương đồng, cách ăn mặc, đi đứng, nói chuyện hay đối xử với mọi người cũng giống hệt chỉ có điều Linda dịu dàng hơn và không mạnh mẽ được như Ray của bây giờ. Chính em cũng rất bàng hoàng khi lần đầu trông thấy chị ở lớp học của hoàng tử. Nhưng..._nhỏ khẽ sụt sịt rồi đưa tay lên khước mắt quệt những giọt lệ vô thức tuông- Nếu chị không tin có thể xem bức ảnh này.
 - ..._nó chăm chú nhìn
 - Sau khi Linda mất, phòng của chị ấy vẫn được giữ nguyên và lau dọn sạch sẽ như thường lệ, tại Hoàng Nhật gia cũng có một căn phòng còn lưu giữ những hình ảnh về chị ấy, đó là phòng cũ của hoàng tử trước kia.

- Đã 3 năm qua, em không được nghe tiếng Hà Quân từ chính miệng chị ấy, không được chị ôm vào lòng vuốt ve như mẹ, không được cùng chị đi học, mọi thứ có được khi bên Linda đều trở thành khát vọng trong em lúc này. Hu...hu...
- Hix...hix..._Lizzie nức nở
- Hà Quân_nó chợt đến cạnh Hellen ôm lấy nhỏ, vuốt mái tóc đen óng của nhỏ như một Linda thật sự
- Hu...hu...em xin lỗi, chị đừng ghét bỏ em, chị đừng đi, đừng mặc em với cái gia đình lạnh lẽo ấy, đừng rời xa em, em cần chị, cần sự yêu thương đó...hu...hu..._nhỏ òa khóc nức nở

22. Chương 22

Chương 22

Sưu tầm

Tại nhà

Lợi dụng hần đang còn liệt giường, nó quyết tâm mon men lên căn phòng ấy- căn phòng mà Hellen từng nói còn giữ rất nhiều hình ảnh về Linda

- Dì Năm! dì có biết phòng của Nhật Phong trước kia ở đâu không vậy?_nó hỏi
- Mợ chủ lên tầng 2, dãy nhà phía đông, căn phòng được làm bằng kính phản quang chính là phòng của cậu chủ trước kia. Mà mợ đến đó làm gì?
- À...Nhật Phong nhờ con lên phòng ấy lấy ít đồ thôi mà. Con cảm ơn ạ_nó kịp thời ứng biến
- Không có gì thưa tiểu thư

Một lát sau nó đã có mặt trên những nấc thang cuối dẫn lên tầng 2.

Xoạt..._nó mở cánh cửa kính, vào trong.

Căn phòng dù đã không sử dụng nhưng mùi hương của hần vẫn còn quán lấy nơi đây, cả những cảm giác ấm áp cũng vươn lên nó từ khi bước vào. Nơi đây rất riêng tư nhưng cũng rất thuận lợi cho việc ngắm cảnh. Với kiến trúc nhà vòm cùng chất liệu kính phản quang khiến người ngoài không thể nhìn thấy bên trong nhưng người trong phòng thì ngược lại. Tối đến, nằm trên giường vẫn có thể ngắm sao rất lãng mạn ngoài ra mọi vật đều bày trí về một chủ đề duy nhất là Linda- người hần rất đổi yêu thương cho đến tận bây giờ chưa chắc đã vui đi chút nào, người có khuôn mặt tựa như nó.

Chợt, từ một chiếc hộp gỗ bật nắp, lấp lánh ánh kim thu hút nó. Đó là một chiếc nhẫn kim cương được tạo hình rất tỉ mỉ. Cầm chiếc nhẫn trên tay nó có thể cảm nhận được những tình cảm mà người làm đã đem giấu vào đó hần nghệ nhân này không phải tầm thường. Chỉ với tình yêu mãnh liệt, chấp nhận chờ đợi, đau đớn, tổn thương mới có thể làm nên một kiệt tác nghệ thuật đẹp đến như vậy. Trong lòng chiếc nhẫn còn viết dòng chữ Yêu em ngay cả khi là ác quỷ Hần người nhận phải rất hạnh phúc, dù là nó- không phải chủ nhân của chiếc nhẫn nhưng khi đọc những dòng chữ yêu thương như vậy khó khiến người ta không cảm động.

Mãi miên man với chiếc nhẫn, nó không để ý thấy rằng cánh cửa căn phòng, lại một lần nữa mở ra sau nó.

- Cô làm gì ở đây?_giọng nói lạnh lùng xen chút giận dữ vang lên

Nó giật mình, quay lại nhìn và vô ý đánh rơi chiếc nhẫn xuống sàn.

- Tôi..._bàng hoàng nó nhận ra người đo là hần

Hần vội vã tiến lại gần nó, mắt dán chặt vào chiếc nhẫn nâng niu bấy lâu giờ lẫn lóc dưới nền nhà.

- Cô..cô...ai cho phép cô vào đây hả?_hắn hét lên

- Tôi xin lỗi...tôi...

- Một câu xin lỗi là hết sao? Cô có biết mình vừa làm gì hay không?_hắn đứng phắt dậy

Hắn của lúc này thật xa lạ với nó- thật hung tợn, thật ghê gớm khiến nó rất đổ mồ hôi sợ

- Cô vừa đập nát chiếc nhẫn tôi định đem cầu hôn Linda đấy, cô vừa đập nát trái tim tôi, đập nát cuộc đời tôi cô biết không?_hắn bắt giắc quên kiểm chế, tuôn ra một loạt những lời làm nó tổn thương.

Người làm trong nhà chỉ biết đứng ngoài không dám lên tiếng vì họ cũng đang sợ sệt như nó, họ lo hắn của 3 năm trước sẽ trở về...Nhưng rồi...

Hắn chợt giật mình khi nghĩ lại những gì mình vừa nói, khi nhận ra ánh mắt muốn giết chết nó hắn vừa nhìn, khi bàn tay hắn đang xiết lấy cổ nó không thương tiếc. Lùi lại, hắn nhìn nó như muốn nói rằng mình không cố ý nhưng tất cả đã muộn.

- Vì một chiếc nhẫn mà anh nỡ đối xử như vậy với tôi ư? Tôi là gì trong trái tim anh? Là gì? Sao anh không trả lời hả?_nó hét lên- Chồng tôi từng muốn mang chiếc nhẫn kia đi cầu hôn một người con gái khác không phải là tôi ư? Anh đã chà đạp tình cảm này của tôi rồi đó, tôi có sĩ diện, có cảm xúc vì tôi là con người anh hiểu không? anh đã từng làm gì mà nghĩ đến tôi chưa? Dù một chút thôi có không? Tại sao anh cứ luôn làm tôi ngộ nhận tình cảm anh dành cho tôi rồi mù quáng yêu anh trong vô vọng. Anh biết tôi thích anh mà, anh biết tôi yêu anh còn gì hay anh đang cố trêu đùa tình cảm của tôi?

- ..._hắn im lặng

- Vậy thì anh thành công rồi đó_nói rồi nó chạy ra khỏi Hoàng Nhật gia

- Mợ chủ, mợ chủ, mợ đi đâu vậy, mợ chủ

23. Chương 23

Chương 23

Sưu tầm

Hắn một mình trong phòng suốt từ chiều ấy đến tận tối, ngồi chờ người ra suốt buổi, mắt nhìn xa xăm hắn dần chôn mình vào bóng đêm lạnh lẽo.

Mọi người trong nhà tìm kiếm nó khắp nơi. Khi đi, nó không dùng chiếc Spyder, không điện thoại... nên không thể phát hiện vị trí của nó trên thiết bị định vị. Mặc dù đã huy động rất nhiều lực lượng vệ sĩ lục tung cả thành phố nhưng vẫn không tìm thấy, thậm chí là một chút manh mối cũng không hề phát hiện được

Ngay sau lúc nó ra khỏi nhà một vài tiếng đồng hồ

Ngồi trên chiếc ghế đá tại công viên nhỏ, nước mắt nó cứ chảy dài mỗi lần nhớ lại những gì hắn nói và biểu hiện trên khuôn mặt hắn lúc ấy.

- Ray, sao chị lại ngồi đây khóc?_Hellen nói, khi nhận ra nó- Thấy đáng chị nhưng em không nghĩ chị lại đến đây khóc một mình, có gì uất ức không nói được hay chuyện không vui?

Nó nấc lên từng cơn kể lại cho Hellen nghe về sự việc xảy ra với hắn

- Hoàng tử thật quá đáng, sao lại làm vậy với chị. nhưng cũng tại anh ấy vẫn còn chưa khỏi vết thương lòng do chị em gây ra

- hu...hu..._nó tựa vào vai Hellen không nức nở

- Thôi! chị nín đi, em đang có 2 vé tàu định rủ ai đó cùng đi Vinpearl thì gặp chị, mình đi nha. Ngày mai, khi trở về sẽ cảm thấy thoải mái hơn

- Ủ, cũng được. Cảm ơn em_nó nói

Trong lúc cả nhà lục tung thành phố tìm kiếm nó thì cô nàng lại rong ruổi trên thuyền đến Vinpearl.

Trên thuyền, nó tựa vào vai Hellen ngủ thiếp đi vì mệt mỏi và say tàu làm dội về những hình ảnh của Linda mỗi lần theo Hellen bỏ nhà đi du lịch

Khoảng 6h tối, nó và Hellen cập bến Vinpearl, cả hai nghịch ngợm vui đùa, quên đi những cảm giác tủi thân mà hẳn tạo ra cho nó. Còn với Hellen thì càng gần nó, nhớ lại càng nhớ về người chị đã đi xa.

Lúc này, hẳn cũng bắt đầu ra khỏi nhà. Phóng đi trên chiếc mô tô của mình hẳn lao ra nghĩa địa và đến mộ Linda (nói là nghĩa địa chứ thật ra Phạm gia đã mua đứt khu này chỉ để xây mộ của Linda mà thôi). Hẳn gói đầu trên nắm đất mang sương khói người con gái hẳn từng yêu rồi thiếp đi.

Sáng hôm sau, hẳn lại trở về với cuộc sống chưa gặp nó trước kia. Vũ trường, quán bar, hẳn lại quán lấy men rượu, một mình gặm nhấm nỗi đau.

Quay lại với nó.

Trên du thuyền của Hellen, nó và nhỏ dạo ra giữa biển. Hòa với hơi muối ngọt ngào của biển, gió dịu êm mát rượi khiến nó trở nên trầm ngâm. Đứng trước boong thuyền nó nhìn mọi thứ mà đầu óc thì cứ ngóng về hẳn

- sao vẫn chưa đi tìm mình, gọi điện cũng không luôn

Có lẽ, một đêm đã làm nó vơi đi nỗi giận dữ tột cùng vì dù sao trái tim nó cũng dành để yêu hẳn chứ không phải là để dối hẳn. Về mặt suy tư kia của nó khiến Hellen như có cảm giác Linda sống lại, những phút giây bên nó trong nhò dường như đang khắc hình ảnh người chị yêu thương của nhỏ một cách sâu sắc hơn.

- Á..._mãi nghĩ ngợi, nhỏ vấp phải chân ghé relax

- Hà Quân, em không sao chứ? Chảy máu rồi, em bắt cẩn thật_nói rồi nó chạy vào trong lấy ra hộp thuốc- Đau thì em phải nói nhé để chị biết mà nhẹ tay lại, đừng cố gượng nhé sẽ không thoải mái đâu_nó nhìn Hellen cười

- Hà Quyên, là chỉ phải không?_nhỏ rưng rưng

- Em vừa nói gì?_nó ngẩn mặt lên nhìn nhỏ hỏi

- Em...em..._nhỏ òa khóc rồi ôm chầm lấy nó.

Cô bé quyết định đưa nó về nhà vì muốn nhà mình một lần nữa sống lại với một Hà Quyên mới, muốn ba mình bình tĩnh lại sau 3 năm chôn vùi mình vào công việc để cố quên đi mẹ và Quyên.

Tại nhà Hellen chiều hôm đó

- Cháu...cháu thật giống con gái chú, giống...giống hệt_ ba Hellen lấp bắp vì xúc động

- Thấy chưa con đã bảo mà

- Con gái_ông ôm nó vào lòng ầu yếm khiến chính nó cũng phải trào nước mắt- Con có thể gọi ta là ba như khi Hà Quyên từng gọi không?

- Vâng, được ạ. Ba

Tiếng ba của nó vang lên đúng ngữ điệu tưởng đã chết 3 năm về trước, cả căn biệt thự, từ người làm đến quang cảnh, không khí đều tỉnh giấc thoát khỏi khối u mê, buồn bã.

Nó dùng bữa cùng gia đình theo ý chủ tịch Phạm

- Ba và chị ở lại ăn tối, con no rồi. Có chút việc con phải đi. Con xin phép_Hellen chợt kiểm soát ra khỏi nhà, nhìn về mặt và cách nói của nhỏ không có vẻ gì là chuẩn bị từ trước

24. Chương 24

Chương 24

Sưu tầm

- Biết ngay anh sẽ ở đây mà _Hellen tiến lại chỗ hần đang ngồi mân mê với cốc rượu, dưới chân hần là ngổn ngang những chai lọ. - Chị San San đang ở nhà em và Hellen đến đây là muốn thú nhận tất cả với anh. _nhỏ nói

- ..._hần vẫn không nói gì, nhếch mép cười cay đắng

- Thật ra chính em đã khơi dậy sự tò mò trong San San khiến chị ấy phải đến phòng anh. _nhỏ cúi đầu thành tâm

- Em đừng nghĩ anh không biết em đã, đang và định làm gì. Ngay khi phát hiện San San trong phòng mình, anh đã biết chính em là người nói cho cô ấy biết về nơi đó vì San San không có lí do gì để đến đây nhà phía đông mà vô tình vào phòng anh nên chỉ có thể là cô ấy cố ý đến mà San San thì không hề biết về sự tồn tại của căn phòng đó. Vậy mà anh vẫn mắc bẫy của em. Hellen của chúng ta đã ranh mãnh hơn nhiều rồi đó _hần đưa về mặt khinh khi nhìn nhỏ

- Phải! Em biết chỉ cần San San xuất hiện ở nơi đó thì nhất định anh sẽ phản ứng kịch liệt... _nhỏ hét lên

- Và chuyện San San bỏ nhà đi là hơn cả mong đợi của em chứ gì _hần cắt ngang

- Em xin lỗi _nhỏ dịu giọng trở lại

- Không phải lỗi của em, anh dù biết tất cả nhưng vẫn đối xử với tàn nhẫn với San San, nói những lời làm cô ấy tổn thương là anh sai.

- ..._nhỏ im lặng nhìn hần

- Khi San San bỏ đi, anh chợt nhận ra rằng mình yêu nhỏ đó quá nhiều, yêu đến mức trở nên đáng sợ khi nhỏ đó trông thấy những hồi ức của mình trước kia. Anh quát San San vì anh đang cố phủ nhận chuyện anh thích nhỏ, anh muốn tin rằng lòng mình không đổi dù Hà Quyên đã ra đi nhưng mọi chuyện dù đã đi đúng hướng mà anh lựa chọn nhưng cảm giác ân hận, tội lỗi lại cứ vậy lấy anh.

- Tối qua, anh đã đến chỗ Hà Quyên, đến để xin lỗi cô ấy vì không thể tiếp tục yêu cô ấy nữa, trái tim này của anh đã không còn chỗ trống mà chứa hình ảnh cô ấy. Người anh yêu là San San- cô gái mà người ta cho là rất giống Hà Quyên nhưng với anh thì lại thấy rất khác biệt. Anh yêu cô ấy vì đơn giản đó là Giả San San chứ không phải Phạm Hà Quyên thế mà những chuyện anh làm lại toàn mang đau đớn đến cho cô ấy. _hần nói rồi gục đầu bên bàn rượu để Hellen đưa hần về Hoàng Nhật gia.

Như thường khi, chỉ cần hần quan tâm chút chút đến ai đó cũng đủ là nhỏ tức đến lộn ruột và hiển nhiên đứa con gái đó phải mau chóng cuốn gói đi thật xa và thề không bao giờ xuất hiện trước mặt hần không ngoại trừ nó.

Từ trước tới giờ, chưa giây phút nào Hellen muốn bỏ qua cho nó, chuyện giả vờ xin lỗi và khóc kể với nó về Hà Quyên cũng là một trong những phần kế hoạch của nhỏ. Nhưng lúc nhỏ òa khóc khi nó ôm chầm lấy nhỏ và vuốt ve mái tóc nhỏ như Hà Quyên thực sự làm nhỏ cảm động thật nhưng vì quá thích hần nhỏ tiếp tục kế hoạch của mình.

Càng gần nó, nhỏ càng cảm thấy nhớ chị gái rồi dần quên đi cái thái độ ghen ghét nó và ý nghĩ làm hại nó. Lúc nó một mình trên boong thuyền là cơ hội thuận lợi để nhỏ đẩy nó xuống biển ắt tích luôn nhưng trong nhỏ cứ dấy lên hình ảnh chị gái khi nhìn nó làm dập tắt âm mưu độc ác đó.

Đưa hần trở về nhà, Hellen quyết định sẽ đưa đoạn ghi âm mà mình vô tình thu được khi đối thoại với hần cho nó và ngay lập tức lên máy bay sang Mỹ vì nhỏ không còn đủ can đảm để nói lời xin lỗi với nó.

Nhận được đoạn ghi âm cũng là lúc Hellen lên máy bay sang Mỹ, nó vội vàng chạy về Hoàng Nhật gia tìm hân, nó muốn chính tai mình nghe thấy hân nói tiếng yêu nó.

25. Chương 25

Chương 25

Sưu tầm

Nó vui đến phát điên, vui đến chạy chân trần trên đường suốt một quãng đường dài mà không hề hay biết, tay nó nắm chặt lấy chiếc máy ghi âm Hellen gửi ình, miệng toét cười dưới nắng đến rạng ngời. Thẽ rồi ông trời đã đáp lại cho nó một kết quả chẳng có hậu chút nào.

Vừa đến cổng Hoàng Nhật gia thì đập ngay vào mắt nó hình ảnh đầu tiên về những con người chen chúc nhau với vẻ mặt nhẩn nhó, khẩn trương dời những vật có thể lấy của Hoàng Nhật gia đi mà không hề có bất cứ sự ngăn cản nào từ phía người bên trong.

- Các người làm cái quái gì vậy? Sao lại mang đồ của chúng tôi đi?_nó vội vã chạy vào trong và hét lên
- Con nhỏ này, có buông ra không hả?_người đàn bà chanh chua quát, vung tay xô ngã nó xuống nền đất
- Tiểu thư, tiểu thư, cô có làm sao không?
- Tiểu thư phải cẩn thận hơn chứ ạ.

Đám người làm vây lấy nó, mắt người nào cũng có vẻ sùng mọng lên vì khóc rất lâu

- Chuyện gì vậy? Cái gì đang diễn ra vậy? Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?_nó bàng hoàng hỏi
- Tiểu thư vào trong nhà rồi nói ạ_bà Sáu nói rồi đưa tay dìu nó vào trong.

Cả nhà, tất cả đều im lặng từ hân đến ông, không ai nói hay phản ứng gì cả ngoài vẻ mặt thất thần của mẹ và tiếng khóc sục sục của người làm, mãi cho đến khi lũ người kia biến hết khỏi Hoàng Nhật gia và đồng thời mang hết thứ trong nhà đi lúc này ông mới khẽ gục đầu xuống bàn, đưa tay vẩy vẩy ra hiệu cho đám người làm

- Con xin người, lão gia. Người đừng đuổi chúng con.Hu...hu...
- Con sẽ không đi đâu hết, xin lão gia đừng đuổi con...hu...hu..
- Hoàng Nhật gia ăn cơm thì con húp cháo,hức...hức... Hoàng Nhật gia ăn thịt thì con gặm xương chứ lão gia đừng đuổi con hức...hức... Con không còn nơi nào để đi cả lão gia ơi...hu...hu....
- Bà chủ, ông chủ 2 người xin lão gia đừng đuổi chúng con
- Chỉ cần ở bên cạnh chăm sóc ọi người thì dù không trả tiền lương cũng không sao nhưng xin đừng đuổi chúng con...hu...hu..
- Mợ chủ, em không thể rời xa mợ được... hức...hức...
- Thiếu gia, cậu hãy cứ để già này tiếp tục hầu hạ cậu, thiếu cậu và Hoàng Nhật gia sao già sống nổi....hu...hu...

Đám người làm vừa khóc vừa nói toàn những điều khó hiểu, họ quỳ xuống đất, ôm lấy chân mọi người van xin thảm thiết khiến nó trở nên ngơ ngác

- Chuyện gì xảy ra vậy? Sao người ta đến lấy đồ của chúng ta đi mà không ai nói gì? Sao bà Sáu, dì Năm, chị Hạnh và mọi người phải khóc lóc van xin chúng ta đừng đuổi họ? Ai nói cho con biết đi_nó hỏi

- Nhà ta đã phá sản_ba thừ người ra nói- Dự án khu nghỉ mát ở Nha Trang của tập đoàn chúng ta đã có trục trặc, mọi cổ đông đều rút hết vốn giữa thời điểm thi công, quản lí dự án đã ôm tiền bỏ trốn, không tiền trả công nhân, không tiền trả vật liệu, không tiền trả ngân hàng, người ta đến xiết đồ.

Vừa dứt lời thì lực lượng công an đến làm việc và đề nghị tịch thu toàn bộ tài sản còn lại trong nhà.

- Tôi xin nhắc lại, kể từ bây giờ, căn biệt thự này sẽ không còn là của Hoàng Nhật gia nữa, phiên gia đình thu dọn một vài vật dụng cá nhân rồi chuyển ra nơi khác sống

Mọi người không nói gì, lẳng lặng xách hành lí ra ngoài, mẹ nghe tới đây thì lẫn ra xỉu.

Một ngày, nó chỉ vừa mới đi một ngày mà biết bao chuyện xảy ra, một gia đình giàu có nhất châu Á tiền phá không hết nhưng lại kết thúc một cách vô nghĩa trong một ngày không lấy làm đặc biệt.

Nó đi bên cạnh hắn, nhìn hắn thật chăm chú, nước mắt nó tự dưng trào ra vì chỉ duy một mình nó biết mai, một hay ngay bây giờ nó có thể bị ba kéo về như lời hứa trong lễ thành hôn của nó

26. Chương 26

Chương 26

Sưu tầm

- Chào ông, chủ tịch Hoàng Nhật_giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng mọi người khi vừa bước ra khỏi cổng nhà

- Ba..._nó quay lại nhìn, vẻ mặt lo lắng, những gì nó nghĩ đã sắp thành sự thật vì tuyệt đối nó sẽ không rời khỏi Hoàng Nhật gia một bước nào

- Con gái đi thôi_ba nó nói

- Không, con không đi đâu hết_nó hốt hoảng kêu lên, chạy ra sau lưng Nhật Phong trốn

- Tôi đến để đưa Hoàng Nhật thiếu gia giấy li hôn._vừa nói ông vừa ra hiệu cho người quản lí mang tờ giấy tiến lại gần chỗ hắn- Chính cậu cũng biết mục đích của cuộc hôn nhân này là cứu vãn tình cảnh của Giả Đông, bây giờ nó đang rất ổn, mà không...phải nói là rất cường thịnh kia. Chúng tôi lại có đủ tiêu chuẩn để mang San San về. Cậu hãy kí vào đây để trả lại sự tự do cho con gái chúng tôi đồng thời Giả gia muốn gửi đến cậu một khoảng tiền nho nhỏ xem như là cảm ơn về sự chăm sóc chu đáo của Hoàng Nhật gia với con gái chúng tôi_gã quản lí chìa bút và một tấm séc ra trước mặt hắn

- Đừng kí, Nhật Phong, anh đừng kí, em không muốn đi, em không muốn_nó hét lên

- ..._hắn lặng thinh không nói gì cũng không nhận lấy số tiền hay kí vào đơn li hôn

- Giả Thiện Đông, ông thật bỉ ổi_ông nội nói

- Chủ tịch à phải gọi là bác Hoàng Nhật thì đúng hơn. Bác Hoàng Nhật, thương trường không có cái gì gọi là chân chính đâu._ba nó cười khinh bỉ nhìn ông

- Ông...ông..._ông loạng choạng lùi lại vì lên cơn đau tim.

Nó vội vã chạy lại đỡ lấy ông dù vậy, hắn vẫn không chút phản ứng.

- Ông, ông có sao không? Ba đừng quá đáng như vậy có được không?_nó quay sang ba mình nói

- Con gái, con thực sự muốn sống những tháng ngày cùng cực sắp tới với Hoàng Nhật gia hay sao? Về nhà đi con, con không còn thuộc về nơi này nữa rồi...

- Ba về một mình đi, ba không phải là người cha khoan dung, độ lượng của con trước kia nữa rồi. Đồng tiền đã làm lu mờ mắt ba, ba nghĩ bằng những tấm sét kia mà có thể mua được tình cảm của con với Hoàng Nhật gia hay sao?_nó cắt ngang

- Nó không mua được tình cảm của con dành cho họ nhưng nó có thể mua được tình cảm họ dành cho con. Đưa tiểu thư đi_ông quay ra đám vệ sĩ nói

Ngay lập tức, nó bị đám người vây lấy và kéo về phái ba nó.

- Tôi sẽ đưa San San về trước, mọi người cứ dùng tạm số tiền kia xoay sở, chừng nào kí và tờ giấy ấy, chúng tôi sẽ gửi thêm_nói rồi ba quay đi

- Thả tôi ra, tôi không về nhà, không về, bỏ ra. Ba bảo họ bỏ con ra đi. Nhật Phong giữ em lại đi, em không muốn đi, ông ơi con không muốn đi, ba mẹ ơi đừng để ba bắt con đi. Con- Giả San San này sống làm người nhà Hoàng Nhật chết làm ma nhà Hoàng Nhật nên ba đừng vô ích kéo con về nữa_nó ngoảnh đầu lại, hét ầm lên

- Bỏ cô ấy ra_hắn bắt ngờ xông đến trước 2 tên vệ sĩ đang giữ nó khiến ba nó đi trước cũng phải ngoái đầu lại xem- Bỏ vợ tôi ra nghe không hả?_hắn gào lên, đưa đám vào mặt tên vệ sĩ rồi nắm tay nó giật mạnh về phía sau

- Nhật Phong..._nó hơn hử nói nhỏ

- Chủ tịch Giả ông đừng quá coi thường người nhà Hoàng Nhật, chúng tôi dù có chết cũng sẽ mang lại hạnh phúc đến cho San San vì cô ấy là người nhà Hoàng Nhật, là cháu dâu của ông, là con dâu của ba mẹ và là vợ tôi. Ông có thể mang cái thứ rác rưởi này về được rồi vì từ nay Hoàng Nhật gia sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm về San San mà không liên can gì đến Giả gia nữa_hắn ném những tấm sét vào mặt lũ vệ sĩ rồi dắt tay nó cùng cả nhà đi dù chưa biết nên đi đâu

Nó nhìn hắn cười hạnh phúc, tay nó nắm chặt lấy tay hắn, đầu nó tựa vào cánh tay hắn thì thầm nhỏ

- Anh yêu em anh nhỉ?

- Đây, đừng tưởng bỏ nghe chưa, tại anh thấy em gào thét tội nghiệp nên nói vậy để em không bị tên giả thú ấy mang đi thôi

- Bỏ vợ tôi ra nghe không hả? ai nói mà ngọt ngào thế hả ông?_nó nhìn ông cười

- Ủ, đến ông nghe con đến phát thích đây nè.

- Em và ông thông đồng với nhau_hắn đỏ mặt

Cả nhà cứ rảo bước trên đường với tâm trạng phấn chấn hẳn lên, mẹ cũng đỡ cái vẻ buồn bã khi nãy và thay vào nụ cười dịu dàng ngày nào. Ba cũng vui lo lắng đi một chút. Ông thì vẫn vui tính như thường khi. Mỗi người đều bắt đầu rút ra ình một chân lí chung rằng Hoàng Nhật gia vẫn chưa lụi tàn khi vẫn còn có nó, còn có nụ cười và tình yêu

27. Chương 27

Chương 27

Sưu tầm

- Trước hết chúng ta cần có một mái nhà mới ổn định_mẹ lên tiếng khiến cả nhà im bật

- Ông còn 500.000 tiền tiêu vặt

- Mẹ gửi tiết kiệm cả nên chắc tài khoản cũng khóa rồi

- Ba có 1000.000 trong người

- Con thì chỉ còn 200.000 thôi_Nhật Phong nói

- Chắc bây giờ ba vẫn chưa kịp khóa tài khoản của con đâu, con sẽ đến rút hết những gì có thể_nó nói rồi đến quầy ATM bên đường.

Thật may là đúng như dự đoán của nó nhưng nó không hay tiết kiệm nên chỉ có 3000.000 trong tài khoản

- Vậy thì ahy rồi, ta sẽ thuê một căn hộ chung cư khá khá một chút để ở_nó reo lên

- Cần tiết kiệm con à, thuê loại trung bình thôi_ba buồn bã nói

- Vâng ạ

Tối đó, cả nhà trú trong một căn hộ chỉ một phòng, tận trên à lại chẳng có thang máy rất vất vả nhưng đó là giá bèo bọt nhất trong cái thành phố phồn hoa này (2500.000đ/ tháng). Số tiền còn lại hơn 2 triệu dùng để mua t vật dụng cần thiết nhất. May là mùa nóng nên chỉ cần sắm 5 cái gối là đủ cho việc ngủ. Còn nấu nướng thì phải thực hiện với bếp củi cho đỡ tốn tiền khiến nhà cả ngày mịt mù khói.

Sáng hôm sau

Ba và mẹ cùng đi xin việc, nó và hấn đến trường, bếp núc giao lại cho ông.

Tại trường học:

Từ sáng sớm cả trường đã ồn ào, náo nhiệt với những chủ đề nóng hổi mới cập nhật và hôm nay tin tức vây quanh báo Kinh tế: Tập đoàn Hoàng Nhật phá sản

- Phá sản rồi sao? Vậy họ sống thế nào?

- Ra đường ở chứ thế nào?

- Họ toàn là tầng lớp thượng lưu giàu có, đột ngột sống với dân đen liệu có chịu nổi không?

- Tội nghiệp hoàng tử

- Nào, nào, im lặng hết coi. Hoàng tử và Ray đến rồi kìa, để họ nghe thấy thì không hay đâu

- À...ừ...biết rồi

Từ khi nó và hấn bước vào trường, không khí im lặng bao trùm lên khắp các góc ngách của Trần Quốc Tuấn, mọi người tròn mắt, hết nhìn nó và hấn lại nhìn nhau ngạc nhiên khi thấy cả hai vừa bước ra từ xe buýt. Ô tô mọi ngày đã đi đâu hết rồi.

Vào lớp học, cô giáo bất ngờ chuyển Shin sang A1 và ngồi cạnh nó điều đó tưởng không có gì đặc biệt nhưng lại là lời ngầm giải thích cho sự biến mất của Shin mấy ngày qua.

Tiết học bắt đầu nặng nề và mệt mỏi, ngoài việc học hành, nó và hấn phải đắn đo về các khoản chi tiêu, và tài chính cho gia đình khi số tiền chỉ còn trên dưới 400.000đ. Với nhiều đó tiền liệu tháng sau gia đình nó có còn ở được trong căn hộ kia nữa hay không? Trưa về sẽ ăn gì? Ba mẹ đã xin được việc chưa? Mọi thứ cứ quay vòng trong đầu nó và hấn dù trước kia chưa bao giờ họ phải bận tâm đến những chuyện này.

Tan học, khi cả trường đã về hết, lúc này nó với hấn mới dắt nhau từ dãy hành lang ra đến cổng. Ba nó lại xuất hiện và bên cạnh lúc này là Shin

- Con gái, ta có thể cùng con đi ăn trưa không?_ông nói

- Con xin lỗi, cả nhà đang chờ con về, con không đi với ba được._nói rồi nó dắt tay hấn kéo đi.

- Con định sẽ ăn gì vào trưa nay khi số tiền còn lại không nhiều. Những món thường dân con nuốt có vào không hay lại nhịn đói như sáng nay

- ..._nó dừng lại, chẳng thèm ngoảnh mặt nhìn, nói- ông theo dõi tôi?

- Không, không, con hiểu lầm ta rồi, vì quan tâm đến con nên ta mới làm thế_ông giải thích

- Vậy thì từ nay đừng quan tâm đến tôi nữa, xem như không có đứa con này như tôi đi.

- San San, sao con lại nói vậy, con là công chúa duy nhất của Giả gia kia mà, là con gái yêu của ta, không quan tâm mà được à? - Nếu ông thực sự thương yêu tôi thì đã không vì Giả Đông mà gả tôi cho Hoàng Nhật gia, ông còn một cơ hội nữa để bù đắp cho tôi, một cơ hội cuối cùng để ông được thực hiện thiên chức của người cha đối với con gái

- Là gì?

- Là...đừng bao giờ đến làm phiền tôi, phiền Hoàng Nhật gia, hãy coi như đứa con bất hiếu này đã... chết rồi_rảo bước thật nhanh, nó bỏ đi

- San San, vậy con có thể đồng ý với ta một việc được không?_ông nói với theo

- Việc gì?

- Ăn trưa cùng ta, ăn bữa cuối cùng này của 2 cha con thôi. Được không con?

-... _nó nhìn hắn rồi quay lại nhìn ba, vẻ mặt thành khẩn của ông lúc này khiến nó tin vào người cha từng rất nhân hậu của nó.

Tại nhà hàng hải sản Seafood

- Ba! ba mua thêm 3 phần nữa đi, con muốn đem về cho ba mẹ và ông._nó vừa ăn vừa nhìn ba nói

- Ủ! con cứ ăn đi_ông nhìn nó cười, vuốt ve mái tóc nó

- ba, con ra ngoài gọi điện về nhà nha. Có thể giờ này mọi người đang rất lo lắng vì con vẫn chưa học về

- Ủ, đi đi con

Nó cầm điện thoại chạy vào nhà vệ sinh. Lúc này, ba nó lên tiếng chia và hấn

- Cậu đã thấy rồi đấy, San San khi ở nhà chúng tôi chưa bao giờ phải ăn uống như người bị bỏ đói nhiều ngày giống hôm nay. Nó thậm chí còn không ăn nổi những món tầm thường của lũ dân đen. Trước nay, nó chỉ toàn dung hàng hiệu, bất ngờ thay đổi sẽ làm khổ nó. Cậu hãy buông tha cho nó đi. Cuộc sống bần hàn không hợp với nó. Nếu thực sự yêu San San thì hãy kí vào đây để nó có thể trở về với giới giàu sang. Đó mới là yêu_ông đẩy đơn li hôn ra trước mặt hấn

- Như thế mới tốt cho San San sao?_hấn nói

- Phải!

- Tôi...

- Ba và Nhật Phong đang nói chuyện gì vậy?_nó chột chạy ra từ phòng vệ sinh khiến ba vội vàng giấu tờ giấy đi- Em đã nói với mẹ rồi, mình có thể ở đây ăn thỏa thích một chút nữa.

- Ủ , ăn nhiều vào con gái

- Vâng ạ,_ nó ngồi vào bàn và tiếp tục thưởng thức bữa trưa mà không hề hay biết chuyện gì sắp xảy ra với chính mình

- San San, đây là Đặng Đức Anh, con trai của chủ tịch tập đoàn Đặng Bách._ông giới thiệu

- Con biết rồi ạ. Ở trường cậu ấy là Shin học lớp 12A2 vừa mới chuyển sang lớp con.

- Hai đứa quen biết nhau trước rồi sao? Đúng là trời định mà

- Trời định gì chứ, cùng trường thì quen nhau là hiển nhiên mà

- Con có thể trở về Giả gia không?

- ..._nó im lặng, dừng mọi hoạt động ăn uống lại nhìn ba nhẩn nhó

- Đây sẽ là vị hôn phu tương lai của con, người này sẽ anmng lại hạnh phúc cho con. Sống ở Đặng gia con sẽ sung sướng hơn

- Ba lại lên kế hoạch bán con nữa sao?

- Không, ba chỉ...
- Chẳng phải ba đã hứa sẽ không nói gì về chuyện buộc con về nhà còn gì? Nay còn ép hôn con, ba xem con là món hàng hay sao mà thích thì bán cho người này rồi chuyển nhượng lại cho người kia. Cong khôn về , không li hôn cũng không kết hôn thêm lần nào nữa.__nó đứng dậy, kéo hấn đi.- Shin, cậu thật quá đáng

28. Chương 28

Chương 28

Sưu tầm

Nó và hấn chưa vội về nhà, cả hai nắm tay nhau lang thang trên khắp các con phố, nói thật nhiều về mọi chuyện

- Chẳng biết ba mẹ đã bắt đầu công việc như thế nào nhỉ?__nó hỏi
 - Đương nhiên là rất tốt rồi.
 - Anh...
 - Chuyện gì?
 - Có khi nào anh chấp nhận kí vào đơn li hôn kia không?
 - Em nghĩ có không?__hấn hỏi ngược lại
 - Dù thế nào anh cũng nhất quyết đừng kí nha
 - Tại sao?__hấn vờ hỏi
 - Vì...em thích anh, yêu anh và không muốn rời xa anh
 - Đây, em là con gái kiểu gì mà chủ động vậy hả?__hấn cười
 - Có bao giờ anh nói anh thích emđâu mà em không phải người đủ kiên nhẫn để chờ đợi
 - Một câu nói như vậy quan trọng lắm sao?
 - Phải, không biết lúc nào ba sẽ bắt em đi, dù anh không kí nhưng chuyện rời khỏi Hoàng Nhật gia là sớm muộn nên em muốn được nghe anh nói câu ấy
 - Em sẽ không phải đi đâu cả. Nhiệm vụ của em là chờ đợi cho đến khi mình 60 tuổi, lúc ấy, anh sẽ nói anh yêu em vậy nha
 - Anh...
 - Thôi nào, về nhà đi, anh đói lắm rồi.
 - anh yêu em, anh yêu em, anh nói đi, rõ ràng trong máy ghi âm anh đã nói như vậy mà.
 - Máy ghi âm nào?__hấn chợt dừng lại, hỏi
 - Khi anh đối thoại với Hellen ở vũ trường, cô ấy đã thu lại.
 - Cái gì cơ?__hấn tròn mắt nhìn nó
 - Để em bật anh nghe lại nha. Em đã cẩn thận cắt đoạn hay nhất đó
- Tút.... Người anh yêu là San San, anh yêu cô ấy vì đơn giản đó là Giả San San chứ không phải Phạm Hà Uyên

- Anh nói đi, nói lại đi, nói câu ấy đấy. Anh...anh..._nó chạy lên trước, nhảy nhảy lên để dễ dàng trông thấy khuôn mặt đỏ như trái cà chua của hấn
- Anh yêu em_hấn nói rồi vội vã đi thật nhanh lên xe buýt khiến nó đứng sững sờ một lúc lâu.- Này, em muốn đi bộ về hả?_hấn hét toáng lên lôi nó về thực tại.
- Nó luống cuống chạy lên xe và hiển nhiên nhỏ đã bị chủ xe mắng ột trận
- Cháu xin lỗi, xin lỗi ạ_nó dập đầu lia lịa
- Còn không mau ngồi vào, muốn cản trở người ta làm ăn sao?
- Dạ, dạ không phải ạ, cháu về chỗ ngay đây. Xin lỗi chú_nó cười trừ rồi chạy đến bên cạnh hấn
- Nó quàng tay mình qua tay hấn, tựa đầu vào vai, tay ôm chặt lấy tay hấn rồi thiếp đi
- Xe dừng lại, hấn công nó xuống vì không muốn đánh thức nó dậy dù sao hôm nay cũng là một ngày mệt mỏi rồi.
- Từ khi nó đến bên đời hấn, một Hoàng Nhật Phong ngang tang, hung dữ đã dần trở thành anh chàng dịu dàng, biết quan tâm và suy nghĩ cho người khác.
- Tất cả là một hấn của riêng nó, một tác phẩm kì công do nó điêu tạc bằng tình yêu ngây ngô của mình.
- Mọi chuyện có tiếp tục yên bình với cả nó và hấn nữa hay không? Ba nó sẽ giữ trò gì? Shin nghĩ sao về cuộc hôn nhân này? Quan trọng nhất là tôi nay ăn gì?

29. Chương 29

Chương 29

Sưu tầm

- Bữa tối bởi chính tay ông có hương vị chẳng mấy ngon lành vậy mà ông cứ hết mực tự khen ngợi bản thân. Cũng vì vậy mà cả nhà trở nên thoải mái hơn sau những trận cười
- Ba, mẹ! công việc mới có ổn không ạ_nó chột hời khiến ba mẹ hơi khó trả lời
 - À...người ta không nhận con à_ba nói
 - Sao lại như vậy được kia chứ? Ba mẹ thật sự có năng lực mà
 - Vì chúng ta là tàn tro của Hoàng Nhật gia nên người ta xem thường, không nhận thôi con._mẹ buồn bã giải thích
 - Ba mẹ đừng buồn vì ngày mai con và Nhật Phong sẽ đi xin việc_nó nhìn hấn cười
 - Phải, ngày mai là chủ nhật nên chúng con muốn ra ngoài làm chút chuyện để giúp đỡ cho gia đình_hấn nói
 - Nhưng hai đứa tính làm gì? Cả hai đều chưa tốt nghiệp cũng chưa có kinh nghiệm làm việc, người ta không nhận đâu_ông nói
 - Dạ, chúng con sẽ xin làm việc ở các quán cà phê học sinh-sinh viên ạ.
 - Ủ, vậy cũng được
 - Nhưng cả hai đều rất vụng về lại chưa quen làm việc nặng liệu..._mẹ lo lắng
 - Không sao đâu mẹ, chỉ bưng, bê lật vật thôi mà._hấn giải thích để trấn an mẹ

- Trước giờ, các con toàn sống trong nhung lụa, có kẻ hầu người hạ, nay lại đi phục vụ người khác, mẹ..._mẹ rơm rớm
 - Thôi mà mẹ_hắn giữ lấy vai mẹ động viên
 - Là lỗi của ông, nếu nghe lời ba con không thực hiện dự án đó thì có lẽ..._ông tự trách
 - Ông đừng dẫn vật bản thân nữa, không ai trách ông cả, là lỗi của những kẻ đã lừa ông, lỗi của gã quản lí độc ác, tham tiền_nó nhìn ông cười
 - Đúng là chỉ San San là hiểu ông nhất mà_ông ôm lấy nó nói
- Tối đó, cả nhà lăn ra sàn ngủ. Căn phòng chật hẹp hóa lại thật chật tình cảm gia đình. Vì nhường chỗ cho ba, mẹ và ông ngủ thoải mái mà nó và hắn phải nhích vào một góc
- Nhật Phong, anh nói lại lần nữa đi_nó thì thầm
 - Anh đã nói rồi còn gì?
 - Nhưng lúc ấy anh nói bất ngờ quá làm em không chuẩn bị kịp tinh thần để hưởng thụ cảm giác ấy
 - Cảm giác gì?
 - Cảm giác mà khi em nói em yêu anh anh có thể cảm nhận được ấy
 - Sao lúc em nói, anh không thấy gì cả?
 - Anh...nhưng anh biết tổng rằng em yêu anh rồi mà_nó xoay người lại làm môi hắn chạm vào trán nó (cái gì cũng phải từ từ, không thể hôn sớm vậy được, mọi người thông cảm nha)
 - Nhưng em không biết?_hắn hỏi nó
 - Em...chỉ là em muốn nghe thôi
 - Anh yêu em, rồi đó ngủ đi_hắn nói rồi ôm nó vào lòng
- Lặng im được 5-10 phút như thể để nhấm nháp sự hạnh phúc nó trở về với bản tính nào loạn
- Anh nói chẳng thanh tâm tẹo nào? Như thể chỉ để làm cái cớ cho em đi ngủ thôi
 - Em đừng có kiêu có nhé. Anh buồn ngủ lắm rồi
 - Anh không yêu em nên mới không chịu nói
 - Sao em cứ áp đặt người khác vậy chứ? Em biết rồi mà cứ bắt người ta phải nói đi nói lại
 - Vậy thì anh không phải nói nữa._nó dối, quay lưng lại với hắn
 - Anh yêu em, rất rất yêu em. Anh định chừng nào đến sinh nhật cả hai sẽ tặng em một món quà đặc biệt cùng câu nói ấy nhưng xem chừng em không thích như thế
 - Sinh nhật em, 14/2 cũng là valentine._nó lẩm nhẩm Ấy, xem như em đã ngủ rồi nhé, em chưa nghe gì cả, không nghe gì hết_nó quay lại ôm lấy hắn, chìm vào giấc ngủ ngon lành

30. Chương 30

Chương 30

Sưu tầm

Sáng hôm sau

Nó và hấn dậy từ sớm, chuẩn bị cho chuyến đi xin việc vất vả tới. Tuy nhiên, cả hai đều biết rằng khi trở về sẽ không phải ăn sơn hào hải vị của ông nữa và nhà mình cũng không bị hàng xóm quát vì khói làm ô nhiễm môi trường nữa.

Nhưng mọi chuyện thật sự không đơn giản với cả hai

- Ở đây không nhận thêm nhân viên
- Chúng tôi đã đủ người rồi.
- Những thông báo..._nó chỉ tay ra ngoài cửa thắc mắc
- Cô này lạ nhỉ, tôi đang định ra gỡ xuống đây._ông chủ quát
- Dạ, dạ, cảm ơn ông_hấn cúi đầu chào, tay kéo lấy nó ra khỏi tiệm trước khi nó kịp cho phát nổ quả boom trong não ông chủ
- Không tuyển thêm nhân viên nữa. Xin đi cho

Nó và hấn lang thang trên khắp các con phố, tạt vào gần như hết các quán cà phê học sinh-sinh viên nhưng đều nhận được lời từ chối kì lạ từ chủ tiệm.

- A...vào đó xem, có dán thông báo tuyển nhân viên kìa_nó reo lên khi thấy một cửa tiệm dán thông báo mà mình chưa đến
- Sẽ lại từ chối thôi_hấn mệt mỏi nói
- Dù từ chối hay không chúng ta cũng phải thử, em không tin ông trời tuyệt đường sống của chúng ta._nó hăng hái

Cửa tiệm làm ăn khá phát đạt, chị chủ quán cũng rất thân thiện và niềm nở. Khi nó và hấn vào, chị tươi cười đón vào trong còn mời ngồi cả hai uống nước

- Dạ, bọn em đến để xin việc chứ không có ý định uống nước_nó nói
- Là chị mời hai đứa thôi. Sáng giờ đi xin việc và bị từ chối nhiều rồi phải không? Nghĩ cả hai đều mệt nên chị gọi nước giúp ấy mà.
- Sao chị biết chúng tôi đi xin việc và đều bị từ chối_hấn hỏi
- Thật ra...chị không muốn giấu diếm nữa để cả hai phải buồn bã về nhà mà không có lí do. Là...ba em, San San à. Ông ta đã dặn tất cả các tiệm cà phê học sinh- sinh viên trong khắp thành phố rằng không được nhận cả hai.
- Lại là ba, sao ba làm vậy với chúng em chứ?_nó đứng bật dậy, vẻ mặt bất mãn
- Chị nghĩ các em nên tìm giải pháp khác thì hơn, ông ấy còn nói với bọn chị là đến khi nào em chấp nhận về Giả gia ông mới buông tha cho Hoàng Nhật gia và em.
- Ba thật..._nó cúi đầu thất vọng- Thôi, mình về đi._nó quay sang nói với hấn- Cảm ơn chị, chúng em về ạ_nó cùng hấn rời khỏi tiệm cuối cùng.

Nặng nhọc lê bước trên đường, nó và hấn không còn đủ sức để nói gì nữa, không khí im lặng bao trùm lấy cả hai.

- Thông báo tuyển nhân viên, thông báo tuyển nhân viên kìa anh_nó nhảy cẫng lên sung sướng, tay chỉ vào một quán nhậu.
- Em có biết đó là đâu không?_hấn giữ tay nó lại
- Biết chứ, là quán rượu._nó trả lời tỉnh bơ
- Biết sao còn định xin vào làm ở đó
- Không còn cơ hội cho chúng ta ở cửa tiệm cà phê học sinh-sinh viên nữa rồi nhưng quán rượu thì khác, ba sẽ không thể ngờ tới chuyện chúng ta sẽ đến đây.

- Nhưng cả nhà sẽ không đồng ý cho chúng ta làm ở đây đâu.
- Chỉ cần biến nó thành bí mật là được mà, em không nói, anh không nói, ba mẹ sẽ không biết mà ngăn cấm.
- Nhanh lên, có tiền xoay sở trước là được rồi. Từ từ tính tiếp
- Được không?_hắn nhìn nó đắn đo
- Được mà_nó kéo hắn chạy vào trong
- Bên trong cửa tiệm
- Cô em này được đấy_giọng mụ chủ quán chanh chua, xét nét như ả tú bà trong truyện Kiều
- Cháu được nhận rồi sao?_nó cười vui vẻ
- Ủ..._mụ gật gật đầu- Nhưng cậu này thì không được.
- Tại sao ạ?_nó hỏi
- Ở đây, không cần nhân viên nam
- Không thì thôi_hắn chán chường nói, dù sao thì từ nãy giờ hắn đã chẳng ưa gì cái nơi quái quỷ này
- Anh..._nó nhăn nhó nhìn hắn- Cô nhận anh ấy đi được không ạ, anh ấy sẽ làm mọi chuyện chỉ cần được ở đây. Cô đồng ý nha_nó nài nỉ
- Hừm...
- Cô..._nó dung dăng
- Được rồi cậu sẽ làm việc ở bộ phận rửa chén bát
- Yeah! Chúng ta được nhận vào làm rồi._nó ôm lấy hắn mừng rỡ
- Tối nay, 2 người có thể đến làm luôn_nói rồi mụ ta hất mặt bỏ đi
- Nó cười tít mắt, tung tăng nắm tay hắn về nhà dù tâm trạng của hắn thì chẳng hề tốt hơn chút nào mà còn lo lắng hơn khi thất nghiệp vì hắn biết đó là đâu
- Hay ta đừng làm nữa_hắn lên tiếng
- Tại sao chứ? Mình đã đồng ý rồi mà. Khó khăn lắm mới...nếu không làm thì chúng ta sẽ ra đường sống trong tháng tới đó
- Sống ở đâu anh không quan tâm, những đừng làm ở đó nữa.
- Em mặc kệ, em sẽ đi còn anh làm hay không tùy anh._nó lại đổi rồi bỏ đi trước

31. Chương 31

Chương 31

Sưu tầm

Bữa tối...

Vì hôm nay, mẹ vào bếp, nên hương vị có phần ngon lành và dễ nuốt hơn hôm qua. Cả nhà lại có dịp lên án ông vì tội đầu độc thực phẩm, ông giận làm mọi người có trận cười hả hê thế nhưng hắn vẫn giữ cái bộ mặt không hài lòng từ lúc chiều đến giờ

- Hai đứa đã xin được viện chưa? Làm thế nào, có nặng nhọc quá không?_ba hỏi

- Nhìn chúng nó hớn hở như vậy hẳn công việc ổn định đây mà. Chúng con làm ở đâu vậy?_mẹ hỏi
 - Dạ, ở một tiệm cà phê học sinh- sinh viên trên đường Trần Phú_nó ăn như kẻ chết đói, miệng nói dối không thấy ngượng
 - Xa nhà mình quá con nhỉ_mẹ lo lắng
 - Không sao ạ. Chị chủ quán rất niềm nở và thân thiện, đối xử rất tốt với chúng con. Không nhưng thế lại rất tâm lý nữa ạ, he...he...
- Ăn xong, nó vội vàng ra khỏi nhà nói là làm ca đêm. Hắn cũng đi theo và cách nhà một quãng xa mới bắt đầu lên tiếng
- Em nói dối giỏi nhỉ?
 - Này, anh đừng có mà xiên xỏ, đó là nói dối vô hại nên em không có tội thì việc gì phải ngượng_nó tỉnh bơ trả lời
 - Thế với em thế nào mới là nói dối gây hại?_hắn hỏi vặn lại
 - Anh đừng hỏi khó em có được không, mà anh nói không thích công việc này kia mà. Sao còn đi?_nó mỉa
 - Em không thấy anh đang rất miễn cưỡng sao?
 - Cái gì anh cũng nói được hết, nếu thấy thế thì về nhà đi._nó lại giận dữ rồi bỏ đi trước

Tại quán rượu

- Đây là của cậu_ả chủ quán ném cho hắn một cái tạp dề nhìn đến khó ưa nhưng vì nó hắn phải ngậm ngùi mà mặc vào dẫu rất ghét- Còn đây là dành cho cô_ả đưa cho nó bộ váy sexy hết biết khiến hắn giật run khi trông thấy. Chộp lấy bộ đồ hắn ném thẳng vào mặt bà chủ quán
 - Bà có điên hay không hả? Sao lại để cô ấy ăn mặc như thế mà làm việc chứ
 - Cái cậu này, có muốn làm việc nữa không đấy_mụ giở giọng chảnh
 - Có, có, chúng tôi sẽ làm mà, bà cứ đưa đây tôi sẽ mặc
- Kết quả cuối cùng thì nó và hắn vẫn được làm việc trong cái quán rượu chất bầm. Tâm trạng hắn chẳng thể thay đổi hơn
- Từ khi nó nhận bưng bê rượu khiến tiệm đông nghịt khách từ học sinh cấp 2 đến cụ già xấp xỉ tuổi ông nó cũng kiếm có vào trong mà ngắm nhìn vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nó. Không nhờ có bà chủ chắc hẳn đã xông ra đâm cho thủng mắt những kẻ khốn kiếp ấy rồi
- San, vào đây cô bảo?_bà chanh chua gọi nó vào trong
 - Dạ, chuyện gì ạ? Hôm nay rất đông khách, cháu đang định bưng nốt cái này đến bàn số 8
 - Thôi, thôi bỏ cái ấy xuống để cái nhỏ Hồng nó làm được rồi. _bà nói rồi quay sang con nhỏ đang tưởng như thất nghiệp- Cháu lại làm đi.
 - Dạ, để cháu làm được rồi mà.
 - Ấy, ấy, chúa bưng cái này lên phòng 201 giùm cô, vậy nha, xong rồi cô tăng lương tháng này cho._bà đẩy cho nó một đĩa rượu Tây đắt tiền.

Với con mắt một thời thượng lưu của nó cũng đủ nhận ra loại rượu quý chỉ dành cho nhà giàu mới có tiền mà dùng. Nó không thắc mắc nhiều về vì khách chỉ ngoan ngoãn nghe lời bà chủ bưng lên phòng 201

Hắn dù đang rửa bát nhưng thực chất là dán chặt mắt vào nó. Từ khi thấy mụ chủ quán nhận được khoảng tiền lớn từ tay vệ sĩ và nhận được thông tin bí mật gì đó rồi cười gian gian khiến hắn hơi nghi ngờ nhưng ngay lập tức gọi nó dừng ngay công việc để mang rượu lên phòng 201 khiến hắn không thể ngồi yên một chỗ mà lén bám theo. Tại phòng 201

Dù là lập lều ánh đèn nhưng nhìn thì nó cũng nhận ra thằng con trai nhà giàu, lớn hơn nó khoảng 1-2 tuổi, có vệ sĩ vây quanh, hẳn là một tay chơi quây phá bỏ nhà rong ruổi

- Thưa quý khách, đây là loại rượu các người cần_nó vừa nói, vừa đặt bình rượu xuống bàn

Bắt_bàn tay của gã con trai giữ nó lại rồi ghì chặt kéo nó xuống ghế ngồi cạnh mình

- Cô em, khoan đi vội đã, uống với anh một ly_gã đưa cốc rượu lên trước mặt nó

- Tôi...tôi...không biết uống rượu_nó đưa tay lên mặt từ chối

- Ha...ha...Bán rượu mà không biết uống rượu thật nực cười. Cô em đừng nói xạo_hắn cười phá lên

- Tôi nói thật mà, tôi là nhân viên mới đến đây để bưng bê chứ không phải để tiếp khách. Tôi sẽ xuống gọi mấy người lên với cậu. Chờ một tý_nó đứng dậy

- Khỏi đi, chẳng phải đã có rồi sao_thằng con trai đẩy mạnh nó xuống ghế salon

- Cậu...cậu làm gì vậy, xin hãy tự trọng cho, buông ra, buông ra_nó chống cự quyết liệt khiến gã không thể làm tới được

Chát..._thằng con trai tát mạnh lên mặt nó

- Tự trọng ư? Làm ở đây rồi thì cần gì tự trọng nữa, vui với anh đêm nay đi, nếu vừa lòng, anh còn đổi đời cho

- Tôi không cần, buông ra, cứu em với Nhật Phong_nó hét lên

Ngay lập tức cánh cửa bị đập tung ra, hắn xông thẳng vào, lôi thằng con trai ra khỏi người nó rồi ra tay đâm liên tục vào mặt y khiến đám vệ sĩ không kịp phản ứng vì quá nhanh chóng

Đến khi chúng kéo hắn ra khỏi người chủ nhân của họ thì mặt y đã gần như biến dạng vì từ trước tới nay chưa ai ăn một đám của hắn mà bình thường, nhẹ thì vào viện mà nặng thì điên luôn (không được phép chết) ấy vậy mà tên này ăn liền mấy quả.

Hắn kéo nó ra khỏi phòng, không đợi nó nói gì hắn vội ôm chầm lấy nó

- Đừng sợ, đừng khóc, anh đang ở đây, em không sao rồi, từ nay anh sẽ không để người khác bắt nạt em nữa, anh xin lỗi, xin lỗi em

Đáng nhẽ nó sẽ khóc òa và ôm chầm lấy hắn nhưng khi nghe những lời mà hắn vừa nói, tuyến nước mắt của nó như thể bị chặn lại. Nó chỉ nhìn hắn gượng cười như để cố tỏ ra mình mạnh mẽ, bàn tay ôm lấy hắn lạnh ngắt vì run sợ đang dần ấm trở lại

- Chuyện gì vậy hả? Chuyện gì đây?_mụ chủ quán lại vác cái mặt đê tiện lên

Mụ hốt hoảng nhìn nó và hắn rồi chạy vội vào trong. Hiên nhiên mụ không tránh nổi trận cuồng phong từ đám vệ sĩ và bắt mụ hoàn trả số tiền gấp đôi để bồi thường.

Mụ giận dữ chạy ra khỏi phòng và trút giận lên nó

- Cai con quỷ nhỏ này, mày hại chết bà, mày có biết mày vừa đánh ai không hả? Người ta là thiếu gia đó, mày đền nổi không? Giờ tao phải kham hết tiền bồi thường đây nè, đúng là lũ sao chổi mà, ngay từ đầu tao đã thấy không nên nhận tội bay. Bây giờ tao chính thức đuổi chúng mày, đuổi_mụ vừa nói vừa đẩy đẩy nó ra cửa sau rồi hất mạnh cho nó ngã sòng xoài ra đất vì vấp phải ghềnh cửa

- Em không sao chứ?_hắn giữ lấy nó, người nó trĩu xuống tứ lung tung, khuôn mặt đỏ ửng dấu tay đến tội nghiệp. Nó không nói gì chỉ ôm chặt lấy hắn cười hạnh phúc

Tối đó, nó sốt cao, nhà không còn đủ tiền đưa nó đi khám hay đến bệnh viện, mọi chuyện dồn dập ập lên đầu hắn khiến hắn rất rối bời. Cả đêm, hắn thức chăm sóc nó.

Sáng hôm sau, nó cũng chưa tỉnh, cứ mê man, u uất. Hắn nhìn nó một hồi lâu. Giọt nước mắt quý giá của một thằng con trai kiên cường rơi xuống, hắn hôn nhẹ lên mặt nó rồi ra ngoài

- Ông trời sao ông nỡ đối xử với chúng tôi như vậy, nếu ông đã muốn tình yêu này không thành thì tôi sẽ miễn cưỡng làm theo cho ông vừa lòng chỉ xin ông đừng làm hành hạ San San._hắn nhìn lên trời thét rồi men theo con phố thần thờ đến Giả gia

32. Chương 32

Chương 32

Sưu tầm

- Nhật Phong! Nhật Phong, anh ở đâu?_nó khẽ gọi rồi mệt mỏi ngồi dậy
 - Tiểu thư đã tỉnh giấc ạ. Người còn chưa khỏe hẳn xin hãy nghỉ thêm chút nữa_cô hầu gái kính cẩn thưa
 - Tôi...tôi đang ở đâu? Cô là ai?_nó ngạc nhiên hỏi
 - Đây là Giả gia nhà của tiểu thư, tôi là A hoàng mới trong nhà sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc cô.
 - Sao tôi lại ở đây, Nhật Phong đâu, anh ấy đâu rồi?_nó hoảng loạn bước xuống giường
 - Tiểu thư cẩn thận
 - Mở ra, mở cửa cho tôi, tôi không muốn ở đây, tại sao lại chốt cửa chứ? Nhật Phong cứu em, em không muốn ở đây, anh ở đâu_ nó ra sức đập mạnh cánh cửa nhưng vô vọng
 - Tiểu thư xin người hãy bình tĩnh_cô hầu gái kéo nó lại
 - Chào mừng con lại trở về nhà_ba nó mở cửa bước vào cùng Shin và Thất thiếu gia em trai cùng cha khác mẹ với nó
 - Chị San San, chị về rồi, Tiểu Uy nhớ chị lắm_cậu bé ôm nó cười hạnh phúc
 - Nhật Phong đâu? Ông đã làm gì anh ấy rồi? Tại sao ông lại đem tôi đến đây?_nó mặc kệ cậu em thương yêu nói gì, lao vào người ba nó, giữ lấy khuỷu tay ông nó dồn dập hỏi
 - Con làm gì vậy? Mới sống ở nhà Hoàng Nhật mấy tháng mà đến đưa em mình quý nhất cũng xem như vô hình sao. Con làm nó buồn đó_ba nói
 - Tiểu Uy không buồn, Tiểu Uy thương chị San nhất.
 - Con nhìn đi, đây chính là chữ kí của hắn- người mà con luôn yêu thương và kì vọng đó. Nó đã phản bội con, đã kí vào đơn li hôn để nhận được tám sét hôm trước._ông đưa tờ giấy ra trước mặt nó
 - Không thể nào, Nhật Phong không làm vậy với con. Con phải đến hỏi anh ấy thật rõ ràng._nó chạy ào ra
 - Giữ con bé lại_ông nhìn cô hầu gái nói, -Thôi, ba không muốn nói gì với con nữa, hãy ở đây và suy nghĩ kĩ lưỡng về hôn nhân với Đức Anh, nếu không con đừng mong ra khỏi đây mà gặp thẳng nhox đó_nó rồi ông lạnh lùng quay đi
 - Chị San San, mỗi ngày em sẽ đến thăm chị, bây giờ Tiểu Uy đi đây_thằng bé ngậm thơ vẫy tay tạm biệt
- Nó ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt thất thần, nước mắt cứ rào ra đến tội nghiệp, miệng cứ lẩm bẩm Nhật Phong, Nhật Phong. Đức Anh (shin) nhìn nó đau xót nhưng vô dụng vì nếu anh giúp nó gặp hắn thì thật mâu thuẫn với lòng mình. Ngoài việc nhìn nó đau khổ anh không biết làm gì cả.
- Từ hôm ấy, nó đâm ra ngây ngây ngô ngô, cả ngày không chịu ăn uống gì cả, khi tỉnh thì thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ gọi tên hắn, mệt thì lại thiếp đi. Ngày qua ngày sắc mặt nó trở nên rất tệ

33. Chương 33

Chương 33

Sưu tầm

- Chị San San, chị San San của Tiểu Uy_nhox nhào đến ôm lấy nó ngay sau khi chị hầu gái mở cửa

-..._nó vẫn im lặng và mặc mọi chuyển biến của cuộc sống

- Thừa tiểu thư và thiếu gia, tôi xin lui ra ngoài để hai người nói chuyện_chị đóng cửa lại và nhường khoảng không gian còn lại cho nhox với mong muốn làm nó tươi tỉnh lên

Nhox biết nó đang không vui nên đi thẳng vào vấn đề. Đặt vào tay nó một viên thuốc, nhox cười

- Cái gì vậy?_không ngoài dự đoán của nhox nó phản ứng ngay lập tức

- Chẳng phải chị rất muốn đi gặp anh Nhật Phong sao?

- Nhưng...

- Hãy cứ làm đi theo trái tim chị mách bảo. Em tôn trọng tình yêu của chị nhưng nếu em là chị tuyệt đối không tự hành hạ bản thân như vậy mà sẽ cố tìm cách đến với người mình yêu. Cuộc đời đã tàn nhẫn với chị thì chị hãy cho nó cái giá đích đáng đi_nhox nói như người lớn

- Em nói gì vậy Tiểu Uy, em cứ như là một con người khác

- Chỉ có chị là xem em như con nít thôi, em đã 12 tuổi rồi, đã có 12 tuổi đời xem phim tình cảm cùng với các bà chị dâu trong nhà.

- Em..._nó cười

- Giờ chị nên ăn uống nhiều vào để có sức tối nay hành động, em đã..._nhox thì thầm vào tai nó

Sau khi Tiểu Uy ra khỏi phòng, nó bất ngờ đòi chị hầu gái dọn cơm. Nó ăn ngon lành làm chị cũng vui và thầm cảm ơn nhox. Với chị tiểu thư là tất cả, không có tiểu thư thì chị giờ đây hẳn phải lang thang nơi đầu đường xó chợ. Đến với Giả gia ngoài sống vì tiểu thư chị không cần biết gì cả

- Chị Quỳnh, em nói nhỏ chuyện này_nó gọi

- Tiểu thư cứ sai bảo ạ

-_nó thì thào

- Cái gì? Không được đâu, lão gia đánh què chân tôi mất_chị kêu lên

- Vậy thì...tôi không đi nữa_nó thất vọng ra mặt

- Nhưng cái chân này là vì tiểu thư mà..._chị chột nói khiến nó ngẩn mặt lên nhìn thắc mắc- Nếu không có cô thì Như Quỳnh này cũng đã chết ngoài đường lâu rồi. Nhờ Giả gia nhặt tôi về để lo lắng cho tiểu thư thì cái gì tiểu thư muốn dù chết cái mạng này cũng ráng đáp ứng huống chi là vì hạnh phúc của tiểu thư.

- Chị..._nó rưng rưng nước mắt

- Tiểu thư đừng xúc động, ăn đi, tôi sẽ giúp cô_đưa tay lên má nó, chị quệt những dòng nước mắt trên đó 7h tối hôm đó

- Anh vệ sĩ, anh đã đứng ở đó rất lâu rồi. Vào ăn chút gì đi_chị mở lời

- Cảm ơn cô nhưng...

- Không sao đâu, tiểu thư đã ngủ rồi. Anh cứ vào đi

- Vâng, cảm ơn cô

Người vệ sĩ vào trong dùng bữa cùng chị hầu gái. Nhanh chóng, thuốc ngấm vào người khi anh dùng nước súc.

Xoảng..._cái chén trên tay anh rơi xuống, nó bật dậy vì biết kế hoạch đã thành công mỹ mãn

Cả hai buộc chặt anh vào ghế rồi ra ngoài mở khóa hệ thống bảo vệ bằng tia la ze theo chỉ dẫn của Tiểu Uy.

- Tiểu thư, cô đi đi - Cảm ơn chị, em sẽ không quên ơn này của chị đâu

- Tiểu thư mau đi đi

Nó vừa chạy vừa ngoái lại nhìn cô a hoàng tốt bụng.

Hết dãy hành lang, có một cái cầu thang dẫn xuống đường hầm trong nhà. Chạy thẳng cho đến cuối đường hầm chị nhấn các nút 5480361 cánh cửa sẽ mở dẫn đến nhà xe. Em đã để chìa khóa trong chiếc Spyder của chị rồi. Theo kế hoạch của nhox, nó lên xe và ra khỏi Giả gia

Tại khu chung cư

Nó hí hục bước lên tầng 5 rồi chạy về phía cuối dãy

- Nhật Phong_nó vừa nói vừa mở toang cánh cửa

- San San, sao con lại đến đây?_mẹ mừng rỡ hỏi

- Nhật Phong đâu ạ, con vừa mới trốn ra.

- Nó đi làm chưa về con à._ba nói

- Con đi vậy có làm sao không?_ông hỏi

- Tạm thời thì chưa ai biết ngoài em trai con và chị hầu gái, 2 người họ đã giúp con đến đây

- Ông và ba mẹ con mới đi làm về._hắn mở cửa àm bất ngờ nhận ra nó- San San

- Nhật Phong_nó gọi

Hắn đứng sững một hồi lâu rồi nhận ra việc quan trọng mình phải làm cho nó. Kiểm chế lòng mình, hắn lạnh lùng đi qua nó

- Cô đến đây làm gì?

- Tại sao anh lại kí vào đơn li hôn? Là ab ép anh phải không?_nó vội vàng hỏi, đôi mắt hi vọng một câu trả lời thỏa đáng ình từ hắn

- Cái đó cô không cần biết

- Anh hãy trả lời đi, không phải vậy đúng không, nói với em là không phải như vậy đi

- Anh...thật ra anh...

Một lần nữa cánh cửa nhà Nhật Phong lại mở toang ra cắt ngang câu nói của hắn

- San San_Shin hốt hoảng chạy vào và mỉm cười khi nhìn thấy nó an toàn ở đây.

- Con dám bỏ nhà đi ư?_ba nó bước ra từ sau cánh cửa với vẻ mặt phẫn nộ hết sức

- Ba... nó khẽ nói, vẻ mặt nhăn nhó đầy lo lắng

- Lôi nó đi_ông vừa nói vừa ra hiệu cho đám vệ sĩ tiến lên phía trước bắt nó lại

- Buông tôi ra, thả ra. Ba con nghe xong câu trả lời của Nhật phong rồi sẽ đi. Nhật Phong anh nói đi, anh hãy nói anh luôn yêu em, anh kí vào đơn li hôn là do ba em ép buộc_nó gắng nói

Hắn nhìn nó lưu luyến rồi bất chấp buông câu

- Anh..._hắn dừng lại khi bắt gặp ánh mắt cầu xin từ ba nó và Shin. Chăm chăm vào mắt Shin, hắn muốn tìm thấy sự thay thế hoàn hảo trong người bạn thân nhất của mình.

Ba nó ra dấu tạm dừng lại khi hắn định trả lời

Hắn biết tình yêu Shin dành cho nó không thua kém gì hắn vì đã đôi lần hắn thấy Shin quan tâm tới nó rồi cả cái đỡ tay từ Shin dành cho nó khi bị hắn đẩy ra khiến hắn thật sự tin tưởng vào Shin- người sẽ tiếp tục yêu nó, bảo vệ, chăm sóc và cho nó cuộc sống tốt đẹp.

- Tôi làm vậy mà không có sự ép buộc nào chỉ là tôi muốn dùng số tiền kia để giúp đỡ gia đình. Vậy thôi. Tôi không thể hi sinh bản thân vì cô được xin cô đừng đến làm phiền tôi nữa _miệng nói mà lòng hắn cay đắng biết bao nhưng biết mình không thể mang hạnh phúc tuyệt đối đến cho nó hắn đành nhẫn tâm đâm nát trái tim nó cũng như tự hủy hoại trái tim mình...

34. Chương 34

Chương 34

Sưu tầm

Quệt nước mắt, nó rút chiếc nhẫn trên tay ra và tiến lại gần hắn.

- Anh quên hết rồi sao? Quên đứa con gái ngỗ ngáo chắn trước xe anh chỉ vì một con mèo. Quên cái trò chơi trốn tìm ở tuần trăng mật. Quên cái ngày anh bất chấp tất cả để mang xác em từ trong tay Tử thần về. Quên luôn cái câu anh yêu em sẽ nói trong ngày sinh nhật của cả hai rồi sao? Anh không biết nói dối trước mặt em đâu

-..._hắn im lặng hồi lâu, mắt chăm chăm nhìn nó.

Keng..._chợt hắn giật lấy chiếc nhẫn trên tay nó, ném vào đồng lửa đun nước rồi quay lưng lại không muốn để nó thấy vẻ mặt đau đớn của mình

Nó tròn mắt nhìn ngọn lửa vô tình bập bùng cháy mặc ẩm nước trắng lã chã rồi lao vào bới trong đồng tro tìm chiếc nhẫn dù lửa đang xéo lên tay và nước thì khiến nó rất bỏng.

Quá nhanh để mọi người kịp phản ứng và ngăn nó lại. Hắn thoáng quay lại định kéo nó ra nhưng khi thấy Shin đang dần thế chỗ của mình, hắn ngậm ngùi đứng nhìn, nén hết tình yêu dành cho nó lại.

- Mau đưa con bé ra khỏi cái nơi chết tiệt này _ba nó hét lên trước bao nhiêu cặp mắt còn đang mở to và bối rối

Bế nó trên tay, Shin đưa cặp mắt thất vọng nhìn hắn rồi lạnh lùng quay đi

Chờ khi người của Giả gia khuất hẳn, hắn mới ngã phịch xuống đất, mặt tái xanh dù mọi người lay thế nào hắn cũng không nói gì ngoài 2 từ hết rồi

Từ khi ở nhà hắn về, nó chẳng tốt hơn lúc trước được là bao, thậm chí còn trầm trọng hơn: mặt mày xanh bủng, giọng nói yếu ớt nhưng người ta vẫn hiểu nó đang gọi Nhật Phong. Tựa vào vai Shin, nước mắt nó cứ thế chảy dài mà khuôn mặt thì chẳng có chút biểu cảm.

- Đặng thiếu gia! chủ tịch cho gọi cậu đến thư phòng hỏi chuyện _chị hầu gái khẽ thưa

- Được, tôi sẽ đến ngay._ Đặt nó nằm xuống giường, anh ra ngoài và không quên dặn dò chị hầu gái - Chăm sóc cẩn thận cho San San

Trên đường đến gặp ba nó, Shin biết chuyện ông định nói là gì. Dù biết làm vậy là tàn nhẫn với nó nhưng...không có cách nào khác tốt nhất với nó cả.

- Cháu đến rồi sao? San San đã khá hơn chưa _ba quay mặt về phía cửa sổ hỏi

- Cô ấy vừa mới chợp mắt được một lúc.

- ...thật ra, chắc cháu cũng biết chuyện ta muốn nói đến lúc này

- Là hôn nhân Đặng- Giả

- Phải, để tránh đêm dài lắm mộng ngay ngày khi hôn lễ sẽ được tổ chức tại trung tâm *** (không biết phải gọi nơi đó ntn nên mình đặt dấu *)

- ..._Shin im lặng bởi anh đang ghê tởm con người này- sẵn sàng hi sinh máu mủ ruột thịt của mình chỉ mong có được tiền tài, danh vọng.- không lẽ ông ta không biết *** là một quần thể tự nhiên đặc biệt. Bao quanh khu trung tâm là vực thẳm sâu với nước chảy siết cách li hoàn toàn với bên ngoài. Muốn vào bên trong chỉ có thể đi bằng trực thăng. Như vậy chẳng khác gì ngăn Nhật Phong gặp lại San San lần cuối. Ông quả là một con sói độc tài, nham hiểm

Trở lại phòng nó, Shin ngồi cạnh bên đưa tay vuốt ve mái tóc đen óng của nó. Lòng nhói đau khi thấy vẻ mặt luôn đề phòng ngay cả trong giấc ngủ của nó.

Phải mạnh mẽ đến đâu, một cô gái yêu đuối như nó mới có thể chấp nhận sự thật này. Bị tổn thương bởi chính gia đình mình. Đến người yêu thương nhất cũng ruồng rẫy bỏ mặc thì trên đời này còn điều gì bất hạnh hơn thế nữa.

Ngoài chuyện ngồi nhìn nó, lúc này Shin không biết phải làm gì khác

Ngay sau khi Shin ra khỏi thư phòng, mẹ nó- lục phu nhân hằm hằm đi vào

- Ông đang làm gì San San vậy hả? Có biết ông đang biến nó trở thành đứa điên điên dại dại không, nó là con ông, ông không được phép mang nỗi đau đến cho nó_ bà hét lên

- Để nó về làm dâu nhà giàu có, sung sướng là mang đến cho nó nỗi đau sao?_ông lạnh lùng nói

- Nhưng đó là ép buộc, là không tình yêu, nó sẽ không thấy hạnh phúc trong cuộc hôn nhân này.

- Rồi cũng như với nhà Hoàng Nhật thôi, thời gian sẽ làm nó hạnh phúc

- Vậy có phải thời gian qua tôi và ông đã miễn cưỡng sống với nhau không?

- Đó là 2 chuyện khác nhau, sao bà cứ xem chúng là 1 vậy chứ?

- Không có gì là khác nhau cả? Nếu ngày đó, tôi không trốn khỏi xe hoa thì bây giờ San San đã không tồn tại, con bé đã không phải chịu khổ đau do chính cha mình gây ra._bà hét lên

Chát..._ba nó đưa tay tát bà, loạng choạng bà ngã phịch xuống đất. Ánh mắt vẫn không đổi, vẫn xoáy vào tâm can, vẫn cắn xé nỗi lòng người khác. Đứng dậy bà nhìn ông chằm chằm

- Ông không còn là ông nữa_nói rồi bà đi thẳng về nhà ba mẹ đẻ luôn.

35. Chương 35

Chương 35

Sưu tầm

Tại nhà hàng Pháp- Việt (chi nhánh của Đặng Bách)

- Sắp tới, con gái của chủ tịch tập đoàn Giả Đông sẽ tổ chức đám cưới cùng Đặng thiếu gia của chúng ta tại ***. Nhà hàng này sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm về mặt ẩm thực. Những người ở đây, tất cả sẽ cùng đến phục vụ tại đó. Đây là vinh hạnh cho tất cả chúng ta và cũng là cơ hội ngàn năm có một để nâng cao danh tiếng nhà hàng, chúng ta phải làm cho thật tốt_vị giám đốc niềm nở nói

- Thưa giám đốc, tôi...tôi có thể không đến đó được không?_một nhân viên lên tiếng

- Gì cơ? Cậu muốn từ chối cơ hội này ư?_ông giám đốc tròn mắt

- Vâng!_người đó chính là hần

- Không thể được, ngay hôm nay lễ cưới sẽ bắt đầu, đâu thể nói đổi người là đổi người được

- Nhưng...

- Không giải thích gì thêm_ông dứt khoát nói rồi quay đi

Không thể được, hắn không thể đến đó, không thể dương mắt mà nhìn nó đến với người khác nhưng ...

Tại nhà nó

Ngồi trước bàn trang điểm, một lần nữa nó lại trong trang phục cô dâu nhưng lần này nó hoàn toàn vô cảm. Không cười, không khóc cũng không nói gì. Mặc người ta muốn làm gì thì làm.

Lộng lẫy trong chiếc váy cưới độc nhất vô nhị do chính tay nhà tạo mẫu ở Pháp thiết kế riêng cho nó nhưng nó chẳng lấy gì làm vui sướng. Ngồi trên máy bay, nó thần thờ như người mất hồn. Đôi bàn tay bị bông vải chưa tháo băng cầm chặt chiếc nhẫn kim cương của hắn dù nói thế nào nó cũng không buông ra.

Tại lễ cưới

Ba lại dắt nó đi trên thảm đỏ và gửi gắm bàn tay nó ột người khác nữa không phải là hắn. Vị mục sư lại đọc lên cái bằng tuyên hôn hôn nhân chưa xót lần hai trong đời nó.

Lặng lẽ nhìn nó bên người ta, hắn đứng sau thân cây cay đắng nhìn

- Giả San San, con có đồng ý lấy Đặng Đức Anh làm chồng, nguyện sống chết có nhau dù bệnh tật, sang hèn?

- ..._nó lặng thinh khiến mọi người hồi hộp chờ đợi câu trả lời đến xôn xao, rôm rả

- À, trao nhẫn nào _vị mục sư lắng sang chuyện khác

Shin nắm lấy bàn tay nó, khẽ luồn chiếc nhẫn vào tay nó dù bàn tay kia nó đã đeo sẵn một chiếc nhẫn khác rồi

- Waiter! I need a bread (bồi bàn, tôi cần một chiếc bánh mì)_vị khách Tạy bỗng lên tiếng

- Well, this is your bread (vâng, đây là bánh mì của ông)_hắn vội lên tiếng và đưa cho người khách chiếc bánh

Nhận ra giọng hắn, nó bất giác rút tay lại, chiếc nhẫn trên tay Shin rơi xuống đất, lăn xuống bậc trong khi nó đang vội chạy về phía hắn- phản ứng đầu tiên kể từ khi ở nhà hắn về

- San San, con làm gì vậy?_ba nó hét lên

Mặc tất cả, nó ôm chầm lấy hắn

- Chuyện gì đang xảy ra thế này?

- Sao cô dâu lại ôm người khác kia chứ?

- Chủ tịch Giả, đây là trò mới của ông sao? Để chú rể giả làm bồi bàn, rất độc đáo

Bữa tiệc đảo lộn hết cả lên, nó buông hắn ra, đưa tay với lấy con dao trên bàn ăn kề sát vào cổ.

- Đừng ép tôi_nó lạnh lùng nói

- San San, em nói gì vậy hả?_hắn nhăn nhó hét lên

- Con không được nói bậy, qua đây, qua đây với ba_ông nói

- Con gái, con đừng nghĩ quẩn_mẹ nó sụt mướt

- Chị San San, đặt con dao xuống rồi nói

- Hình như không phải trò đùa

- Ôi! dao, thật đáng sợ

...

Những tiếng xì xầm từ phía khách mời vang lên khiến ba nó vô cùng bối rối

- Tôi không cần tài sản, không cần giàu sang, xin các người đừng buộc tôi lấy người đó, nếu không tôi chết cho các người xem_nó gắt lên

- Không, không ép, con bỏ dao xuống đi_ông vừa nói vừa tiến lại gần

- Không được di chuyển_nó hét

- Được, được không làm gì hết

Một tay nó nắm chặt lấy tay hắn, một tay cầm dao đưa về phía trước, nó lùi dần định chạy đến chỗ máy bay trực thăng thì...

Đoàng..._phát súng từ ba nó vang lên, viên đạn bay thẳng vào lưỡi dao rồi bật ra khiến nó buông con dao rơi xuống vực

Vội vàng với lấy con dao nó ngã nhào xuống. Mọi thứ diễn biến quá nhanh làm người ta không kịp phản ứng, điều cuối cùng có thể nhận ra rằng hắn cũng đã nhảy xuống cùng nó...

36. Chương 36

Chương 36

Sưu tầm

Tò...te...tò...te...._tiếng xe y tế vang lên

Sầm..._cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại

Phụt..._ánh đèn quang phòng phẫu thuật bật lên

Ba nó ngồi thần thờ ở hàng ghế trước phòng cấp cứu, bàn tay run run cầm khẩu súng, mắt nhìn xa xăm vào khoảng hư vô mặc ông hần mắng mình. Mẹ nó cũng vào luôn phòng cấp cứu vì ngất xỉu. Mẹ hần thì tựa vào vai ba thất thần. Shin thì vẫn còn đang quỳ trước vực thẳm nơi cuối cùng trông thấy nó và hần trong hình hài máu mủ.

- Bỏ ra....._mẹ nó hét ầm lên- Con gái của tôi đâu, San San bé bỏng của mẹ đâu rồi?_bà giật ống chuyển nước chạy ra ngoài dẫu các ý tá đã cố ngăn bà lại

Ngay lúc đó, bác sĩ cũng vừa bước ra từ phòng cấp cứu khiến mọi người đều đứng phất dậy.

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, gia đình hãy chuẩn bị tâm lí để lo hậu sự cho cậu Nhật Phong. Do chấn thương mạnh vào đầu ngấm nên không thể cứu vãn nổi_ông vừa nói thì người ta cũng vừa đẩy thi thể hần ra ngoài.

Gia đình hần chạy nhào đến, ôm khóc nức nở

- Còn San San của chúng tôi...?_ba nó lên tiếng

- Tiểu thư chấn thương cũng không nhẹ, chỉ có thể xem là may mắn hơn cậu Phong. Tuy nhiên, nửa đời còn lại phải sống dựa vào máy móc, chúng tôi đã chuyển cô ấy đến phòng nuôi dưỡng bệnh nhân thực vật đặc biệt rồi_vị bác sĩ ngậm ngùi nói

Lần này, mẹ nó không ngất nữa mà thần thờ đến chỗ nó. Còn ba thì cúi xuống nhìn khẩu súng trên tay đã giết chết con mình mà người bóp cò lại chính là ông.

Mọi người trở về nhà từ bệnh viện để nghỉ ngơi. Ba nó đi khắp các góc ngách trong nhà từng chứa bóng dáng thân thương của nó, tự lau khung ảnh và lần lượt xem hình nó từ nhỏ đến lớn. Riêng mẹ thì đã chợp mắt được một lát. Người làm trong nhà nghỉ nguyên ngày nhưng không về mà ở lại Giả gia ôm nhau khóc khi nhắc lại nhưng tháng ngày gần với cô tiểu thư bướng bỉnh

Tối hôm đó, mẹ nó lên ra khỏi nhà. Tự mình lái chiếc Spyder nó thích nhất đến bệnh viện, nơi nó đang nằm im lìm sống bằng máy móc

Lợi dụng khi cô y tá coi sóc nó đã ngủ say, bà vào trong, vuốt ve mái tóc mềm mượt của con gái mình bà rưng rưng nói

- Chắc con chưa biết Nhật Phong đã đi rồi đâu nhỉ? Thật bất công, bất công biết bao khi ông trời ngăn cách hai đứa bởi bức tường âm dương và dày vò trái tim kẻ còn sống nhưng cũng thật may mắn khi để con sống mà vô thức, như vậy con sẽ được thanh thản, không hề biết rằng Nhật Phong đã ra đi và không đau khổ. Dù vậy, mẹ vẫn muốn tháo bỏ cái bất công ngăn cản hai đứa đến với nhau.

Rút..._bà nhìn con gái, nước mắt đầm đìa, đưa tay rút ống dẫn khí

Tít.....tít....tít....tít....._tiếng tít cuối cùng vang lên. Huyết áp nó giảm dần xuống rồi im lìm hẳn.

- Bà làm gì vậy hả?_ba nó cùng mọi người trong nhà chạy đến kéo mẹ ra nhưng.....quá muộn rồi

Cô y tá mắt nhắm mắt mở, ngẩn đầu dậy rồi trợn tròn mắt khi trông thấy bệnh nhân của mình đã tắt thở.

- Chấp nhận đi ông, chấp nhận chúng nó đi..._bà ôm lấy ba nó nức nở. Nước mắt chan hòa thấm đầm vai áo ông

- Tôi đã chấp nhận từ lâu rồi, từ khi tôi rút súng ra thì đã chấp nhận rồi nhưng...không hiểu sao tôi lại cứ bắn, có lẽ đây là cái giả phải trả cho sự độc ác của tôi. Nó không chết có khi nào tôi mãi tàn bạo..._ba nó ôm lấy mẹ, nói trong ân hận

37. Chương 37 - End

Chương 37(Hết)

Sưu tầm

10 năm sau, tại Seoul- Hàn Quốc

- Jun, hôm này, em không về nhà được vì phải kí kết một hợp đồng quan trọng với đối tác của tập đoàn quảng cáo K.D. Anh thay em đến dự tiệc sinh nhật của Hellen nhé..._đứa con gái gấp gấp nói trong điện thoại

- Phải làm sao bây giờ? Anh đang trên máy bay đến Newyork để tham gia cuộc thi hùng biện cho Sweet-sản phẩm của tập đoàn chúng ta..._đầu dây bên này, thằng con trai cũng rất bối rối

- Sao anh nói trước với em?

- Anh cũng đâu biết hôm nay em đi kí kết hợp đồng.

- Anh chờ đấy, về nhà em sẽ không tha cho anh đâu

- Thay vì đặt áp lực cho anh đáng nhẽ em phải nói gì đó để an ủi tinh thần anh chứ

- Thôi được rồi, tha cho anh nhưng nói thế nào nhỉ. À...anh thi rớt thì về mà lau cho sạch chiếc roi mây của ông đó tút...tút...._con bé vội cúp máy

- Em.....

Tại biệt thự của diễn viên điện ảnh nổi tiếng Hellen

- Chúc mừng cô, bộ phim vừa rồi diễn rất đạt

- Cảm ơn chủ tịch đã lưu tâm đến..._cô nàng vừa nói mắt vừa dán về phía cổng chính.- Họ đã đến chưa..._kéo tên bồi bàn lại cô hỏi

- Dạ....

- Chúc mừng sinh nhật em, Hellen!_thằng con trai co giò xông xộc chạy vào
- Anh Jun..._con bé ôm chăm lấy hân
- Wey.....hai người làm gì vậy hả?_đưa con gái hung dữ bất chợt xuất hiện bên cạnh nhỏ và hân hét toáng lên -Cái tên chồng chết tiệt này, tôi phải cho anh một trận _nói rồi cô ả đuổi hân chạy vòng vòng
- Anh không có mà
- ANh chối hả? Rõ ràng trong điện thoại anh nói đang thi ở Newyork
- Đó là lúc sáng, thi xong anh về ngay mà
- Thế mà sinh nhật em anh không về ngay
- Em thật nhỏ mọn, chẳng phải em nói sẽ giết anh nếu không về dự sinh nhật Hellen sao?
- Anh dám nói em nhỏ mọn sao?

Có lẽ bây giờ mọi người đang rất thắc mắc vì sao Nhật Phong và San San từ dừng sống lại phải không? Tất cả mọi chuyện đều là một trò đùa của Hellen tuy nhiên chuyện cả hai ngã xuống vực là sự thật nhưng bên cạnh sự thật đó là...

10 năm trước, khi hôn lễ của nó và Shin diễn ra tại đảo thì Hellen cũng có mặt với tư cách khách mời. Chứng kiến cả hai nhảy xuống vực tưởng chừng họ sẽ chết nhưng ông trời đã không bạt bèo với tình yêu này. Đưa nó và hân ướt nhẹp từ dưới nước lên xe cấp cứu, nhỏ đã hoảng sợ biết bao vì cứ mãi cho rằng cả hai đã chết. Không thể chịu đựng nổi không khí chờ đợi bên ngoài phòng cấp cứu, helen lén trộm đồng phục y tá rồi lén vào phòng phẫu thuật.

Ca cấp cứu thành công nhưng vì muốn trừng phạt Giả gia độc ác hại chính con gái mình, nhỏ đã dựng lên câu chuyện hân chấn thương rồi chuyển xác của hân cùng gia đình ra khỏi bệnh viện trước và lên chuyến bay sang Hàn Quốc. Chuyện này ngoài cô nàng tinh nghịch bày ra còn có sự giúp đỡ nhiệt tình từ phía cậu nhóc Tiểu Uy.

Ngay sau lúc Hellen và Hoàng Nhật gia sang an toàn lên máy bay, Tiểu Uy lén chặn bác sĩ trước khi gặp Giả gia rồi buộc ông nói rằng nó chỉ có thể duy trì sự sống bằng máy móc nhằm làm ba tỉnh ngộ trước cái chết của con gái. Tối đó, nhox đã nằm phục dưới gầm giường San San từ lâu chỉ chờ khi ả y tá ngủ sẽ rút ống đo huyết áp làm mọi người cứ tưởng nó đã chết nhưng rất may là cu cậu chưa kịp thực hiện thì Lục phu nhân vì muốn con gái mình được sống thanh thản ở thế giới bên kia với Nhật Phong nên đã tự tay rút ống dẫn khí.

Mọi chuyện trở nên đơn giản hơn rất nhiều, chỉ còn chờ hoán vị cái xác khác với nó rồi đưa San San lên máy bay sang Hàn. Như vậy, cả nó và hân đều có thể tự do yêu thương mà không bị những lí lẽ vô cơ ràng buộc hay hôn nhân tài chính thâm hiểm đồng thời cũng giác ngộ cho ba nó. Một trò chơi hay phải không?

Trở về với 10 năm sau đó nhé...

- Dừng lại, dừng lại đi mà, hai người cứ như trẻ con ấyl_Hellen lên tiếng
 - Em mau ngăn Ray đừng đuổi anh nữa đi
 - Anh không đứng lại thì em sẽ đuổi tiếp đó
 - Đứng lại để em giết anh à?
 - Hai người không định trở lại Việt Nam và giải thích mọi chuyện sao? Dù gì họ cũng đã phải đau đớn suốt 10 năm rồi.
- Nhỏ vừa dứt câu thì cả hai không đùa nghịch nữa mà lặng đi một lúc
- Lẽ nào chị không nhớ ba mẹ sao? Ray!_nhỏ hỏi
 - Có, nhưng...họ có chấp nhận Jun không?

- Sao lại không? Bây giờ chẳng phải công việc của cả hai rất ổn định sao? Tập đoàn Sweet cũng rất lớn và nổi tiếng nhưng vì sợ người nhà trông thấy mà cả hai từ chối lên báo. Định lén lút đến bao giờ nữa_nhỏ gắt

- Đã đến lúc phải trở về thôi, San San_hắn nói

- Có lẽ là vậy...nhưng....._nó vừa nói vừa tiến lại gần hắn

- A.....a.....a.....em có bỏ ra không hả? Đồ ăn gian, đồ chơi bẩn

- Em ăn gian, em chơi bẩn đó thì sao? Anh dám không sợ em hả, cho chết này_nó vừa véo tai hắn vừa nham hiểm nói

- Cứu anh, Hà Quân....

Mọi chuyện kết thúc bằng một trò con nít thật dễ thương và tình yêu của cả hai trọn vẹn nhờ vào một lời nói dối, điều đó là minh chứng cho cái lợi của nói dối nhưng đọc giả đừng thử nha vì mình không đảm bảo độ an toàn cao đâu đó (hehe)

...hết...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-toi-la-mot-playboy>